

Sweet
Custard
VIA *(Unravel)*

MOM
KIADO

Calia Read

Naomi Carradine vagyok.

Hat hónapja még boldog voltam.

Egy hónapja diliházba zártak.

Tegnap Lachlan meglátogatott. Megcsókolt. És azt mondta, kezd elmenni az eszem.

Órákkal később Max belopózott a gondolataimba. Emlékeztetett arra, hogy nem vagyok őrült, és hogy szüksége van a segítségemre.

Néhány perce, amikor próbáltam összerakni a múltamat, még távolabb sodródtam a valóságtól.

És most... mindenki azt hiszi, megbolondultam. De tudom, hogy ő létezik, és kellek neki.

Te hiszel nekem?

Calia Read

Szétcsúszva

WOW
2015

Eredeti mő: Calia Read: Unravel

Fordította: Dudás Éva

1

LEHELET AZ ÜVEGEN

Az ablakon keresztül nézem a földre hulló hópelyhek ezreit. Az üveghez nyomom az arcomat, sóvárgok a szabadság után. De nem a vékony üvegréteg az, ami elválaszt a külvilágtól, hanem az igazság.

A legtöbben úgy gondolják, hogy az igazság egy törékeny kismadár. Azt hiszik, ártalmatlan.

De én tudok valamit, amit ők nem.

Ha el mernék venni a kezüket a testük elől, észrevennék, hogy a madár eltűnt. Szétszakította a bőrüket, a lelkük legmélyéig hatolt, oda, ahol a legjobban fáj.

És ezért vagyok én itt, ők pedig nem.

Az ablakhoz szorítom a homlokomat, és az üvegre lehelek. Pára képződik, és megjelenik a képmásom. Újabb vonalat húzok az üvegre. Harminc nap.

Harminc napja, hogy akaratom ellenére felvettek a Fairfax Pszichiátriai Intézetbe.

720 órája, hogy minden reggel egy ismeretlen szobában nyitom ki a szememet. 720 órája, hogy minden órában ápolónők járkálnak ki-be a szobámban. 720 órája, hogy éjjel-nappal megfigyelnek, mintha kisgyerek lennék, és nem lehetne megbízni bennem.

Nézem ahogy egy légy mászkál az ablakon, kétségbeesetten igyekszik utat találni a kinti világba.

– Én már próbáltam, te buta. – Megütögetem az ujjammal az ablakot. – Jól bezárták.

A légy nem mozog tovább, mintha meghallott volna. Előbb vagy utóbb meg fogja találni a kiutat. Érzem, ahogy eláraszt a féltékenység.

Rá akarok csapni a tenyeremmel erre a rovarra, megvonni tőle minden esélyt a menekülésre.

Az én életem idáig süllyedt Féltékeny vagyok egy kurva légyre.

Valaki hangosan kopogtat az ajtómon.

Egy, kettő, három..

A három az ápolónőm bűvös száma. Mintha ez a néhány másodperc lehetővé tenné, hogy felkészüljön arra, ami a másik oldalon várja.

Mary megáll az ajtóban. Szemügyre veszem rövid, barna haját és színes nővérruháját.

– Látogatója van - mondja.

Ellépek az ablaktól. A szívem ugyanabban az egyhangú ütemben ver minden nap, de másodperceken belül felgyorsul. Más a hangszín. Nem fakó. Érdekes és új és izgalmas. Szép. És ez csak egy dolgot jelenthet.

Lachlan Halstead.

Mielőtt kimegyek, hátranézek a vállam fölött. A légy eltűnt.

Mázlista – motyogom az orrom alatt, miközben kísételek a szobámból.

Ha valaha kételkedett abban valaki, hogy az örület létezik-e, csak itt kell szétnéznie. Átjárja a szobákat. Végigsiklik a steril folyosókon, és ráakaszodik minden páciensre, megfosztja őket a reményüktől, és kétségbeesésbe burkolja őket.

Néhányan nem reagálnak. Azok viszont, akik igen, sikítoznak. Az épület visszhangzik a kiáltásaiktól. Az ápolónők végigfutnak a folyosón, és a sikolyok nyöszörgéssé változnak, aztán elnémulnak. Amikor megérkeztem ide, kirázott a hideg azoktól a sikolyoktól. De most már hozzászóltam.

Ahogy Maryvel végigsétálunk a folyosón, egy ápolónő és egy barna hajú lány halad el mellettünk. A lépteim lelassulnak. Megbámulom a barna hajú lányt. A haját rövidre vágta. A bőre sápadt, de a neoncső fénye alatt sárgás színt ölt. A teste kórosan lesóványodott. A karja tele van szúrásnyomokkal, a történetéről mesélnek. Találkozik a pillantásunk. A lelke ragyog a szeméből, és azt kérdezi:

– Hogy a pokolban vagytok még mindig életben?

Nem tudom a választ.

Mary megáll egy bezárt kétszárnyú ajtó előtt. Bepötyög egy négy számjegyű kódot, és az ajtó lassan kinyílik. Olyan, mintha a pokolba lépnénk be. A társalgó a Fairfax Pszichiátriai Intézet legnyomasztóbb helye. Ide zsúfolódik be mindenki.

Mary előretol. Az ablaktáblák nyitva vannak, beeresztik a napfényt, és vakítóan fehérre változtatják a sárgásbarna linóleumot. A szobában mindenhol asztalok vannak. Néhány ember üldögél mellettük, társasjátékoznak vagy a falra szerelt televíziót nézik. A híradó olyan halkán szól, hogy a felirat is be van kapcsolva.

A többség azonban semmit sem csinál. Üres tekintettel bámulnak egyenesen előre. Annyi elme vesz körül, amelyek lassan elsorvadnak. De van valaki, aki

segít az elmebaj fölött lebegni, és csupán néhány lépésnyire van tőlem.

A testem ellazul, ahogy Lachlant figyelem. Az ablakok mellett ül egy asztalnál. Dús szemöldökét összehúzza, miközben a kinti világot szemléli. Napbarnított kezét felemeli, és meglazítja sötétkék selyem nyakkendőjét. Barna haját még mindig rövidre nyírva hordja, néhány tincs a homlokába lóg.

Ha pislogok egyet, nem látok mást, mint egy fiút, pimasz mosollyal az arcán, ami egy gyermek naivitásából ered. Drótkeretes szemüveg. A legjobb barát, aki ellopta a szívemet. Amikor kinyitom a szememet, az a kép eltűnik, és egy férfit látok magam előtt. Pimaszsága tapasztalattá változott. A teste megférriasodott. Most pedig nemcsak a szívem az övé, a lelkemet is birtokolja.

Mindig is a másik felem volt, és az ember nem állhat e közel valakihez anélkül, hogy a fájdalma ne ragadna át rá. Tud hogy az én szomorúságom az ő szomorúsága.

Átmegyek a szobán. Lachlan még mindig kifelé néz. Hunyorgok, és követem a pillantását az ablakhoz legközelebbi csupasz fára. Ugyanaz a fa, amelyet én is mindig nézek. Az ágai meztelenek a levelei nélkül, és hajladoznak a hideg szélben. Az elmúlt héten egy fagyott vízcseppet figyeltem az egyik alsó ágon. Csak lóg ott, mintha kész lenne leesni.

A gyenge ág himbálózik a levegőben, de a vízcsepp marad.

Ha a jégcsap ki tud tartani, talán én is belecsimpaszkodhatok a józan eszem kis darabkájaiba.

Kihúszom a széket Lachlannel szemben.

A pillantásunk találkozik. Ez sokként hat az idegeimre. A vérem egyenesen a fejembe tódul.

– Hogy vagy?– kérdezi.

A lábam a szék peremén pihen. Az államat a térdemre támasztom, és nem vagyok hajlandó levenni róla a szemem. Gyakran meglátogat. De mintha a látogatások közötti idő egyre hosszabbra és hosszabbra nyúlna.

– Ugyanúgy, ahogy két napja – felelem.

Lachlan mereven rám néz. Éles szeme van. Mindent észrevesz.

– Beszéltél az orvosoddal?

Kipillantok az ablakon, kerülöm a tekintetét.

Kimerült sóhaj tör fel belőle. Beletúr a hajába.

– Hiányzol, Naomi.

– Te is hiányzol nekem. – A hangom elhal.

– Tudod, hogy nem tartozol ide, ugye?

Bólintok.

– Akkor igyekezned kell, hogy jobban legyél. – Lachlan körbenéz a teremben, mintha cirkuszban lenne. Az állkapcsa megfeszül. – Rohadtul kicsinál, hogy itt kell hagynom téged.

Átnyúlok az asztal fölött, és a kezére teszem a kezemet. Félig leereszti a szemhéját, ahogy ránéz. Megfordítja a kezét, és az ujjait végighúzza a csuklómon, amitől égni kezd a bőröm.

Felfordított tenyere elnyeli a kezemet.

– Szeretsz engem?

Egyenesen a szemébe nézek.

– Tudod, hogy igen. – A szavaimnak reményt kellene adniuk neki, de most lelombozottnak látszik.

– Ha szeretsz, akkor jobban kell lenned.

– Én igyekszem – bizonygatom. Próbálom megmozdítani a kezemet.

Lachlan szorosabban tartja.

– Nem, nem így van.

– Nem tehetek úgy, mintha nem történt volna semmi – suttogom feszülten.

Közelebb hajol, az arca centikre van az enyémtől.

– Mondtam, hogy nem adom fel a harcot. Mondtam, hogy nem vagy egyedül ebben, de te összeomlottál.

Visszarántom a kezemet. Elenged. Sok dolgot tudok kezelni, de ezeket a szavakat hallani a szájából olyan, mintha valaki kivágott volna egy darabot a szívemből.

Az asztalt bámulja, ahol a kezünk az előbb még összefonódott.

– Ez tönkretesz téged – mormolja. – Az a Naomi, akit ismerek, soha nem adta volna fel ilyen gyorsan. Harcolt volna, hogy a jelenben maradjon.

– Én harcolok. Nézz körül, Lach! – mondom. – Mit gondolsz, hogyan tartottam ki ilyen sokáig itt?

– Tudod, hogy miért vagy itt? – kérdezi élesen.

Egy szót sem szólok.

– Azért, mert szétcsúsztál.

Összerándulok, mert, igaz vagy sem, nem szállhatok szembe a szavaival. Csak róla gondolják, hogy épelméjű. Az ő szavainak hamarabb lesz értelmük, mint az enyémekeknek.

A szívem a fülemben dübörög, és a látásom elhomályosodik. Egy szomorú

szemű nő képe jelenik meg előttem, aki magát nézi a tükörben. És Maxot látom magam mellett az ágyban. Egy gyors mozdulattal fölöttem vagyok, ő pedig felmosolyog rám, elkapja a derekamat.

És aztán a kép eltűnik. Felnyögök, és a tenyerem élét a szememre szorítom.

– Naomi, nézz rám!

Leeresztem a kezemet. Lachlan velem szemben ül, fürkészőn figyel.

Megfogja a nyakamat. A hüvelykujja súrolja a bőrömet, amitől a testem összerándul.

– Most velem vagy? – kérdezi.

Igen... nem... talán. Minden nap ismeretlen számomra. Minden nap azzal az érzéssel ébredek fel, mintha sűrű köd venne körül, és bár tudom, hogy hiányzik belőlem egy darab, fogalmam sincs, hol van.

Őszintén válaszolok Lachlannek.

– Egyelőre igen.

Két másodpercnyi szünet áll be, s közben a szemembe néz.

Ettől a szünettől a gyomrom összerándul, és a vérem száguldozni kezd az ereimben. Kinyitja a száját, de nem jön ki hang rajta. Úgy tűnik, mintha az érzéseivel viaskodna, és látom, hogy veszít.

A tekintete összekapcsolódik az enyémmel, aztán szenvedélyesen szájon csókol.

Azonnal magamhoz térek. És egy jó csóknak éppen ez a dolga.

Beszélnie kell hozzád, abban a percben, ahogy az ajkaid összeér.

Nem gondolkodsz.

Reagálsz.

Érzel.

Lachlannel és velem ez mindig is így volt. Az az üzenete ennek a csóknak, hogy „*Emlékezz rám! Valódi vagyok.*”

Az egyetlen ismert módon reagálok, amit Lachlan mutatott meg nekem a múltban. A keze egy helyben tartja az arcomat. Az ajka nyomása enyhül, amikor megmozdítom a számat. Felnyög, és szorosabban fogja az arcomat. Ez emlékeket idéz fel arról, hogy ki voltam. Behunyt szemem mögött képek tűnnek elő.

Lachlan mindegyikben benne van. Mi ketten egy mezőn, tűzijáték rakétákat gyújtunk meg. A csillagokat bámuljuk és beszélgetünk, amíg fel nem jön a Nap. Látom magamat mosolyogni, gondtalanul és nagyon boldogan.

Egy rövid pillanatig békét érzek. Lachlan nyelve becsusszan az ajkaim

közé. Remegés fut végig rajtam, ahogy jobban kinyitom a számat. Az ujjaim felfelé haladnak a karjain a nyaka felé. Épp amikor a remény pislákolni kezd bennem, Mary megköszörüli a torkát.

Lachlan húzódik el először. A pupillái kitágultak, az ajka megduzzadt a csókunktól. Megnyalom a számat, igyekszem visszaszerezni egy darabot a csókból. Mary ezúttal hangosabban köszörüli meg a torkát. Felpillantok.

– Mr. Halstead – mondja -, szerintem ideje mennie.

Lachlan leveszi a kezét a nyakamról. A bőrömet azonnal hidegnek érzem. A karom tehetetlenül az asztalra hullik, miközben nézem, ahogy Lachlan feláll.

Maryre pillant.

– Adjon még egy percet! – kéri.

Mary végigmér mindkettőnket. Sóhajt egyet.

– *Egy perc* – figyelmeztet, és elmegy.

Lachlan közel hajol hozzám. A tekintetemet az asztalra szegezem, de a sima felület elhomályosul, mert könnyek gyűlnek a szemembe.

Valami rettenetes van készülőben. Érzem.

– Nem tudom ezt így folytatni – jelenti ki.

Ránézek. Fájdalmat látok a szemében.

– Szükségem van arra, hogy meglátogass – csattanok fel. – Ez az egy dolog tartja bennem a lelket.

Lachlan kinéz az ablakon. Az ujjaim életre kelnek, és az inge gallérjába kapaszkodom, kényszerítem, hogy rám nézzen.

– Nem hagyatsz el!

Feszült csend ölel körbe minket. A szempillái alól rám né arckifejezése komor. Az ujjai egymás után a csuklóm köré fonódnak. Határozott mozdulattal lefejtí az ujjaimat az ingeről.

– Nem hagylak el. Az a legutolsó dolog, amit akarok. De ne hinném, hogy a segítségedre vagyok. Szerintem csak rontok a helyzeten – magyarázza lassan.

– Pedig segítesz – erősködöm. – Valahányszor meglátogatsz, a dolgok jobbra fordulnak.

Lachlan egy szót sem szól.

– Csak rossz napod van. Nekem van rossz napom. Holnap minden jobb lesz, és...

Elfordítja a fejét. Látom a tekintetéből, hogy nem fogja meggondolni magát. Minden kaotikus zűrzavarrá vált körülöttem, ő azonban szilárdan állta a sarat.

Most viszont darabokra cincálja a világot.

Ilyen érzés lehet a pokol. Biztosan ilyen. A tudóm összezsugorodik. Nem kapok levegőt. Megdörzsölöm a szemem a tenyeremmel, s tagadón megrázom a fejemet. Félek, mi fog történni, ha nem jön többé. Az ép eszem egy hajszálon függ. Meg fogok törni, még a jégcsap előtt.

Remegni kezdek, amikor megérezem a kezét a vállamon. Egyszer megszorítja. Erőlködnöm kell, hogy az enyém az asztalon maradjon.

Aztán megszűnik a szorítás. Lachlan elindul, hogy kisétálgjon az életemből.

Megfordulok a széken.

– Várj!

Hátrafordul.

Most már kétségbeesett vagyok. És biztos abban, hogy elveszítem.

– Emlékszel, mit mondtál nekem egy évvel ezelőtt? – kérdezem.

Az állkapcsa megfeszül. Másfelé néz, én pedig tudom, hogy próbál nem reagálni a kérdésekre, de képtelen megállni. Mert meg ha mérgesek is vagyunk, a szerelem a legfájdalmasabb módon rángatja meg a lelkünket. Gondoskodóvá tesz – eléri, hogy érezzünk -, pedig ez az utolsó dolog, amit akarunk.

Mereven bólint.

– Akkor, kérlek, ne tedd ezt! – kérlelem.

Előrelép.

– Lachlan – szólítja meg Mary a háta mögül.

Megáll.

A szememmel könnyögök neki. Másodpercek telnek el, s arra számítok, rászól Maryre, hogy kopjon le. Azt hiszem, szabadkozni fog, hogy nem úgy értette, amit mondott. De ehelyett lassan elhátrál. A világ kiszalad a lábam alól. Szabadesésben zuhanok, és lázasan igyekszem belekapaszkodni bármibe, ami megmenthet.

Lachlan alakja kezd elmosódni. Olyan, mintha a koponyám kettéhasadt volna. Megmarkolom az asztalt, és előreroskadok. Az asztalok és a székek eltűnnek nyomtalanul. A falak megrepednek, és a padlóra zuhannak. Új falak, meleg barna árnyalatúak nőnek ki a földből. A sárgásbarna linóleumpadló fehér plüssszőnyeggé halványodik.

Az ablakok szilánkokra törnek körülöttem. Hideg légáramlat zúdul be a szobába. Átfogom a fejemet, és nyöszörögni kezdek. Üvegszilánkok pörögnek a levegőben. Centikkel húznak el mellettem, mielőtt elporladnak. Egy nagy

ablak illeszkedik be a falba hangos szívó hang kíséretében. A napfény elhalványul, és a Hold szelíd fénye veszi át a helyét.

Aztán minden abbamarad.

A szemem kinyílik. Egyet pislogok, majd lassan felállók.

Eltűnt a társalgó.

Egy tükörrel szemben állok, a tükörképemet bámulom. Másképp nézek ki. Kipihentnek látszom, boldognak és még szépnek is. Szőke hajam Marcell-hullámokba van igazítva, az egyik oldal aranycsattal feltűzve, Az arcom nem színtelen, és a szememben élet van. Újra Naomi vagyok.

Ruhát viselek, amely hozzásimul a testemhez. Oldalra fordulva látom, hogy a hátamat teljesen szabadon hagyja. A figyelmem a ruháról gyorsan a szoba sarkában ülő férfira irányul.

Maxre.

Az ajkam mosolyra húzódik, és a szívem zakatol, miközben nézem őt. A bokáját a térdén nyugtatja. Az arckifejezése nyugodt, és a jobb oldali gödröcskétől kisfiúsnak látszik. De az ajkain férfias mosoly játszik, ami sok minden, csak nem kisfiús.

Kihúzza magát, miközben feláll, én pedig figyelem, hogy széles vállára felveszi fekete öltönyét, és eltakarja vele fehér ingét és fekete nadrágtartóját. Fekete csokornyakkendője ki van oldva, fekete szalagként lóg a nyakában.

A haja rakoncátlanul áll. De nem bánja. Ez a helyzet Maxszel. Minden szabályt áthág, és a saját útját járja.

Megigazítja a zakója gallérját, miközben mögém sétál. A teste beborítja az enyémet. A fejem teteje pont súrolja az állát.

Úgy dédelgetem ezt a pillanatot, mint egy mentőkötelet, és addig kapaszkodom bele, amíg csak lehet. Soha nem tart sokáig. De valahányszor látom őt, bízom abban, hogy ezúttal más lesz, és nem fog eltűnni előlem.

Szemügyre veszem az erős állkapcsot éles arccsontja alatt. A bőre sima és napbarnított. Közelebb lép, és az ujjhegyei megérintik a hátam meztelen bőrét. Megborzongok.

– Szép – mormolja.

Nézem magunkat a tükörben. Max felvonja a szemöldökét. Az ajka lusta mosolyra húzódik.

A hajamat oldalra söpri, és mindkét kezét körém fonja, bátorítva, hogy nekidőljek. Készséggel megteszem, és amikor a lapockáim a mellkasához érnek, felsóhajtok. A tükörben rám néz, és lassan lehajol, hogy megcsókolja a

vállamat. A foga megkarcolja a bőrömet. Egy sóhaj szakad ki belőlem, és még jobban oldalra hajtom a fejemet.

Felteszi ugyanazt a kérdést, amit Lachlan kérdezett percekkel ezelőtt.

– Szeretsz engem, Naomi?

A testem még mindig reagál arra, ahogyan a nevemet kiejti. Alig tudok nyelni, ezért bólintok, amikor közelebb jön és belélegzi az illatomat.

Szeretem őt. A legkülönösebb, a leglehetőlenebb módon.

Max oldalra billenti a fejét, és elmosolyodik, mintha tudná, mire gondolok. A keze elindul a nyakamtól, és lefelé halad. Figyelem, ahogy nagy, napbarnított keze megáll ott, ahol a szívem ver. A tenyere szétterül a bőrömön, az ujjai szétnyílnak.

A szeme csak félig van nyitva, miközben a tükörben figyeli a reakciómat. Az orra hegye az arcomat súrolja. A kezem ökölbe szorul, és megigézve nézem, ahogy megcsókolja az arccsontom ívét

– Ha szeretsz, akkor nem adod fel – mondja, a hangja halk suttogás.

– Ígérem, hogy nem fogom.

Tudom, mi következik. És kétségbeesetten vágyom arra, hogy ezúttal másként legyen. Így hát még jobban nekidőlök, és beszívom az illatát. Felfrissít engem, aki ennek a helynek a steril falai és dohos szaga közé szorult. Körém fonódik, mielőtt eltűnne.

Ennyi az egész, már halványul is. A hangom a torkomra forr, és felé nyúlok, de a kezem csak levegőt markol.

Ő eltűnt, én pedig zuhanok.

A hátam a szék támlájához csapódik. Felpattanok a fájdalomtól és a sokktól. A szívem a bordáim mögött zakatol, mélyeket és rövideket lélegzem, igyekszem lecsillapítani.

– Naomi! Jól van?

Összerezzenek, és felpillantva azt látom, hogy Mary bámul rám.

Az arcára van írva az aggodalom, ahogy a válaszomra vár. Hangosan nyelek egyet, és megrázom a fejemet. Az ujjaim fájdalmasan a combomba vájnak, miközben remegek a felgyülemlett f rációtól.

– Semmi bajom.

Ideje, hogy bevegye a gyógyszereit – mondja.

Felállók és bólintok, aztán követem őt vissza a szobámba. Az adrenalin hajt, és verejtékezni kezd a homlokom.

Habár nincs itt, még mindig hallom Max hangját. Még mindi érzem az

illatát. Még mindig érzem a kezét a bőrömön.

Tudom, hogy nem csak kitalálom őt. Tudom, hogy nem képzelődöm. És halálra rémülök attól, hogy ez semmin sem változtat.

Az egyetlen tény, ami számít, hogy mindenki azt hiszi, orvosi eset vagyok. És most az egyetlen ember, aki következetesen kitartott mellettem, kezdi elveszíteni a reményt.

Ma este inkább beveszem a gyógyszereimet, semmint arra gondoljak, hogy mi minden esküdött össze ellenem.

Holnap pedig tudomásul veszem, hogy először. Össze kell zúznom magamat annak érdekében, hogy kibogozzam a történetemet. Elkerülhetetlen, hogy én is összetörjek, akárcsak az a jégcsap.

Megy, mendegél... eltűnt.

HIGGYEN NEKEM

Mi kelt benned jó érzést?

Az oldalamba fordulok, és a kezemre hajtom a fejemet Max a hasán fekszik. Velünk szemben nyitva az ablak, beengedi a nyári hőséget. Ragyogó napfény áramlik be a hálószobába. Végigjárja a padlót, fel az ágyra, és ferdén Max hátára vetül. Az ujjaimat végighúzom napbarnított bőrén, mielőtt közel hajlok hozzá.

Mi kelt bennem jó érzést? Azzal válaszolok, hogy szenvedélyesen szájon csókolom. Jó. Max reagál, a kezébe fogja az arcomat, s nem engedi el, miközben felül.

Elhelyezkedik fölöttem, az ajka egy pillanatra sem hagyja el az enyémet. A teste leereszkedik, és a bőrünk összeér. Az orrán keresztül lélegzik, én pedig körülölelem őt.

A kezei, amelyeket imádok, követik a testem körvonalát. Érzem a lehelete melegét a bőrömon, az államat csókolgatja, és halad lefelé.

És aztán kiszakad az ölelésemből. Kinyújtja értem a kezét. Épp mielőtt eltűnik, félelmet látok a szemében. Nem maga miatt.

Miattam fél.

– Tűnj el a fejből! – nyögöm. – Tűnj el, tűnj el, tűnj el!

Addig szorítom erősen a tenyeremet a szememre, amíg foltok jelennek meg. Tovább nyomom, és remélem, hogy Max képe szertefoszlik.

Meddig ismétlődhet egy emlék, mielőtt a tudat rövidre zárná? Érzem, hogy az elmém próbál lépést tartani a Maxszel kapcsolatos emlékeimmel. Egyre gyorsabban dolgozik. Kezd túlhevül. És aztán bumm. Felrobban.

Ebben a pillanatban ez nem tűnik annyira rossz lehetőségnek. Szeretnék egy boldog pillanatot, amikor csak úgy... *lehetek*.

Emlékek nélkül.

Szavak nélkül.

Fájdalom nélkül.

Csendben.

Felkelek az ágyamról, és járkálni kezdek. Frusztrált nyögés tör fel belőlem.

Belefáradtam, hogy ezen a helyen ragadtam. Ebben a kis szobában. Bámulom az engem körülvevő négy krémszínű falat. Csupaszak. Nincsenek családi képek, nincsenek poszterek. Semmi. A televízió kivül az egyetlen dolog, ami a szórakozásomat szolgálja, az a nagy, négyszögletes ablak.

Belefáradtam az egészbe.

Olyan, mintha csapdába estem volna egy dobozban. És minden nappal, amit a csapdában töltök, az oldalak egy kicsit jobban összezárnak körülöttem.

A legtöbb napon tudom kezelni ezt a helyet. De most, hogy Lachlan távol marad, félek. Ő volt az egyetlen támaszom.

Mary kopogtat az ajtómon. Pontosan reggel kilenc van. Arra számítok, hogy a szokásos mogorva arcát látom, de ma fény csillog a szemében.

– Pompás! Ébren van. – Odaadja a reggeli piruláimat. – Ma új orvoshoz megyünk – újságolja.

Összeráncolom a homlokomat, miközben lenyelem a gyógyszereket.

– Miért?

Szerintem dr. Woods egy nagy rakás szar. Azt hiszi, hibbant vagyok.

Hallgatólagos egyetértésben vagyunk; felírja a gyógyszereimet, én pedig úgy teszek, mintha meghallgatnám a tanácsát.

– Miért? Nem tudom, miért kell valaki újhoz járnia. – A folyosó felé bök a fejével, és nem tudom eldönteni, hogy hazudik-e. – Kész van?

Nem, nem vagyok kész. Gyűlölöm a változást, és nem akarom előlről kezdeni egy új orvossal.

– Woods lemondott rólam?

– Naomi... – Mary felsóhajt, és másfelé néz. – Már mondtam, nem tudom, miért került új orvoshoz.

– Mary, ha hazudni fog nekem, legalább próbálja meg jól előadni. Érje el, hogy elhiggyem.

Kifejezéstelen pillantást vet rám, de a szája sarka felfelé húzódik.

Egy kicsit.

– Csak jöjjön velem, jó? El fog késni – unszol.

– Szóval... ez az új orvos. Van a doktor úrnak neve? – kérdezem, miközben végigsétálunk a folyosón.

– Doktornő. És doktor Rutledge-nek hívják. Új itt, és izgatottan várja a találkozásukat.

A szürke pulóverem zsinórjával játszom, miközben feldolgozom ezt az új információt.

– Én leszek az első, aki kiszippantja belőle a reményt?

– Nem, nem maga az első. – Mary figyelmeztető pillantást vet rám. – Nagyon kedves nő.

A kedvesség itt semmit sem jelent. Kilenc hónapot adok neki, mielőtt vagy lepasszol egy újabb orvosnak, vagy összepakolja a mutatós diplomáit, és lóhalálában elmenekül innen.

Megállunk egy bezárt ajtó előtt. Megbámulom a bronz névtáblát. Fekete betűkkel a dr. Genevieve Rutledge áll rajta.

Ő is csak egy újabb ember lesz, aki megítél engem, és erre nem állok készen.

– Bemegy – kérdezi Mary.

Nem akarok válaszolni a sok hülye kérdésre. Nem akarok megbirkózni az engem némán felmérő pillantásával.

– Naomi?

– Igen. Megyek, megyek. – Kimondom a szavakat, de a láb nem engedelmeskednek. A kezem az oldalamhoz tapad, mintha súlyok lennének ráaggatva.

Mary elveszíti a türelmét. Hangosan bekopogtat az ajtón mielőtt elmegy. Figyelem, és most először azt kívánom, bárcsak követhetném.

– Szabad – szól ki egy hang. Boldognak hangzik Rutledge-nek bizonyára rendben van az élete. Ha nem én zúzom össze a reményeit, majd megteszi valaki más itt.

Olyan csendben, amennyire csak tudom, lassan kinyitom az ajtót. Az irodája eltereli a figyelmemet. Dr. Woods irodáját mintha a megfélemlítésre tervezték volna. Valahányszor beléptem, esküszöm, mérföldeket kellett megtennem, mielőtt az asztalához értem. Olyan volt, mintha Canossát járnék.

De ez az iroda meleg. A sárgásbarna falakat a diplomái díszítik. Semmi félelmetes nincs itt. De megtalálhatók a nőiesség apró jelei. Növények az ablaknál, egy díszes szőnyeg a padlón. Még egy gyertya is ég az asztalán. Egy másodpercre elfelejtem, hol vagyok. Abban a pillanatban, amikor a kis barna nő feláll az asztal mögött, eszembe jut.

Az első benyomás dr. Rutledge-ről? A harmincas évei elején jár. Csinos arcú. Mosolyog, és elővillantja szabályos, fehér fogsorát. Túlságosan is örül, hogy itt lehet.

– Hello, Naomi! Doktor Rutledge vagyok. – Felém nyújtja a kezét.

Úgy nézek rá, mintha mérgező lenne. Óvatosan kinyújtom a kezem. Alig

érek az övéhez, amikor már rántom is vissza.

A szeme sem rebben.

– Kérem, foglaljon helyet!

Leülök. A térdem fel-le jár, miközben nézek mindenhová, csak rá nem. Érzem magamon a tekintetét. Hátrapillantok a diplomáira.

A teljes neve, Genevieve Marié Rutledge, szerepel mindegyik közepén.

Elképzelem, hogy ő a legfiatalabb egy nagy családban. Négy vagy öt testvére van. A szülei keményen dolgoznak. És nagyon büszkék voltak, amikor elvégezte az orvosit. Csillogó szemmel nézték, ahogy átvette a diplomáját, és azt gondolták, hogy ő majd meg fogja változtatni a világot.

A széke halkán nyikorog, amikor leül rá. Átlapoz egy mappát, és felvesz egy tollat a makulátlan íróasztaláról. A papírok rendszerezve vannak. Egy laptop van előtte. Minden a helyén.

Összefűzi az ujjait, és rám villantja milliódolláros mosolyát.

– Hogy van, Naomi?

Olyan könnyű lenne ítéletet mondani róla, ha tenne valamit, ami kiváltja a gyanakvásomat. Dr. Woods mindig fehér orvosi köpenyt viselt. Soha egyetlen ránc sem volt rajta, és mindig begombolva hordta. Olyan formális és merev volt, hogy azonnal falat húzott közénk. Ő volt az orvos, én pedig az elcseszett páciens. De dr. Rutledge nem visel fehér orvosi köpenyt. Tengerészkék nadrág és krémszínű pulóver van rajta. Érzem a parfümjét. Jó illata van. Én is illyet tennék a csuklómra, ha nem egy bolondokházában volnék.

– Jól vagyok.

Megint elmosolyodik. Kezdek ideges lenni tőle. Dr. Woods soha nem mosolygott ennyit.

– Hogy aludt? – kérdezi.

– Jól.

Vidám modora megmarad, miközben felteszi a kérdést, amivel még soha senki nem vesződött:

– Mit gondol, miért van itt?

– Tessék?

– Mit gondol, miért van itt? – ismétli meg.

A tekintetemet a földre szegezem. A csend kezd kínossá válni.

– Nem tudom – felelem végül.

Bólint, és ír valamit maga elé a papírra.

– Beszélgetett itt valakivel?

– Nem igazán.

– Miért nem?

Amikor megérkeztem a Fairfaxbe, dr. Woods megpróbál elérni, hogy megnyíljak. De nem bíztam benne. A közeledése klinikai volt, a hangja pedig minden érzelmet nélkülözött.

Elmondom dr. Rutledge-nek az igazat – Nem bíztam benne.

Mindkét szemöldökét felvonja.

– Miért nem?

Megvonom a vállamat.

– Mert nem érdekli, hogy mi történik velem.

Most először mondtam ezt ki hangosan. Jó érzés. Dr. Rutledge nem próbálja megváltoztatni a véleményemet. Tovább ír a jegyzetfüzetébe.

– Az hiszi, hogy nem hinne magának?

Sokatmondón elmosolyodom, és gyorsan válaszolok:

– Nem. Tudom, hogy nem hinne nekem.

– Van, aki támogatja magát?

Volt valaki mellettem, aki minden küzdelmet elviselhetővé tett, de Lachlan már nem hisz bennem többé. Kíváncsi vagyok, mennyi időnek kell eltelnie, hogy én se higgyek már magamban.

– Senki sincs – válaszolom, a hangom azzal fenyeget, hogy cserbenhagy.

– Milyen érzés?

– Milyen érzés lenne *bárkinek*, hogy senki sem áll mellette? – vágok vissza. – Szar érzés.

Mosolyogva bólint, úgy tűnik, teljesen elégedett rövid, de őszinte válaszaimmal.

– Érhető. A maga helyében én is dühös lennék.

Ránézek a szempilláim alól, próbálom eldönteni, hogy csak be akar vágódni, vagy tényleg igazat mond. Csak őszinteséget látok az arcán. És aztán gyűlni kezdenek a könnyeim. Megvonom a vállam, és a tekintetemet továbbra is a földre szegezem. A látásom kezd elhomályosodni, és másodpercekre vagyok a sírástól.

Ostoba. Hülye. Gyerekes. Nevezhetem, ahogy akarom, de nem tudom megakadályozni a könnyeket. Azért válaszolok neki, mert az jobb, mint zokogni, akár egy elmebajos.

– Nem vagyok dühös. Csak... legyőzött.

– Miért?

– Tudom, hogy ami történt, az az igazság – mondom. – De nincs értelme. Még az én számomra sincs. És ha én össze vagyok zavarodva, hogyan várhatnám el mindenki mástól, hogy higgyenek nekem? Én csak... – Hirtelen elhallgatok.

Most rögtön hagyd abba, mondom magamnak.

Kezdem elragadtatni magam.

Dr. Rutledge nem erőlteti.

– Naomi, olvastam a kartonját. – A szemembe néz, és lassan folytatja: – Én csak segíteni szeretnék magának.

Soha nem láttam, mi van „a kartonon”, de el tudom képzelni, hogy tele van hazugságokkal.

– Az nem én vagyok.

Dr. Rutledge oldalra billenti a fejét.

– Micsoda?

– Amit abban leírtak. – Megütögetem a mappát az íróasztalán. – Az nem én vagyok. Az valaki más értelmezése arról, ami történt. Nem az enyém.

– Akkor mondja el nekem a történetét.

– Csak ítélni fog – mondom.

– Nem, ha ad nekem egy esélyt.

Hátradőlök a székesemen, és keresztbe fonom a karomat.

– Nem.

– Miért nem?

– Tartson inkább örültnek, de nem vagyok hajlandó beengedni az életembe egy vadidegent.

– Nem azért vagyok itt, hogy ítélni kezdjek – jelenti ki. – Csak azt szeretném, ha elmondaná nekem, amit tud. Mondja el, mi hozta ide, hogy visszajuttathassam a külvilágba.

Lehet, hogy túlságosan önhitt, de van valami megnyugtató ebben a nőben. Valami hívogató. Mintha megoszthatnám vele a legsötétebb, legelcseszettebb titkomat, és Ő szemrebbenés nélkül tudomásul venné.

Azzal, hogy kinyitom a számat, a bizalmamat helyezem belé. Mert akkor bízom abban, hogy elfogadja a szavaimat, és elhiszi hogy amiről mesélek neki, az az én életem. Úgy viselkedik, mintha a kérése a legegyszerűbb dolog lenne a világon. Nekem viszont olyan, mintha azt kérné, hogy vágjam fel az ereimet, és vérezzek el a kedvéért.

„Az a Naomi, akit én ismerek, soha nem adta volna fel ilyen gyorsan.

Harcolt volna, hogy a jelenben maradjon.” Rohadj meg,

Lachlan Halstead!

Látom magam előtt, ahogy mellettem ül, az őszinte tekintetét. Mindig mindent láttam a szemében. A frusztrációját, a nevetését, a boldogságát, a haragját. Soha nem titkolt el semmit. Ez volt az egyik dolog, ami mindig vonzott hozzá. Most azonban belepusztulok. Látom az arcát és hallom a szavait, pedig meg akarok szabadulni tőlük.

A doktornő lenéz a papírjaira.

– Meséljen Maxról és Lanáról!

Azt kívánom, bárcsak ne hatna rám a nevük. Egy tökéletes világban a nevük egyszerűen leperegne rólam, és nyugodtan közölném dr. Rutledge-dzsel, hogy soha nem hallottam róluk. Kétkedve nézne rám, én pedig azt mondanám neki, hogy fogalmam sincs, kik azok az emberek. Biztosan rossz kartont kapott.

De a világ messze nem tökéletes.

A valóság az, hogy amint meghallom a nevüket, a tüdőmből lassan elfogy a levegő. A szívem kalapál, amíg olyan érzésem nem lesz, mintha ki akarna szakadni a mellkasomból.

– Nem! – förmedek rá. – Nem! Képtelen vagyok.

Dr. Rutledge felvonja a szemöldökét.

– Miért?

– Csak. – Lenézek a tréningnadrágomra, és csipkedni kezdem a láthatatlan szöszöket.

Egész idő alatt csendes volt az irodája, amióta itt vagyok. De hirtelen statikus zaj éri el a fületem. Annyira hangos, hogy felsikoltok tőle. Olyan, mintha egy rádióállomás nem lenne jól beállítva. És aztán hangot hallok a hátam mögül:

– Naomi. – Feláll a szőr a karomon. – Senki sem fog hinni neked. – A hang hangosabb, erőteljesebb, sötétebb lesz.

A paranoia arra késztet, hogy megforduljak. Semmi sincs ott, legalábbis fizikai értelemben. De érzek valamit. A jelenlét annyira fenyegető, hogy olyan érzésem van, mintha csak másodpercek kérdése lenne, aztán a pokol bugyrai egészben elnyelnek.

Eszembe jut a lány, akit a folyosón láttam. A tekintete villan át az agyamon. „*Hogy a pokolban vagyok még mindig életben?*” Nem akarok eljutni addig a pontig. Tudom, hogy közel járok.

A sötétség készen áll, hogy lehúzzon.

– Naomi? Jól van?

Felpillantok dr. Rutledge-re, de Lachlan hangját hallom.

„Az a Naomi, akit ismerek, soha nem adta volna fel ilyen gyorsan. Harcolt volna, hogy a jelenben maradjon.” És aztán

Maxét.

„Ha szeretsz, akkor ne add fel!”

A szavaik összefonódnak. A hangjuk eggyé válik. És egy kis reményt ad nekem.

Erőtlenül bólintok. A testem remeg.

– Elmondom.

Ül ott nyugodtan, arra vár, hogy belekezdjek a történetembe. De mielőtt megszólalnék; mélyen a szemébe nézek. *Figyeljen*, mondom a tekintetemmel. *Hallgasson figyelmesen! Minden egyes szavamat. De mindenekelőtt, kérem, higgyen nekem!*

3

FEHÉR FÉNYEK

Hat hónappal ezelőtt, a nyári hőségben, nevetés és olyan emberek közepette, akiket egész életemben ismertem, minden megváltozott. A Nap lenyugvóban volt. Órany, narancs és kék színek festették meg az eget. Pezsgőspoharak koccantak egymáshoz.

Lágy szellő hűsítette meleg bőrömet. Papírlámpások voltak felfűzve a fehér sátorban. Minden normálisnak és békésnek tűnt. Annyira biztos voltam. Annyira magabiztos. Azt hittem, én irányítom az életemet. Azt hittem, hatalmamban áll meghozni a saját döntéseimet. Jól vagy rosszul. Nem számított, amíg az én döntéseim voltak.

Kezdjük ott, hogy a valóságban azonban soha nem az enyém volt a hatalom. Hanem a végzeté. Ott volt körülöttem, s arra az útra terelt amelyet éppen jónak látott.

A szellő, ami átmenetileg enyhítette a nyári hőséget? Simogatta a bőrömet de előre is terelt. Bátorított, hogy egyik lábamat a másik elé tegyem.

És azok a csodaszép fehér fények? Ezernyi csillag, amiket lehúztak az égről. Fényesen ragyogtak. Csábítón hívogattak.

Az a gyönyörű naplemente? Az éjszaka előjátéka volt. A színek egymásba olvadtak, arra készítették az embereket, hogy megtorpanjanak és megbámulják. Visszatartották a lélegzetüket, úgy nézték az átmenetet. A nap vége egy nagy hatású dal vége, ami megtöltött várakozással, mert minden hiba, amit a nappal tűző fényében elkövettél, tovatűnt. És az éj csak a kezdet volt.

De nem néztem elég sokáig. Elismerően siklottam át mindenem.

– Ez gyönyörű! – mondtam a legjobb barátnőmnek, Lanának.

Bólintott, és a ruhája anyagával játszott. Miatta voltam itt. Egyedül miatta jöttem haza szívesen a nyári szünetre.

– Gyere! – Lehunytam a szememet, és drámaian beszívtam a levegőt. – Egy tökéletes nyári éjszaka. Egy tökéletes nyári parti.

– Ez a legrosszabb, nem igaz?

– Neked mindegyik parti a legrosszabb – jegyeztem meg.

Nem kezdett el vitatkozni. Van a szégyenlős, és aztán van Lana. Ez az

egyedülálló ember, aki a valódi személyiségét csupán a kiválasztott keveseknek tartogatta.

Lana válla hozzáért az enyémhez. A hangja elhalkult, ahogy az előttünk álló emberekre nézett, akik nyugodtan várták, hogy bejussanak a sátorba.

– Az emberek miatt van. Semmi más nem számít nekik, csak a pénzük, a drága ruháik, a BMW-ik, Mercedeseik és Jaguarjaik. Ez röhejes. Ők is röhejesek. Ez...

– Pont olyan, amilyen mindig is volt – fejezem be helyette.

Olyan emberekkel találkoztunk, akiket egész életünkben ismertünk. Minden mondatukat azzal fejezték be, hogy „drágám”. Kivillantották tökéletesen szabályos és kifehérített fogsorukat. Kongresszusi tagok voltak, diplomaták és sikeres vállalkozók. Mindannyiuknak szemérmetlenül sok pénze volt, és villáik jó néhány helyen. Minden tulajdonuk a vagyonuk szimbóluma volt.

Üdv a virginiai McLeanben!

– Köszönöm, hogy eljöttél velem – mondta Lana.

– Bármikor. – Belekaroltam, és tettem egy lépést. Aztán még egyet. – Meddig akarsz maradni? – kérdeztem.

– Csak tizenöt percig. Annak elégnek kell lennie, hogy boldoggá tegye a szüleimet.

– Tizenöt perc menni fog – jegyeztem meg csak úgy mellékesen – És apukád egyik üzleti partnere az esemény házigazdája?

– Igen – erősítette meg.

Felidéztem a beszélgetésünket az autóban, próbáltam emlékezni a férfi nevére.

– Maximilian?

– Mindenki Maxnek hívja – felelte Lana.

Odafordultam hozzá. A sor lassan haladt előre.

– Találkoztál már vele?

– Nem.

– Szóval lehet, hogy valami kövér, öreg, kopasz pasas, aki letapiz, amikor megölel?

– Vagy lehet, hogy valami fiatal, jóképű fickó – vetette fel Lana.

Felhorkantottam.

– Biztos, hogy nem.

Nem tudtunk tovább beszélgetni erről a Maxről. A sor tempója felgyorsult, és amikor beléptünk a fehér sátorba, szemügyre vettük a körülöttünk lévő

embereket. Én mosolyokat láttam. Nevetést hallottam. Éreztem magam körül a boldogságot. Lana egy emberekkel telezsúfolt területet látott. Olyan hangokat hallott, amelyektől lassan felfelé kezdett kúszni rajta a szorongás.

Érezte egy pánikroham kezdeti jeleit.

– Hé! – Megböködtem a vállát, és biztatón rámosolyogtam.

– Csak tizenöt perc. Nem több.

Bólintott. Az arca sápadt volt. De mély lélegzetet vett, és előrelépett velem. Az ajkunk barátságos mosolyra húzódott. Körbejártuk a sátrat. Bájcsvegtünk. „Szia”, mondtuk ennek az embernek, „jó, hogy látlak”, mondtuk a másíknak.

A szemem sarkából láttam Lana szüleit, Michaelt és Conctance-t. Az apja az Államok virginiai szenátorainak egyike volt. Emlékszem a számtalan nagygyűlésre, amit Lanának el kell viselnie az apja megválasztása előtt. Csak állt ott mereven, mialatt az anyja ráragyogott a tömegre, lubickolt a figyelmükben. Az anyukájának most is sugárzó mosoly ült az arcán. Integtettem nekik* Biccentettek nekünk, és elismerőn mosolyogtak, elégedetten, hogy Lana itt van.

Én a saját családomat képviseltem azon az estén. A szüeim a saját erejükből voltak sikeresek, bár nem olyan mértékben, mint Lana családja. Elutaztak a nyárra, hogy bejárják Európát. Úgy tervezték, hogy egy hetet Olaszországban töltenek majd, a következőt a Bajor-Alpokban, aztán tovább Prágába. Én az egész nyarat Lanánál töltöttem.

Elvettem egy pezsgőt a mellettünk elhaladó pincértől, és eltartottam magamtól, mert tudtam, hogy másodperceken belül nekem jöhet valaki véletlenül, és a ruhámra fogom borítani.

A sátor teljesen tele volt, mégis engedtek még be embereket. Keresztül-kasul kanyarogtam a tömegben, igyekeztem legalább egyetlen helyet találni, ahol kicsit nagyobb tér jut. Nem sikerült. Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit Lanának, de a barátnőm nem volt mellettem. Körbefordultam, lábujjhegyre álltam, hogy megtaláljam, de hasztalan volt. A tömeg elszakított minket egymástól.

– Naomi! – kiáltott oda valaki.

Megfordultam.

A felém tartó férfi Patrick volt, a szüeim egyik barátja.

Kopaszodott, csak oldalt nőtt ősz haja. Mint a legtöbb vendég a sátorban, ő is mocskosul gazdag volt, ami hatalmat adott neki. De pirosposzsgás arca és óriási mosolya megközelíthetővé tette.

– Hello!

Találkoztál már a ma esti parti házigazdájával? – kérdezte.

– Nem, még nem.

– Ezen változtatnunk kell! – Patrick körbenézet, Max után szimatolt.

Végül feladta, tölcsért formált a kezéből, és kiabálni kezd a házigazdának. A körülöttünk lévőek többsége csak azért is abba hagyta a beszélgetést, hogy szigorúan ránézzen. Patrick tudomást sem vett róluk, és belekortyolt az italába.

– Az a fiú... ő valami más.

Bárkit, aki harmincnál fiatalabb volt, Patrick csak úgy emlegetett, hogy „az a fiú”, szóval ez a Max nem lehetett túl idős.

De bármennyire is szerettem volna megismerni ezt a titokzatos házigazdát, meg kellett találnom Lanát. Ő volt az egyetlen oka annak, hogy ott voltam.

– Nem baj, ha nem találkozom vele – jegyeztem meg. – Meg kell keresnem L...

– Badarság – szakított félbe Patrick. – Csak néhány perc az egész.

Tovább vizslatta a tömeget.

– Most ő a tőzsdeügynököm, és ez volt az elmúlt évek rohadtul legjobb döntése! – magyarázta szórakozottan. – Voltak fenntartásaim ... igen, voltak. Miért bízzam erre a fiúra, hogy segítsen befektetni? De bebizonyította, hogy tévedtem.

Patrick felnevetett, és végre rám nézett.

Udvariasan mosolyogtam.

Hátranéztem a vállam fölött, mert nem terveztem, hogy ennél többet szánok erre a Maxre. Egy futó pillantás, talán egy udvarias üdvözlő integetés. Ez minden.

De nem ez történt.

Hanem az, hogy hátranéztem még egyszer, és soha többé nem fordultam vissza. Abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán pislogtam-e.

Max messze volt az öregtől. Nagyon messze.

Magas volt, nagyjából 190 centi. Arra számítottam, hogy ezzel a magassággal vékony lesz, de fehér Oxford inge feszült a vállán. Az ujját könyéig felhajtotta, és láttam a kékes ereket, amelyek a csuklójától felfelé húzódtak erős alkarján. A tartása laza volt, a lábait keresztbe tette, kezét fekete szövénadrágja zsebébe dugta, miközben a mellette álló férfit hallgatta.

Tudnék mesélni magának azokról a vonásokról, amelyek a jóképűség

iskolapéldájává tették. Tudnék, de én magam is alig vettem észre őket. A magabiztossága erejére figyeltem fel. Ragyogott a szeméből és a széles mosolyából.

Minél tovább álltam ott, annál inkább olyan érzés volt, mintha a sátor körülzárna.

Lábujjhegyre álltam, hátranéztem, és szemügyre vettem őt.

Egy csinos kis vörös hajolt közel hozzá. Ő rámosolygott, majd a tömeget fürkészte. Egész idő alatt, amíg bámultam, egyáltalán nem volt a tudatában ennek, de aztán rajtakapott. Ám ahelyett, hogy másfelé néztem volna, merészen visszabámultam rá.

Felvonta a szemöldökét, s az ajka szexis mosolyra húzódott.

Elindult az asztaltól, és tett egy lépést az én irányomba.

Ez az. Gyere közelebb, hívogattam a szememmel.

Az a mosoly nekem szólt. Egyenesen rám nézett. Valaki belém ütközött, motyogva bocsánatot kért, én pedig egy legyintéssel elintéztem, mert nem voltam hajlandó levenni a szemem Maxról. Borzongás futott rajtam végig az izgalomtól, ahogy felém sétált. Ha így éreztem vele kapcsolatban, amikor a helyiség másik végében volt, milyen lesz, ha csak néhány centire állok majd tőle?

– Gyere ide, fiam! – hívta Patrick.

Riadtan összerándultam, és Patrickre néztem. Elfelejtettem, hogy ő is ott van. Igazából mindenről megfeledkeztem. Megfeledkeztem a zenéről és a nevetésről és a teremnyi emberről.

– Találkoztál már Naomival?

Egyenesen a szemébe néztem. Tudtam, hogy nyugodtnak és összeszedettnek látszom, de a ruhám alatt, a húsom alatt, közvetlenül a bordáim mögött, a szívem úgy dörömbölt, mint egy dob.

Csak lélegezz, Naomi! Ezt mondtam magamnak. Ő is olyan, mint a többi férfi.

– Nem – felelte. Játékos fény villant a szemében. – Még nem.

A kezét nyújtotta. Olyan bensőségesen mosolygott rám h elbizonytalanodtam, nem találkoztunk-e már korábban. Libabőrös lettem. De emlékeztem volna arra a mosolyra.

Emlékeztem volna erre az érzésre. Nem találkoztunk még.

– Örülök, hogy megismerhetlek – mondta.

Micsoda. Hang.

Mély, szinte hipnotikus. Déli akcentussal beszélt. Minden szót lassan ejtett ki. Már egyetlen szó is, ami elhagyta az ajkát, bűnösnek hangzott.

Rám mosolygott. Lassú mosoly volt, az ajkától indult és felért egészen a szeméig. Úgy éreztem, hogy annak a mosolynak minden millimétere átjárja a szívemet.

Kezet ráztam vele.

A vérem zsibongani kezdett. A szorítása erősebbé vált. Már kezdtem volna elhúzni a kezemet, ő azonban még néhány másodpercig tartotta. Egymás szemébe néztünk. Nem emlékeztem rá, hogy néztek-e már rám így valaha. A tekintete egyetlen pillantással átdöfött. Éreztem, ahogy áthatolt a testemen.

Végül sikerült megszólalnom.

– Hasonlóképp – préseltem ki.

Tudtam, hogy most fogja megkérdezni a vezetéknevemet.

És én megmondtam. Feltesz még néhány kérdést, én pedig válaszolok. Aztán egy pillanattal később már ott sem vagyunk Lanával.

Túl is estünk rajta.

Ennyi.

Mindannyian megyünk az utunkra.

Csak nem így történt.

– Naomi – szólalt meg, és tudtam, hogy hozzá tudnék szokni ahhoz, ahogy a nevem hangzik a szájából. – Naomi, jól szórakozol ma este?

– Hogy jól szórakozom-e? – Elméláztam, és lepillantottam az üres poharamra. A kezem remegett. – Mostanáig igen. – Épp elhaladt mellettünk a pincér. Az üres poharat egy új italra cseréltem, s Max felé emeltem. – És ettől minden még jobb lesz.

Keresztbe fonta a karját, és lehangzó mosollyal jutalmazott.

Mindig mindenki azt mondta nekem, hogy a nagy szám lesz a veszem, és valószínűleg igazuk is van. De Max mintha nem bánta volna. Valójában úgy tűnt, az az egyetlen dolog, ami az arcomra szegezte a tekintetét.

Újabb lépést tett előre, és oldalra billentette a fejét.

– Mit gondolsz a partiról?

Közelebb léptem egy lépést.

– Nem hiszem, hogy ezt tőlem kellene kérdezned.

– Nem?

Megráztam a fejemet, és elmosolyodtam.

– Nézz oda – mutattam egy túlsúlyos, kopaszodó férfira a sarokban.

Max megfordult, és a válla súrolta az enyémet. Mindketten figyeltük, ahogy a férfi felemeli a poharát, és tósztot mond a barátaira. Ittak, és a harsogó nevetésük betöltötte a sátrat.

– Szerintem ő jobban szórakozik mindannyiunknál – tettem hozzá.

Max szélesen mosolygott.

Hátrapillantottam a vállam fölött, és megtaláltam a következő célpontomat. Lana anyját.

– Vegyük azt a szép hölgyet. – Közvetlenül előtte állt, Max mégis közelebb hajolt, és alaposan szemügyre vette. Az álla hozzáért a hajamhoz. Élesen beszívtam a levegőt, és tovább beszéltem, mintha semmit sem éreznék. – Ezekért a partikért él, ahol ő lehet a figyelem középpontja. És csak áll ott, panaszkodik a barátnőinek, hogy a szobalánya nem hozta el időben a tisztítóból a ruháit, és a kertész nem metszette meg a rózsabokrait. Mintegy végszóra, Lana anyukája körül a hölgyek közelebb hajoltak, és megpaskolták a karját. – Most pedig a barátai az együttérzésükről biztosítják, mert nincs tragikusabb az egészségtelen rózsáknál.

Max lepillantott, és rám mosolygott. Valami vonzott minket egymáshoz. Felszabadultan tudtam vele beszélgetni. Olyan könnyű volt.

– Szerinted erről fecsegnek?

– Tudom – jelentettem magabiztosan.

– De te nem olyan vagy, mint Ők?

Egy kicsit közelebb jött hozzám. Eszméletlenül jó illata volt. Nem tudtam megállapítani, hogy kölni, tusfürdő vagy a saját illata-e, *Eau de Max*. Bármelyik is volt, a nyakába akartam temetni az arcomat.

Pislogva elűztem ezt a képet, és bár értettem a kérdését, képtelen voltam válaszolni rá. Ugyanis olyan közel állt hozzám, hogy szemügyre vehettem rajta mindent. A sűrű, fekete szempilláit, a barna pöttyöket a szemében, és az apró sebhelyet a jobb szeme alatt.

Tovább akartam nézni őt, olyan dolgokat akartam találni, amelyeket a legtöbb ember soha nem vesz észre. De ő ott állt, a szemöldökét felvonva, és a válaszomat várta.

Az ajkamhoz emeltem a poharamat, és ittam egyet. Minden folyékony bátorságra szükségem volt, amire csak szert tehettem. Max követte az állam vonalát, a nyakam ívét, s olyan volt, mintha kővé dermedt volna. Elfogyott a pezsgő. Az üres pohárra meredtem.

– A kétes alkoholfogyasztási szokásaimtól eltekintve, nem, nem vagyok

olyan, mint ezek az emberek.

Felemeltem a tekintetemet, és baromira reméltem, hogy viccesnek találja a megjegyzésemet. De ő elgondolkozó arckifejezéssel bámult rám. A vágy és a félelem keverékével. Nem igazan tudtam hibáztatni érte. Hányszor az életben tapasztal az ember ilyen szintű vonzalmat?

Pislogtam, és a fölöttünk kifeszített fehér lámpák sárgává mosódtak. A beszélgetések elcsitultak körülöttünk. Függyönny vett körül kettőnket. A saját világunkban voltunk.

A tekintete lassan bejárta a testemet. Odafigyeltem arra hogy erre a partira konzervatívan öltözzek fel, de Max olyan gyorsan vetkőztetett le a szemével, hogy úgy éreztem, mintha a halvány rózsaszín, rövid ujjú ruhám nem is létezne. A vérem egyenesen a fejembe tódult.

Kinyújtottam a kezemet, és megkapaszkodtam a legközelebbi székben.

Aztán valaki megköszöri a torkát, és mindketten ráébredtünk, hogy Patrick még mindig mellettünk áll.

Az összes zaj, ami korábban elcsendesedett, most teljes hangerőn szólt újra. Hangok hullámzottak körülöttem. Zene csendült.

Pincérek jöttek-mentek a tömegben. Valaki belém ütközött.

A pillanatunk véget ért – Vissza kellene mennem a vendégeimhez – mondta lassan.

– Úgy van.

De mintha a földbe gyökerezett volna a lába. Akárcsak az enyém.

Végül hátralépett egyet.

– Hamarosan találkozunk.

Azzal elment.

Néhány perccel később megtaláltam Lanát. Aggodalmas arckifejezéssel álldogált a bárpult közelében. Amikor észrevett, felragyogott az arca.

– Hát itt vagy! – mondta megkönnyebbülten.

– Láttam őt.

Lana a homlokát ráncolta.

– Kit?

– A házigazdát. Maxet.

– Ó, tényleg?

Bólintottam. A szívem még mindig kalapált. Még mindig forgott velem a világ.

– És mit gondolsz róla? – kérdezte.

– Nem semmi – motyogtam.

Max elég közel állt ahhoz, hogy Lanának meg tudjam. Egy vendéggel beszélgetett. Egyáltalán nem volt a tudatában annak hogy bámulom őt. Kihasználta a helyzetet, és megböktem Lanát.

– Ott van – mutattam.

Lana odanézett. Pislogott, aztán visszapillantott rám. Lehet, hogy az érzéseim látszottak a szememben. Lehet, hogy ettől halványult el Lana mosolya.

– Mi van Lachlannel? – érdeklődött.

A gerincem megmerevedett, és az eufória, amelyet másodpercekkel korábban éreztem, elmúlt. Olyan érzés volt, mintha bedugult volna a fülem, s ettől mindent tompán hallok.

– Mi *van Lachlannel*? – kérdeztem vissza.

Lana volt a legjobb barátnőm. Mindent tudott, amit tudni lehetett rólam, és tisztába volt azzal, milyen erősek a Lachlan iránti érzéseim.

– Miért hoztad fel? – Esélyt sem adtam neki, hogy válaszoljon.

– Ő nincs itt – folytattam határozottan. – Ne beszéljünk róla!

Lana egy pillanatig bámult rám, majd bólintott.

– Oké.

Nem erőltette, hogy megtudja, mi történt Max és köztem. De ha megteszi, megértette volna a reakciómat. Láta volna a félelmemet. Egyetlen srác iránt sem éreztem még így, Lachlan Halstead kivételével.

Minden Lachlannel kapcsolatos emlékemet félretettem, s reméltem, hogy lesz elég erőm ahhoz, hogy elmenjek a partiról.

A terv az volt, hogy tizenöt percig maradunk, de képtelen voltam kilépni a sátorból és elsétálni így hát maradtunk. Beszélgettünk Lana szüleivel. Mosolyt erőltettem az arcomra. Táncoltam egy dal erejéig. És valahányszor Max a közelben volt, a testem életre kelt, zúgott a vér a fülemben, és a szívem táncre perdült a mellkasomban.

Közeledett az est vége. Szinte mindenki be volt csípve egy kicsit. Én is közéjük tartoztam. De nem tudtam volna megmondani, hogy Max volt-e az oka vagy a pezsgő.

Max fellépett a színpadra, ahol a zenészek ültek. Szétnézett a tömegben, és megkocogtatta a borospoharát. A beszélgetések elcsendesedtek. Minden fej felé fordult.

Felemelte a poharát. Mindenki ugyanígy tett. Mindenki, engem kivéve. Én a

mellkasomhoz szorítottam a sajátomat.

– Szeretném megköszönni, hogy eljöttek...

Mit mondott utána? Nem tudom. Figyeltem a többieket magam körül. A hatalmába kerítette őket. A mosolyával, a sármjával vette le az embereket a lábukról. Tudta, hogy ez az erőssége, és a saját javára fordította.

Forgattam az italomat, figyeltem őt, tudni akartam, mennyi hatalma van, hogy ilyen gyorsan be tudott csusszanni ebbe a titkos körbe.

– Remélem, hogy hamarosan mindenkivel újra találkozom.

– A tekintetével engem keresett.

Éreztem, hogy a testem megremeg. Az ösztöneim azt súgták, hogy vonuljak vissza, mint ahogy egy vadállat teszi, amikor valami veszéllyel találja szemben magát.

Aztán másfelé nézett, és a tömegre villantotta lebilincselő mosolyát.

– Most pedig élvezzék az este hátralévő részét!

Mindenki egyetértően mormolt, és kiitták a poharukat Max azonban még nem tette. A pillantása megtalált, és felém billentette a poharát.

Néma pohárköszöntőként.

Készülj, mondta a pohara egyetlen billenésével. Lassú mosolya eltűnt, és a szeme lázasan csillogott, minél tovább néztük egymást. Utánoztam a mozdulatát, és megbillentettem a poharamat. Fogalmam sem volt, mire vállalkoztam.

4

ALÁMERÜLÉS

A következő néhány napban az időm nagy részét Lanával töltöttem.

Egyszer sem találkoztam Maxszel. Ám ez nem azt jelentette, hogy nem akartam látni őt.

A szívem és az emlék szövetkeztek, hogy kínozzanak. Látomásokkal kísértettek az arcáról és arról, amit aznap éreztem. Lassan kezdtem elveszíteni a türelmemet. Újra akartam látni, vissza akartam kapni azt az érzést, és ez megrémített. Így hát vártam, amíg pontot tehetek ennek az erős váagnak a végére.

De egy napon minden megváltozott.

Úgy volt, hogy Lanával ebédelni megyünk. Ő azonban gyorsan balra kanyarodott, és mire észbe kaptam, már Tysonsban voltunk, a McLeanhez közeli nagy üzleti negyedben.

Csak ültünk ott, párhuzamosan parkolva a járdaszegélynél.

Lana idegesen dobolt a combján az ujjával, és kifelé bámult az ablakon.

– Örökké itt fogunk ülni és bámuljuk a járókelőket, vagy elmegyünk enni? – érdeklődtem.

Lana hátranyúlt a hátsó ülésre néhány dokumentumért – Apám megkért, hogy adjam be ezeket.

– Akarod, hogy én csináljam? – kérdeztem.

Tudtam, hogyan érez a tömeggel kapcsolatban... úgy általában az emberekkel kapcsolatban. Nem ez lett volna az első hogy a barátnőmnek el kellett. Intéznie néhány dolgot, amit én aztán magamra vállaltam. Ráadásul éhes voltam, és minél gyorsabban eljutunk onnan a legközelebbi étteremig, annál jobb.

Arra számítottam, hogy Lana a kezembe nyomja az iratokat.

De csak még szorosabban fogta őket.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet – jelentette ki.

Kínézett az ablakon a mellettünk tornyosuló épületre. Követtem a pillantását. Miközben az emberek az autójukhoz siettek, vagy be az üzletekbe, hogy elmeneküljenek a hőség elől, ez az épület a magasba nyúlt a párás

időben. A forgóajtó fölött fekete betűkkel állt a cég neve, és egyszerre megértettem Lana tétovázását.

Szembe fordultam vele.

– Max itt dolgozik?

Lassan bólintott.

– És miért aggódsz? – mosolyogtam. – Lana, egyszer találkoztam a fickóval. Ennyi. Nincs miért aggódni.

– De... Lachlan. Napok óta nem beszéltél vele.

A levegőbe emeltem a kezemet.

– Miért hozod fel hirtelen? Alig szoktál beszélni róla. Sőt, szerintem néhány nappal ezelőttig még csak meg sem említetted.

Nincs abban semmi rossz, hogy nem beszélek vele – válaszoltam.

Lana nem látszott meggyőződtnak, és biztos vagyok abban, hogy akaratom ellenére látta az érzelmeimet a szememben.

Valahányszor Lachlan neve szóba került, úgy éreztem, mély fájdalom hasít belém.

– Csak add ide az iratokat! – nógattam halkán. – Odaadom titkárnőjének vagy az egyik munkatársának, vagy akárki másnak, aki itt van, és már jövök is.

Lana egy szót sem szólt

– Vagy kézbesítheted őket *te* is – javasoltam.

Kinyújtott kezembe adta a papírokat. Mielőtt kiszálltam a kocsiból, még utoljára ránéztem. Kifelé bámult az ablakon, az ajkát vékony vonallá préselte.

– Nem nagy dolog, oké? – mondtam. – Max csak egy pasi.

Ennyi.

– Oké, oké.

Vártam, hogy mosolyogjon. Senki sem mosolygott úgy, mint Lana. Átalakult tőle az arca. A komor és csendesből olyan széppé változtatta, hogy az embernek még egyszer vissza kellett néznie. De nem mosolygott rám.

Kinyitottam az ajtót, tudtam, hogy ennek a beszélgetésnek még nincs vége. A legkevésbé sem.

– Az irodája a hetedik emeleten van – szólt utánam Lana.

Feltartottam a hüvelykujjamat, és belesétáltam a perzselő hőségbe. Ha öt percnél tovább maradok, valószínűleg olvadni kezdtem volna. A hőségtől a távolban minden elmosódott, szinte pixeles lett. Meglepett, hogy nem száll fel gőz a járdákról.

A forgóajtó csak néhány lépésnyire volt. Miközben csak bámultam rá meredten, az agyam önállósította magát, és elővarázsolta Max képét.

Hallottam a hangtalan pohárköszöntőjét a fülemben visszhangozni:

Készülj!

És még ebben a hőségben is megborzongtam.

Mély lélegzetet vettem, követtem Lana útmutatását, és átmentem a főrecepción. A strandpapucsom visszhangzott a fekete gránitpadlón.

Bejelentkeztem, kaptam egy látogatói kártyát, és egyenesen a lifthez siettem. Öltönyös férfiak vettek körül. Halkan beszéltek a mobiltelefonjukon vagy egymással. A tükörképemet néztem a lift ajtajában, és tudtam, hogy kilógok a sorból fehér rövidnadrágomban és zöld atlétatrikómban.

Végre kinyílt az ajtó. Megnyomtam a hetest. Az ujjaim a combomon doboltak, ahogy figyeltem a fölöttem felvillanó számokat. Órültség volt, de kezdtem ideges lenni. Lehet, hogy mégsem volt olyan jó ötlet. Lehet, hogy Lanának igaza volt.

Mély lélegzetet vettem.

5,6...

Görcsösen szorítottam a papírokat.

7...

Az ajtó egy tipikus irodára nyílt. Fekete plüss-székek a falnál. Toronyházakat ábrázoló fekete-fehér képek. Magazinok a dohányzóasztalokon. Zöld növények mindenfelé. A helyiség közepén állt a titkárnő asztala, mögötte egy csinos barna ült.

Egyik lábamat a másik elé tettem.

Legyünk túl rajta, aztán ki innen, mondtam magamnak.

A barna felnézett. Barátságosan rám mosolygott. Aztán észlelte az öltözetemet, és a mosolya megfakult. Nem igazán hibáztattam az előítéleteért. Megnéztem a nevet a pulton. Sophie Miller.

– Segíthetek? – kérdezte.

Felemeltem a kezemben lévő borítékköteget – Le kell adnom ezeket – Adja ide nyugodtan! Gondoskodom róla, hogy megkapja.

– Köszönöm – mondtam.

Sophie fogott egy tollat és egy füzetet – Mit mondjak, kitolván?

A pultra hajoltam, és elmosolyodtam.

– Starlight vagyok a helyi sztriptízbárból. A főnöke a törzsvendégünk, és csak hoztam a legújabb számláját.

A toll az asztalon koppant. Sophie felkapta a fejét. A szája tátva maradt. Vicces volt. Az aggodalmam egy része elhalványult.

És épp amikor kezdtem ellazulni, kinyílt az ajtó a háta mögött. Egy férfi jött ki rajta. Nem Max volt az.

Elmosolyodtam.

Sóhajtani akartam a megkönnyebbüléstől, de a férfi mögött ott volt Max. A mosolyom lehervadt. A testem bizseregni kezdett. Fehér inget viselt, tengerészkék szövetnadrággal. Csíkos nyakkendő és rendelésre szabott mellény emelte ki széles vállait. Keresztbe fonta a karját így látszódt az ezüstóra a csuklóján.

Mintha ólomból lett volna a testem. A mozdulataim leálltak. És az egész miatta volt. Belekapaszkodtam a pultba. Még sem számított, hogy nem felém nézett. A vonzereje hullámokban áradt belőle, lefelé rántott, lassan megfojtott, a tüdőm minden lélegzetvétellel összeszorult.

Max arcán összpontosítás látszott, miközben beszélt. Tudtam hogy elemében van. Dörzsölt üzletember volt. Olyan, aki elég intelligens ahhoz, hogy tudja, mikor fogja be és figyeljen, és mikor beszéljen.

Az ellenállásom, az a kevés, amit felépítettem, kezdett leomlani. Gyorsan ki kellett jutnom onnan. Megkíséreltem felkelteni Sophie figyelmét. A megkíséreltem a kulcsszó. Ő azonban leragadt Maxnél. Próbáltam a jó modoromat használni. Udvarias hangon kimondtam a lány nevét. De nem nézett rám.

Megkocogtattam a pultot. Még mindig semmi. Odapillantottam Maxre. Lassan befejezte a beszélgetést. A szívem zakatolni kezdett. Úgy éreztem, mintha ezek lettek volna az utolsó pillanataim, mielőtt egy bomba az arcomba robban.

– Hé! – csettintettem egyet az ujjaimmal. – Sophie!

A fejét felém kapta, és türelmetlen pillantást vetett rám.

– Igen?

Gyorsan elhadartam a mondandómat.

– Mennem kell. Megmondaná, hogy Naomi ugrott be, hogy beadja ezeket...

Max a mondat közepén elhallgatott. Így én is elhallgattam a mondat közepén.

Felém fordította a fejét. Hang nélkül szidtam magam. Az eddig gesztikuláló keze most mozdulatlanra dermedt a levegőben. Pislogott, és úgy nézett rám,

mintha nem lennék valódi.

Azt kívántam, bár ez lenne a helyzet. Azt kívántam, bár csettinhetnék egyet, és eltűnhetnék abban a másodpercben.

A hallgatása a mellette álló férfiba is belefojtotta a szót, és ő is rám meredt. A pillantása Max és köztem cikázott, majd kimentette magát.

– Naomi?

Hogy csinálta ezt? Hogy csinálta, hogy a nevem annyira... Megköszörültem a torkomat.

– Úgy hívnak.

Odajött hozzám.

– Hogy vagy?

Megvontam a vállamat és megszorítottam a kezemben lévő borítékokat.

– Jól vagyok.

Zsebre dugta a kezét, és Sophie asztalának támaszkodott.

– Jól telik a nyarad?

A pultot bámultam, miközben válaszoltam, és próbáltam természetesnek tűnni.

– Igen. Csak nagyon sok dolgom volt. Tudod, milyen ez.

– Ó, hát persze. Sok dolgod volt – ismételte.

Felemeltem a tekintetemet, és elkaptam a pillantását.

– Aha, barátokat látogattam meg és ügyeket intéztem. Úgy gondoltam, hogy kihozom a legtöbbet az itt töltött időből.

Ez hazugság volt. Ha Lana nem ébresztett volna fel ezen a reggelen, délig alszom, és egy tányér brownie-val az ölemben valóságshow-ismétléseket nézek a tévében.

– Meddig vagy itthon?– kérdezte.

– Szeptemberig.

Talán a szemem csalt, vagy az agyam csapott be, de esküszöm, hogy lassan közeledett hozzám. Vagy talán én közeledtem hozzá.

Akárhogy is, a távolság kezdett eltűnni közöttünk.

Lepillantottam a kezemre. Olyan szorosan fogtam a papírokat, hogy jó eséllyel néhány perc múlva galacsinná gyűröm őket. Az agyam újra működésbe lépett. Odalöktem neki a borítékokat.

– Csak ezeket hoztam. – Max a borítékokra nézett, aztán vissza rám. –

Michael kérte – tettem hozzá bután.

Nem szólt semmit. Csak vigyorgott, és kinyújtotta a kezét.

Ha ez egy film lenne, ennél a résznél megnyomnám a szünet gombot. És rámutatnék a kezemre a képernyőn. Megmutatnám, mennyire igyekeztem a papíroknak a legszélét fogni. Hogy követtem el mindent, hogy ne érzünk egymáshoz. Aztán elindítanám a felvételt, és akkor látná, ahogy az ujjai súrolják a kézfejemet és azt is, ahogy jéggé dermedten állok ott. És ha nagyon figyelmesen hallgatná, egy alig hallható szakadás hangját hallaná. A szívem hangja volt, ahogy kibomlott, akár egy elszakadt szalag.

Egyetlen érintéstől.

– Köszönöm – mondta.

Hátráltam egy lépést.

– Mennem kell. Bocsánat a zavarásért.

– Nem zavarsz. – Felemelte az egyik ujját. – Várj!

Visszapillantott Sophie-ra, és azt mondta neki, hogy elmehet korábban ebédelni. A lány összeszedte a holmiját. Amikor elhaladt mellettem, kíváncsian végigmért, tetőtől talpig. Rá akartam szólni, hogy maradjon. Még arra is hajlandó lettem volna, hogy bocsánatot kérjek, amiért olyan nagy volt a pofám korábban. Annyira kétségbeesett voltam.

De elment. Az ajtó egy kattanással bezárult.

Nem voltak zajok. A telefonok abbahagyták a csörgést. A nyomtatók és a faxgépek hallgattak. Se hangok, se nevetés. Még lépések zaja sem hallatszott. Semmi. Csak mi ketten.

Ezúttal nem csak a fejemben játszódott így. Ezúttal tényleg a saját világunkban voltunk.

– Ez mi volt? – kérdezte Max.

– Mi mi volt?

– Az a pillantás, ahogy a titkárnőm nézett rád. – Felbontotta a borítékot, miközben beszélt hozzám.

Figyeltem a kezét. Hosszú, elkeskenyedő ujjak. Kékes ere húzódtak végig a karján. Egy kép villant fel a gondolataimban, ahogy azok a kezek átfogják a derekamat, a bőrömbé nyomódnak közelebb irányítanak a kemény testéhez. Egy pillanat, és vége is volt. De a gyomrom görcsbe rándult, és az a sóvárgás, amit iránta éreztem, milliószerosan felerősödött.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte.

– Ó, nem volt semmi! – válaszoltam kitérően.

Felvonta az egyik szemöldökét. Elterelő manőverbe kezdtem.

– Szóval... – nyújtottam el lassan, igyekeztem új témát kitalálni.

Max a pultra támaszkodott.

– Nem, nem, ne próbáld másra terelni a szót! Mi történt közted és a titkárnőm között?

Állhatatos volt. Miért lepett ez meg ennyire?

– Lehet, hogy nem túl profi módon mutatkoztam be – feleltem.

Az egész testével felém fordult. Egyszerű mozdulat volt, de a világon mindent megváltoztatott. Egy lépés, és érezném az illatát. Egy lépés, és a látomásom valósággá válna. Egy lépés...

– Hogy mutatkoztál be?

A testem visszarándult.

Ezúttal nem kerültem ki a kérdéséből.

– Talán azt mondtam a titkárnődnek, hogy Starlightnak hívnak és a helyi sztriptízbárból jöttem, hogy bedobjam a klubnál vezetett számládat.

Arra számítottam, hogy kiakad. De csak elkerekedett a szeme, és nevetni kezdett. Szívből jövő, mély kacagással. Valamiért – az okát soha nem fogom kiderítem – rámosolyogtam. Mosolyogtam, és nem mozdultam, pedig inkább integetnem kellett volna neki a vállam fölött, miközben a liftek felé sétálok.

Max közelebb húzódott. A mosolyom elhalványult. Hát ott volt. Semmi sem állt közöttünk. A nyakkendőjénél fogva magamhoz ránthattam volna. Megcsókolhattam volna. Valóra válthattam volna az álmaimat, és a testét az enyémhez szoríthattam volna másodperceken belül.

De egyiket sem tettem.

Napfény csillant meg a pulton. Melengette a bőrömet a pillantása megingathatatlan maradt. Égetett, mint a tűz.

Lassan elhárítottam.

– Mennem kell. – Tettem még egy lépést, mielőtt elszakítottam róla a tekintetemet. – örülök, hogy láttalak. – Csak néhány lépésre voltam, amikor hátraszóltam a vállam fölött. – Mondd meg a titkárnődnek, hogy sajnálom az egész Starlight-dolgot – Amikor visszajössz holnap és velem ebédelsz, megmondhatod neki magad.

Megálltam. A vérem dübörgött a fülemben.

Még nem végzett.

– Vagy jobb ötletem van, hadd vigyelek el vacsorázni szombaton.

A kezem centikre volt a kilincstől. Lepillantottam a féltre, mielőtt szorosan lehunytam a szememet.

Nem akartam örülni annak, amit mondott. Nem akartam érezni semmit. De

mindent éreztem. Ez megrémített. És jogosan. Bárki, akinek hatalmában áll, hogy a tudtod nélkül felnyissa a szívedet, rettegést kell, hogy ébresszen benned.

– Naomi...

Megfordultam. Nekidőlt a pultnak, és annyira higgadtnak látszott, hogy készen álltam a tíz körmömmel kiszabadítani magam az irodából, ha arra kerül sor.

Fürge mozdulattal ellökte magát a pultról, csak hogy lassan közelebb jöjjön hozzám.

– Mi akadályoz meg abban, hogy igent mondj?

A köztünk lévő elektromos szikra. Az, amely egyre nagyobb erőre tesz szert, valahányszor látlak. Arra késztesz, hogy ne csak a teljes figyelmedet akarjam, hanem az univerzumod középpontja akarjak lenni. Nem válaszoltam.

Max oldalra billentette a fejét, mereven bámult rám, próbálta kitalálni a válaszomat.

– Csak vacsorázz velem! – kérte.

– Meglátjuk feleltem.

Egy egyszerű igen vagy nem is megteszi.

Meglátjuk – ismételtem meg lassan.

Mielőtt még egy szót szólhatott volna, erőteljes mozdulattal kinyitottam az ajtót. Es remegő térdekkel a lift felé indultam úgy éreztem, évekig tart, amíg a lift ajtaja kinyílik. Láttam Max tükörképét a rozsdamentes acél ajtóban. Egyenesen rám nézett.

Amikor végre kinyílt az ajtó, szorongva beléptem, és megnyomtam a földszint gombját. Mielőtt az ajtó bezárult volna, felpillantottam, azt reméltem, hogy már elment. De ő még mindig ugyanazon a helyen állt, pontosan ugyanúgy rám fókuszált, mint percekkel korábban.

A lift elindult. Összeszorult a gyomrom. Lehunytam a szemem, és nagyot sóhajtottam.

Arra számítottam, hogy a testi vágy az egyetlen dolog, amit Max felébreszt bennem. Ami természetes érzés. Kémiai reakció.

De amit kiváltott belőlem, az továbbment ennél. Most már ismerni akartam a gondolatait. A valódi Maxet. Mindent tudni akartam.

És ez nem volt jó.

5

A JEL

Szerda, csütörtök, péntek.

A Raybanemen megcsillanó napfény. Nevetés Lanával. A kinyújtott kezem, ahogy megérinti a szelet, miközben vezetek.

A napok fénysebességgel mosódtak össze, ahogy játszottam a kipihent főiskolás szerepét, és élveztem a nyarat. És piszkosul jól csináltam. Senki sem tudta, hogy az a három nap csupán türelmi idő, mielőtt választ kell adnom Maxnek.

Egyszer sem hívott fel. És ez az örületbe kergetett. Bámultam a telefonomat, vártam, hogy megjelenjen a száma a kijelzőmön. Újra tizenöt voltam, és úgy epekedtem, mint egy szájalmas kiskutya.

Eljött a szombat.

Egész reggel kerülgettem a telefonomat. Miután lezuhanyoztam, és egy órán keresztül járkáltam a szobámban, felhívtam.

Gyorsan felvette.

– Választ akartál tőlem, egy igent vagy egy nemet... – Elhallgattam, és kibámultam az ablakon. – Még mindig akarsz?

– Igen – mondta.

A hangja hallatán a vérem azonnal dühösen lüktetni kezdett a testemben.

Remegve kifújtam a levegőt.

– Akkor igen.

Éreztem huncut mosolyát a telefonon keresztül. – Nyolcra érted megyek.

Mindent, amiről azt mondtam magamnak, hogy nem fogom megtenni Maxszel, megtettem. Azt mondtam, hogy nem fogok vele vacsorázni, és vele szemben ültem McLean egyik legszebb éttermében. Azt mondtam, hogy nem fogok energiát fektetni a készülődésbe, de egy sötétkék maxiruhát vettem fel, aminek elől V-kivágása volt, és szinte az egész hátamat fedetlenül hagyta. Az egyik legszexibb ruhám volt. Azt mondtam, nem fogom hagyni, hogy hatással legyen rám, de ahogy bementünk az étterembe, azonnal libabőrös lettem, amikor a keze a derekam fölötti meztelen bőrhöz ért, s ezért megbántam a ruhaválasztást.

Most pedig a túlélésre játszottam, Max ugyanis olyan pillantásokat lövellt felém. Amikor rám nézett, a szemét kissé összeszűkítette, mintha így jobban rám fókuszálhatna.

Hátradőltem a széken.

Úgy éreztem, mintha mellbe lőttek volna.

Bumm!

Lehetetlennek tűnő módon megnyíltam neki. Meséltem a főiskoláról, hogy mennyire utálok a vizsgákat és a dolgozatokat és a tanárokat. És ő egész idő alatt hallgatott, le sem vette rólam a szemét, teljesen rám figyelt. Borzongató volt.

Max ivott egy korty vizet. Hátradőlt, egyik karját a szék támláján nyugtatta. Szürke inge feszült a mellkasán és a karján. Belekortyoltam az italomba. Már túl voltam három pohár boron. Valahányszor ránéztem, hirtelen kiszáradt a szám. Jobb védekezőmechanizmust kellett találnom, különben leáll a májműködésem.

– Szóval megtapasztaltad a főiskolás létet? – kérdezte.

– Azt hiszem.

– Azt hiszed?

Megrántottam a vállamat.

– Nem olyan volt, amilyenre számítottam.

– Mire számítottál?

Végiggondoltam a kérdést, miközben az alsó ajkamat rágcsáltam.

– Több... szabadságra. – Felvonta a szemöldökét, én pedig gyorsan folytattam: – Nem is tudom... azt hiszem, úgy gondoltam hogy meg fogom találni önmagam. Közhelyesen hangzik, igaz?

Max elvigyorodott, és a szívem riasztó sebességgel zakatolni kezdett.

– Egyáltalán nem. Mindenki arra számít, de alig van valaki, aki tényleg meg is kapja.

– Te megváltoztál?

– Nem. Tudod, én jó voltam a tanulásban, de még jobb a szórakozásban.

Amikor elképzelttem szórakozás közben, gyanítottam, hogy minden héten más lányt ölelt. Ettől gyökeret vert a gyomromban a féltékenység, s felfelé tekergőzött a testemben, úgy kellett erőszakkal eltávolítanom a fejből a főiskolás Max képét.

– Ha összefutottunk volna a főiskolán... – kezdtem lassan, minden szót megfontolva. – Észrevettél volna?

– Akkor is észrevettem volna, ugyanúgy, ahogy most – válaszolta meghitt hangon.

A szavai belém hasítottak.

Max elhallgatott, és megtámasztotta a könyökét az asztalon, mint aki arra készül, hogy amit mondani fog, legyen bármi is az, minden erőt kivesz majd belőle. Az volt a megfelelő pillanat, hogy közbevágjak. A tökéletes pillanat arra, hogy elmondjam neki, nem kell hallanom semmit. Szóra nyitottam a számat, de semmi sem jött ki rajta.

– Van valaki az életedben?

– Sok ember van az életemben. – Úgy tettem, mintha eltűnődnék a kérdésén.

– Tegnap egy barátal ebédeltem, és aztán tankolnom kellett, és végül a pénztárossal beszélgettem a 7-Elevenben...

És még folytathatnám – mondtam szemtelenül.

Huncutul mosolyom, és közelebb hajolt.

– Én arra gondoltam, hogy jársz-e most valakivel?

Hirtelen Lachlan furakodott be a gondolataim közé. Kéretlenül anélkül hogy előkelné, milyen erősen próbálok nem gondolni rá. Feszengve mocosogtam a székemen.

– Igazából... van valaki a gyerekkoromból válaszoltam halkán. – Tényleg?

– kérdezte.

Nem tudtam rájönni, hogy féltékenységet vagy kíváncsiságot látok-e a szemében.

– Hosszú történet – magyaráztam.

– A világ minden ideje a rendelkezésemre áll – jelentette ki Max.

– Nem, erre a történetre nem.

Nem voltam hajlandó többet elárulni. Nem akartam

Lachlanról beszélni, azt hiszem, ez látszott az arckifejezésemem is. Max kérte a számlát, és a témát gyorsan ejtettük. Megkönnyebbülten sóhajtottam.

Ugyanakkor álltunk fel az asztaltól. A borítéktáskámat szorongattam, amíg ó felvette a zakóját. Ahogy a kijárat felé sétáltunk, éreztem, hogy a tenyere elhelyezkedik a hátamon. Az ujjait széttárta meztelen bőrömön. Pontosan ugyanazon a helyen, ahol korábban.

A parkolófiú az étterem előtt állította le Max kocsiját. Mindenki más számára ez valószínűleg egy kellemesen meleg nyári estének számított. De ők nem ültek Maxszel szemben. Nem érezték magukon megszakítás nélkül a

pillantását perceken át, amitől a bőrük mintha lángokban állt volna.

Mély lélegzetet vettem.

Becsusszantam az anyósülésre. Az ajtó bezárult. Körülvett Max arcszeszének az illata. Megdörzsöltem a libabőrt a karomon. Kezdett elmúlni. Ám amikor Max kinyitotta az ajtót, újra életre kelt.

Mielőtt beindította volna az autót, az ujjai megmarkolták a kormányt, és feszült arckifejezéssel, a gondolataiba merülten meredt a kezeire, mintha bennük lenne minden válasz a problémáira.

Amikor végül felém fordult, a pillantása végigjárt a szőke hajamtól a lábamig.

– Hazavihetlek.

Vártam, hogy folytassa.

– Vagy... – kezdte.

Soha nem éreztem még nagyobb megkönnyebbülést, hogy ezt a szót hallhatom.

– Hazajöhetsz velem.

Amikor kimondta azokat a szavakat, a hangja lehalkult.

Csendben maradt. Én is csendben maradtam. A motor zúgott. Kocsiajtók csapódtak. Beszélgetéseket és nevetést lehetett hallani. Mindenki és minden ment a maga útján körülöttünk, tudomást sem véve arról, hogy akármit is válaszolok, az valószínűleg mindent megváltoztat.

Hazudhattam volna, és kitalálhattam volna valami hülye történetet arról, hogy másnap korán kell kelnem. Mondhattam volna neki, hogy nem érzem jól magam. Vagy hogy nagyon fáradt vagyok. De nem mondtam. Azt választottam, amit helyesnek éreztem.

– Hozzád – jelentettem ki.

A házáig tartó autóút feszült volt. A cipőm sarka kopogott a padlón. Úgy kapaszkodtam a biztonsági övbe, mintha az életem múlna rajta. Max kérdéseket tett fel, én pedig egyszavas válaszokat adtam neki. Nem akartam beszélgetni. Csak arra tudtam gondolni, hogy mi fog történni, amikor megérkezünk.

Azt akartam, hogy megálljon az idő. Mély levegőt akartam venni, és le akartam csillapítani a szívemet. De túl gyorsan fordultunk be a kocsibejárójára. Max leállította a motort, és rám pillantott. Fájdalmasan tudatában voltam a testéből áradó hőnek, annak, hogy mit kaphatok tőle.

Kiszállt az autóból. Én a helyemen maradtam.

Másodpercekkel később kinyitotta az ajtómat, és bedugta a fejét, hogy rám nézzen. A belső világítás ferdén megvilágította az arcát, csillogóvá tette mogyoróbarna szemét. Figyeltem, ahogy felváltva nézi az ajkamat és a szememet.

Ajkak. Szemek.

Ajkak. Szemek.

Végül az ajkamra szegezte a tekintetét.

– Nem gond, ha ki akarsz szállni – mondta lassan.

Tényleg nem? Amikor a szavak kicsúsztak a száján, még akkor sem hangzott meggyőzőtnek. Mibe sétálunk bele?

Az ajkam feszült mosolyra húzódott, és hagytam, hogy végigvezessen a járdán. Amikor legutóbb itt voltam, alig vettem egy futó pillantást a házára. De ezúttal alaposan megnéztem. Éppen megfelelő méretű volt. Nem túl nagy. Nem túl kicsi. A külsejét csak téglá borította. A bokrok mögött elhelyezett spotlábok sárga fényt vetettek az ablakokra. Egyáltalán nem hasonlított a környékbéli túlzottan fényűző palotákhoz. Meglepett, de kellemes meglepetés volt. Bementünk. Az előtér tágas volt, minimális díszítéssel. Nagyon csendes volt. Minden lépésünk hangosan visszhangzott. Természetellenesnek hangzott. A cipőm sarkának minden egyes koppanása arra emlékeztetett, hogy egyedül vagyok veled.

– Otthon, édes otthon – motyogtam az orrom alatt.

Max azonban elég közel volt, hogy meghallja. Hátranézett a válla fölött, és mosolygott.

– Körbevezesselek?

– Persze. – A körbenézés veszélytelen.

Az első állomás tőlünk jobbra volt. Felkapcsolta a villanyt.

– Ez az irodám.

Ösztönösen az íróasztalához sétált. Levette a fekete zakóját, a székére tette, és lepillantott az asztalán heverő iratokra.

Nekidőltem a falnak.

– Nem rossz.

Elmosolyodott.

– Örülök, hogy elnyerte a tetszésedet.

Figyeltem, ahogy rakosgatja a papírokat, a szemöldökét ő vont a koncentráció közben. A karját megtámasztotta az asztalon, én pedig közelebb

akartam menni, amíg csapdába nem esek közte és az asztal között. Azt akartam, hogy csak rám figyeljen.

Mintha meghallotta volna, Max felpillantott rám, és elmosolyodott. Semmi játékos nem volt a tekintetében. A szeme a falhoz szegezett és mozdulatlaná tett. Arra ösztönzött, hogy lépjek előre, és hajtsam végre a gondolataimat. Kellett egy másodperc, hogy levegőhöz jussak. A szívem úgy kalapált a bordáim mögött, hogy szinte már fájt. Végül, amikor remegés nélkül meg tudtam mozdulni, átsétáltam a szobán, és közben alaposan körülnéztem. Egy nagy mahagóniasztal állt közepén. A falakat kávébarnára festették. Két bőrszék volt az íróasztalával szemben, a bal oldali falat pedig a padlótól a plafonig érő könyvespolc foglalta el. A könyvespolccal szemben volt egy kanapé, amely úgy festett, mintha kizárólag a hatás kedvéért tették volna oda.

Max megkerülte az asztalt, tőlem csupán néhány lépésnyire volt. Próbáltam nem izgulni és nem hátrálni egy lépést sem.

– Akarod látni a többit is? – kérdezte.

A hálószobájának látványa villant át az agyamon. Egyet hátraléptem.

A házban való körbevezetés egyszerre már nem is tűnt annyira ártalmatlannak.

– Késő van. Haza kellene mennem.

Lassan közeledett.

– Még csak tizenegy van. De ha haza akarsz menni, hazavihetlek.

Tovább hátráltam, amíg a lábam a kanapénak ütközött. Amikor egyetlen szó sem jött ki a számon, ő közelebb lépett, egyik lába a lábaim közé érkezett, valósággal csapdába ejtett.

– Haza akarsz menni? – kérdezte azzal a lassú déli akcentussal.

Alig kaptam levegőt.

– Naomi?

A szemem egy vonalban volt a mellkasával. Hátra kellett hajtanom a fejemet. Hátra, hátra, hátra, amíg végül a szemébe tudtam nézni.

– Mi az?

– Nem válaszoltál a kérdésekre.

– Nem tudok gondolkozni – motyogtam. – Benne vagy az intim szférámban.

A legtöbb ember hátrébb lépett volna, Max azonban előrehajolt.

Az ajka nagyon közel volt. Felért egy kízással. Mint az orrom előtt himbálózó tiltott gyümölcs – csak egyetlen harapást akartam.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

Mindennél jobban szerettem volna abban a másodpercben lehunyni a szememet, és hozzá hajolni. A tudatom mélyén tisztában voltam azzal, hogy kérdezett valamit, de nem bírtam gondolkozni. Nagy teste fölém tornyosult, és lehetetlenné tette, hogy rajta kívül mást is lássak. Körülvett az illata, és nem tehettem mást, mint hogy belélegeztem őt.

– Még mindig benne vagyok az intim szférádban?

A mellem a mellkasához nyomódott. Éreztem a vágyát a combomnál. A szemhéja elnehezült, én pedig zihálva rövideket lélegeztem.

Amikor ilyen közel vagyunk egy másik emberhez, örület, hogy mit lát a szemünk először. Észrevehettem volna, ahogy az orra súrolja az enyémet, vagy hogy az ajka csak centikre van az enyémtől. De csak azt láttam, ahogy az inak kidagadnak a nyakán, minél tovább távol maradunk egymástól. Figyeltem, ahogy a pupillái kitágulnak. A fekete lassan szétterjedt, elfoglalta mogyoróbarna íriszét ő akadályozta meg, hogy ez a csók megtörténjen, és ettől csak még jobban akartam.

Aztán a feje balra billent, és az ajka finoman hozzáért az enyémehez. Mintha memorizálta volna az ajkam ívét, az ízét. Lassan haladt. Próbált felhergelni.

Nekem nem volt annyi türelmem, mint neki. A szájába dugtam a nyelvemet. Felemeltem a kezemet, a nyaka köré akartam fonni, és közelebb akartam húzni. Ő azonban elkapta az ujjaimat, és összefűzte őket a sajátjaival. A tenyerünk egymáshoz ért. Nagyjából ugyanakkor kezdte el erősebben szorítani, mint amikor növelte az ajka nyomását. Mélyet lélegeztem.

És aztán Max elhúzódott. Sűrűn pislogott. A kezünk még mindig összefonódott. Csak ez akadályozott minket abban hogy megérintsük egymást. Fűlsiketítő volt a csend. De ez a vihar előtti csend volt, egy erős szellőkés vagy egy nagy erejű villámcsapás előtti.

Az agyam felidézte azt az emléket, amikor először láttam őt, és a csendes pohárköszöntőjét. *Készülj*, visszhangzott a fülemben, mielőtt egymásba kulcsolt kezünkönél fogva magához húzott. Azután minden bevadult. Olyan hévvel estem neki, ami a találkozásunk napja óta gyúlt bennem. Az ingébe kapaszkodtam, igyekeztem megszabadítani a ruháitól. Nyalta és szívta az ajkamat, mintha a legjobb dolog lett volna, amit valaha kóstolt. Belenyögtem a szájába. Éreztem a lábaim közé ékelődött térdét. Akkor ébredtem rá, hogy a kanapén vagyok, ő pedig fölém tornyosul. De már nem érdekelt. A logika abban a percben tovatűnt, amikor beléptem abba a szobába. Csak kétségbeesetten akartam, hogy az ajkai az enyémen maradjanak.

Begörbítettem a hátamat, igyekeztem közelebb kerülni hozzá.

Max elvette a kezét a derekamról, hogy aztán megszorítsa a karomat. Másodpercekkel később ellökött magától. A mellkasa hullámzott, ahogy a homlokát ráncolva lebámult rám. Ziháltam és megnyaltam az ajkamat. A kezébe fogta az állkapcsomat, és pánikba esve nézett rám-

– *A kurva életbe!* – morogta.

Nem voltam egyedül. Tudtam, hogy mindent, amit érzek, ő is érzi.

Így hát a vállához szorítottam a tenyeremet, és lenyomtam a kanapéra. Lerúgtam a cipőimet. Felhúztam a ruhámat. Fölé másztam, mintha a tulajdonom lenne. Nem állított meg. A szeme tágra nyílt, mintha tudta volna, hogy az irányítás már nem az ő térfelén van.

Csak még egy csók. *Még egy érintés, és befejeztem* – gondoltam. És a fejemben tökéletes értelme volt annak, hogy folytassam – hogy féken tarthassam Max utáni kízó vágyamat.

Egyetlen gyors rántás kellett hozzá, és az inge már ki is szabadult a nadrágjából. Nem volt elég türelmem ahhoz, hogy kigomboljam.

Az ujjaim önálló életre kelve kúsztak be az anyag alá. A térdemre emelkedtem, és az ajkamat az övén tartva, felfelé húztam az ujjaimat a hasán, és memorizáltam minden kemény barázdát.

– *A francba!* – sziszegte.

Belemosolyogtam a nyakába, és hozzá préseltem magamat, miközben tökéletesen tisztában voltam azzal, mennyire izmos a teste alattam. Készen állt arra, hogy megadja magát. Készen állt arra, hogy itt és most a magáévá tegyen. És mind közül a legőrültebb dolog az volt, hogy én is ezt akartam.

Még egy csók? Elment az eszem?

Egy csók Maxtól, és telhetetlen lettem.

Ajkak harapdálása.

Meztelen bőr érintkezése.

Kezek mindenütt.

Mindent akartam.

A nyelvemet végighúztam a nyakán, és meg-megpöccintettem vele lüktető ütőerét. Kivettem a kezem az inge alól, és nekiestem a gomboknak. Látni akartam azt, amit már érintettem. Segített nekem. Izgatottan szétnyitottam az ingét, és még jobban belenyomtam a kanapéba.

Egy másodpercig csak néztem rá. Szemügyre vettem lenyűgöző testét.

Anélkül, hogy észrevettem volna, elkezdtem hozzádörgölni magamat. Mindkét keze a csípőmbe kapaszkodott. Az ujjait mélyen a bőrömbe nyomta, és a légzése szaporább lett, ahogy a kezem bejárta minden izmát.

Kész voltam arra, hogy végignyáljam a hasa minden lát és görbületét. Leeresztettem a fejemet, és finoman beleharaptam a mellizmába. Nyögés tört fel Max torkából.

– Naomi...

Lehunytam a szemem, amint a nevem felhangzott a szájából, amitől a mellkasa vibrálni kezdett a fülem alatt.

– Azt akarod, hogy itt és most megkeféljelek? – A hangja még és reszelős volt. Szinte mintha fájt volna valamije. – Mert másodpercekre vagyok tőle, hogy pontosan ezt tegyem.

Felemeltem a fejemet. Ahelyett, hogy válaszoltam volna neki az ujjaim közé fogtam selyem nyakkendőjét, és azzal húztam közelebb magamhoz. Több millió módja lett volna, hogy nemet mondjak neki. A szájába suttogtam, és azt mondtam:

– Igen.

Éles hang szakadt fel a torka mélyéről. Pillanatok alatt kihullott a kezemből az irányítás. Max egymáshoz préselte a szánkat, mielőtt megnyalta az alsó ajkamat, beleharapott és elég erősen beszívta ahhoz, hogy az ujjaimat a vállába mélyesszem a fájdalomtól és a gyönyörtől. A hajába túrtam, és megrángattam a tincseket amitől hátrahajtotta a fejét.

Azzal reagált hogy erőteljes mozdulatokkal lerántotta a ruhám pántjait és felfedte a mellemet. Szünet állt be. Mindketten ziháltunk. A mellbimbóm megkeményedett. Úgy ültem, hogy csupán centikre volt az arcától.

Figyeltem a néma kínzást, ahogy a tekintete a mellkasomra szegeződött. Az orrlyukai kitágultak, mielőtt a kezébe vette a mellemet – Kurvára tökéletes – morogta.

Nyöszörögtem, amikor masszírozni kezdte őket, amikor egymáshoz nyomta őket. Megcsókolta az egyik domborulat ívet. Halálra gyötört. Minden hang, amit kiadtam, mintha tovább ösztökélte volna.

Felpillantott rám. Egymás szemébe néztünk. Láttam a vadságot a tekintetében. Max lassan előrehajolt és a nyelvével többször egymás után megpöckölte a mellbimbómat. Néhány pillanatra kínzás és tökéletes gyönyör volt, ahogy oda-vissza mozgott. És aztán a kezei egyszerre voltak ott mindenütt. Lefelé tolt a ruhámat a hasamon, izgató simogatásokkal súrolta a

csipke fehérneműmet. Sebes tempóval érintette meg a gyönyört szerző pontokat. Képtelen voltam lépést tartani vele, ő pedig egyszer sem adott esélyt, hogy levegőhöz juthassak.

Újra és újra felizgatott a kezével, az ajkával. És tudtam, hogy már a határán vagyok. Olyan közel ahhoz, hogy darabokra hulljak.

Aztán megfogta a karomat. Eltolt magától, és közben levegő után kapkodott. Majdnem felkiáltottam. Átfordított, és fölém tornyosult.

A semmiből egyszerre Lachlan hangját hallottam a fejemben.

Hallottam a szavakat, amiket majdnem egy évvel korábban mondott nekem.

„*Itt foglak várni.*”

Hirtelen árulónak éreztem magam. A szívem árulójának. Árulónak, amiért megcsókoltam valakit, és érzelmeket tápláltam valaki iránt, aki nem Lachlan.

– Állj! – lihegtem.

Max hátradőlt, a homlokát ráncolva nézett rám. Azonnal leugrottam a kanapéról. Gyorsan megigazítottam a ruhám pántját. A kezem remegése nem akart elmúlni. Három próbálkozásomba került, amíg végre sikerült eltakarni magamat, és még akkor is, még mindig meztelennek éreztem magam.

A szívem dübörgött a mellkasomban a hitetlenkedéstől.

Hogy vesztettem el az irányítást ilyen gyorsan?

Hátrafordultam. A válaszom ott volt éppen előttem. Max. Szexi volt, zilált, és annyira tökéletesen csábító, hogy majdnem tettem egy lépést előre.

Felállt. Az inge még mindig ki volt gombolva, és a nyakkendője ferdén állt, lelógott a meztelen mellkasára. Valahányszor zihált egyet, a hasizmai összerándultak, ami reakciót váltott ki a testemből. A haja szanaszét állt.

– Miért hagytad abba? – lihegte.

Elbotorkáltam a kanapétól, a szoba másik vége felé. Nem tudtam, mit feleljek neki. Bármit, amit mondtam volna a sóvárgás, az iránta érzett vágyam táplálta volna, és az, amit majdnem megtettünk, és amit ön még mindig meg akartam tenni.

– É-éncsak... – keresgéltem a szavakat.

– Minden rendben van?

Nem, semmi sem volt rendben. Az első szerelmem nem akart békén hagyni. De persze nem az igazat válaszoltam. Helyette mosolyogva így szóltam:

– Minden rendben van. Mi csak... túl gyorsan haladunk – Túl gyorsan haladunk – ismételte meg.

Bólintottam, és figyeltem, ahogy leveszi a nyakkendőjét, és vakon az asztalára dobja. Begombolta az ingét, én meg rá akartam szólni, hogy hagyja abba.

Rajtakapott, hogy bámulom.

– Nem nézhetsz így!

– Hogy? – leheltem.

– Mintha azt akarnád, hogy folytassuk.

Másfelé kaptam a tekintetem, és nem válaszoltam neki.

Megállt előttem.

– Itt leszel a nyár végéig? – kérdezte.

Bólintottam, és zavartan bámultam rá.

Max nagyot sóhajtva, két kézzel beletúrt a hajába, és eltökélt pillantással méregetett.

– Nem téveszthetek szem elől.

– Azért, ami most történt? – kérdeztem.

– Ez – mutatott a kanapé felé – gyakran megtörténik veled?

Ha ez gyakran történne meg velem, pacemakerre lenne szükségem.

Ugyanis ami történt, szinte lélekromboló volt.

– Nem – ismertem be végül.

Ezt a választ akarta hallani. Bólintott, és felkapta a kulcsa asztalról, mielőtt felém lépdelt. Megállt előttem, és a kezébe fogta az arcomat. A tekintete még mindig kemény volt, ugyanaz a vad pillantás, amit akkor láttam, amikor megcsókolt.

– Add nekem a nyarat! – A hangja szexi suttogássá halkult. – Amíg itt vagy, légy velem!

– Ennyi? – provokáltam. – Azután szabadon tehetek bármit?

Az állkapcsa megfeszült.

– Add nekem a mostot!

Mindketten kerültük azt, amit meg kell kérdezni: szabad lesz valamelyikünk a nyár után?

Egyikünk sem tagadhatta azt a nyers vágyakozást, ami köztünk volt, és mélyen legbelül tudtam, hogy ha elszalasztom ezt az esélyt, bánni fogom.

Talán örökké.

A válaszom egy egyszerű bólintás volt. A feje leereszkedett.

Az ajka gyengéden megérintette az enyémet. A testem remegett.

Cssesse meg az igazság! A szív volt a legnagyobb ellenségem.

A szív, amely meg fog majd sebezni. Kivéreztet. A szív lesz az, ami meg fog ölni.

6

A SÖTÉTBEN

Max hazavitt Lanáékhoz. Egész úton robotpilótán működtem.

Az agyam folyton visszajátszotta a jelenetet kettőnkről a kanapén.

Amikor kitett, csak ültem kint. Percekig? Órákig? Fogalmam sincs. Csak bámultam a tiszta fekete eget, reméltem, hogy el fogom felejteni a csókunkat. A helyzet azonban az, hogy az eszem lehetetlenné tette. Mintha ugyanis eltűnt volna abban a pillanatban, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá, de felszegte gyakorlatias fejét, amikor már túl voltunk mindenen. És pillanatnyilag azt szajkózta, hogy minden rossz, amit tettem.

Mégis mit hittél, Naomi? Hogy egyedül lehetsz vele, és semmi sem fog történni?

A térdemre támasztottam a könyökömet, és lenéztem a téglából rakott lépcsőre.

Egyáltalán miért mondtad neki, hogy menjetek hozzá? Miért?

Jó kérdés. Miért nem mondtam neki, hogy csak hozzon haza?

Nem volt rá válaszom. Legalábbis semmi ésszerű. Csupán mentségeim voltak. A pillantások, amelyeket felém küldött vacsora közben. Vagy amikor a derekamra tette a kezét. Védelmes és lovagias cselekedet volt. Talán az, amikor helyet cseréltünk, és a teste alattam volt? A hatalomtól, amit abban a pillanatban éreztem, bizseregni kezdett a bőröm. Meg tudtam volna részegülni akkora hatalomtól. Amikor a fejemet a mellkasához szorítottam, hallottam egyenletes szívverését, és elárasztott az illata. Tökéletesen csendben maradtam, reméltem, hogy ha elég erősen hozzászorítom magam, az illata behatol majd a bőröm alá.

Ezek a dolgok együttesen váltották ki. Csak épült és erőt gyűjtött, és ahhoz az egy csókhöz katapultált minket.

Egy csók, ami mindent megváltoztatott.

Az alsó ajkamhoz érintettem az ujjamat. Még csóknak sem nevezhetném. Számomra a csók két ember ajkának az érintkezése. Néha ügyetlen. Néha édes és ártatlan. Néha győzedelmeskedik a vágy.

De egy csók soha nem robbant ki valamit, ami olyan erőteljes, hogy még az ember szíve is megérzi. Minden érintés, minden nyögés, minden lélegzet elektromossá válik.

Max is érezte. Biztos voltam benne. De nem állt arra készen, hogy hangosan beismerje az igazságot. Nem hibáztathattam érte, elvégre mindketten idegen pályán játszottunk.

Lehunytam a szememet, s arra számítottam, hogy Max lesz az első, akinek a képe előbukkan. De nem ő volt az. Hanem Lachlan.

Kínomban felnyögtem, és megdörzsöltem a halántékomat, igyekeztem kitörölni a képét. Ne itt! Ne most! Ezt nem lenne szabad tönkretennie.

Tűnj el a fejemből! Tűnj el! Tűnj el! Tűnj el!

Az eszem vissza akart térni. Vissza akart térni a Lachlannel kapcsolatos emlékekhez, és ott akart maradni. De nem engedhettem, hogy ez megtörténjen. A vízióm szélei kezdtek homályossá válni. Ellöktem azokat az emlékeket, amilyen erősen csak tudtam.

Felálltam. Ha beszélek Lanával, attól minden jobb lesz. Elmondok neki mindent, ami Maxszel történt. Meg fog hallgatni, ahogy azt egy jó barátnak kell, és hasznos tanácsot fog adni. Aztán megkérdezem tőle, mit csinált ma este. El fogja mesélni. Percekkel később már teljesen más témánál járunk majd, távol a világunk ínyeitől.

Koromsötét volt odakint, de a szépen nyírott bokrok mögött spotlámpák rejtőztek, amelyek megvilágították az épületet Lanáék háza, egy régi, polgárháború előtti villa, századok óta a család tulajdonában volt. Lana dúsgazdag családból származott és ez látszott is. A házuk mögött egy hatalmas vörös istálló állt ahol a lovaikat tartották. Amikor Lana el akart menekülni mindentől, lovagolni indult, ahol kiszellőztethette a fejét.

Teljesen érthetetlen volt, hogy a lova szabadon kószált. A kavics ropogott a patái alatt. Egyenesen elment mellettem. A füle sebesen járt előre és hátra. Az orrlyukai kitágultak. Rendes körülmények között nyugodt ló volt. A gazdájára ütött. De ezúttal a félelme és a nyugtalansága nyilvánvaló volt.

A fejemben megszólalt a riasztó. Valami nem volt rendjén.

A hátam mögé néztem, az istállóra. Az ajtó résnyire nyitva volt. Semmi zajt nem hallottam. Látszólag minden oké volt. Mégis felállt a szőr a karomon a nyugtalanságtól. Félelem csörgedezett végig a testemen, és meg kellett volna fordulnom, hogy hazamenjek az otthonom biztonságába, de előreindultam.

Csupán néhány lépésre az istállótól hallottam meg a hangokat. Valami

csörömpölve felborult. Hallottam, hogy valaki levegő után kap vagy zihál, és aztán nyög egyet. Ez azon pillanatok közé tartozott, amikor az eszem sikoltva kérte, hogy álljak meg és ne menjek tovább. De nem tudtam *nem* megnézni. Bedugtam a fejemet az istállóba, és megláttam Lanát, a fagerendához szegezve. Egy nagy alkar préselődött a torkára, megakadályozva, hogy beszéljen, kiáltson, vagy akár lélegezzen. A nadrágja és a fehérenműje a térdéig le volt tolva. Kék farmerdzsekije szétnyílt. Láttam, hogy a pólója elszakadt a nyakánál.

A saját problémáim mind eltűntek, és a helyüket rémület vette át. Teljes, agyzsibbasztó rettegés. Ez nem két ember volt, akik elrejtöztek és átengedték magukat a vágynak, a tökéletes megszállottságnak, hogy egymással legyenek.

Amit láttam, az nem beleegyezésen alapult.

Lana szorosán lehunyta a szemét ahogy a férfi állatként nyögött, miközben ki-be mozgott benne. Szabad keze a csípőjét markolta, és nem a szerelem jeleként. Hanem azért, hogy egy helyben tartsa.

Elhagytam a testemet. Figyeltem sóbálvánnyá dermedt önmagamot. Mit művelek? MOZDULJ! Egyik lábat a másik elé. Mennyire nehéz ez? De képtelen voltam rá. Olyan volt, mintha futóhomokba tévedtem volna, és elakadtam, és lassan süllyedtem, miközben figyeltem a szemem elé táruló jelenetet.

Mindig azt feltételeztem, hogy a pánik pillanatában gyorsan és racionálisan cselekszem majd. Az eszemet fogom használni. Az érzelmeimet kikapcsolom, és a testemen átáramló adrenalinból merítek majd, hogy átverekedjem magam a helyzeten.

Nem is tévedhettem volna nagyobbat.

Kétségbeesetten pillantottam hátra, a ház felé. *Szükségem van* a telefonomra, gondoltam. Nem. Futnom kell a hátsó ajtóig, és segítséget kell szerezniem. Nem tudtam eldönteni, hogy mit csináljak.

Lehunytam a szememet. Könnyek patakozottak az arcomon. Befogtam a fületemet, hogy kizárjam a zajokat, de a hangok elhallgattak.

Fülsiketítő volt a csend. Félttem kinyitni a szememet. Amikor megtettem, a férfi szembe fordult velem. Nem nézett felém. Az inge kilógott. A nadrágja cipzárja nyitva volt, látni lehetett petyhüdt farkát visszahőköltem a látványtól. Istenem, bárcsak tudtam volna, hogyan kell fegyverrel lőni! Egyenesen a lábai közé céloztam volna.

Lana a fagerenda tövébe roskadt. A nadrágja még mindig a bokája körül

volt. A férfi nehezen szedte a levegőt, miközben Lana amidre szegezte a tekintetét. A férfi lehajolt, a térde kattánós hangot hallatott. Mindazok után, amit láttam, összerándultam ettől a mozdulattól.

A férfi felnevetett, gyűlölet és düh hallatszott a nevetéséből.

– Tudod, hogy én vagyok az egyetlen kibaszott ember, aki igazán szeret téged, ugye? – mondta.

A barátnőm csendben maradt. A férfi szorosan a haját a tövénél, amíg rá nem nézett. Lana rezzenéstelenül meredt rá. A tekintete üres volt, és abban a pillanatban rádöbbsentem, hogy hozzá volt szokva ehhez a bánásmóddhoz.

A férfi felemelte a hangját, miközben lenézett rá.

– Ugye? – Rántott egyet, és Lana koponyája a gerendához ütődött.

– Igazad van – krákolta Lana. Megköszörülte a torkát, és újra kezdte. – Igazad van. Igazad van. Tudom. Jó leszek – suttozta mint egy kislány.

A férfi bólintott egyet, mielőtt felhúzta a nadrágja cipzárját és a nyitott ajtó felé indult.

Pánikba estem. A félelem mozgásra bírta remegő lábaimat. A szívverésem annyira felgyorsult, hogy már levegő után kapkodtam. Futva megkerültem az istálló sarkát. A hátamat a fának támasztottam. A kezemet behajlított térdemre tettem. Úgy éreztem, másodperceken belül viszontlátom a vacsorámat.

Hangosan csikorgott a kavics, én pedig visszatartottam a lélegzetemet, erőlködve igyekeztem a neszekből megfejteni, hogy mit csinál. Végül meghallottam, hogy záródik a terasz ajtaja. Vártam, amíg úgy éreztem, most már biztonságos megmozdulni, aztán visszafutottam az istállóhoz. Lana még mindig ült, de a farmerja már be volt gombolva. Egyik kezével összefogta a dzsekijét, s a homlokát a térdén nyugtatta. Az egész teste hevesen reszketett, mielőtt oldalra hajolt és elhányta magát. A belőle felszakadó hangoktól megrezsentem. Amikor már semmi sem maradt a gyomrában, felült, és a kézfejjével megtörölte a száját. Megálltam az ajtóban.

– Lana?

Felkapta a fejét, és az ajtón kívüli lámpa fényéből beszűrődött annyi a sötét istállóba, hogy lássam a nedves csíkokat az arcán.

Közelebb mentem, ő pedig felállt, igaz, remegő lábakon, és elfordult, hogy egy üres bokszot bámuljon.

– Jól vagy? – suttoztam.

Az arckifejezése ói a felhúzott válla láttán oda akartam rohanni hozzá, és

olyan szorosan átölelni, amennyire csak tudtam.

Megtörölte az arcát, és bizonytalanul rám mosolygott.

– Igen. Jól vagyok.

Úgy álltam ott, mint egy bábu, meghökkenten bámultam rá.

Úgy fogunk csinálni, mintha minden rendben lenne? Visszafordultam a ház felé, meggyőződtem arról, hogy senki sem figyel minket. Letérdeltem mellé.

– Lana, mindent láttam – suttogtam.

Egy hangos csuklás volt az egyetlen reakciója.

Megismételtem, amit mondtam. Ezúttal hangsúlyosabban.

Fájdalmas nyögés szakadt fel a torkából, és mintha évek teltek volna el, amíg lassan bólított. Egyedül ezzel ismerte el a helyzetet

– Kórházba kell vinnem téged – jelentettem ki.

– Nem! – tört ki belőle.

Hogy érted, hogy nem?

Makacsul megrázta a fejét.

– Nem megyek.

– Miért nem?

– Semmin sem fog változtatni.

– Dehogynem! Többé nem fog megtörténni.

– De, meg fog – mondta nagyon halkán.

Végre rám nézett. Láttam a félelmét, és láttam a megalázottságát. Olyan sok kérdésem volt. *Mióta tart már ez?*

Anyukád tudja?

Miért nem mondtad el nekem?

És ezeket mind meg kellett tartanom magamnak, mivel Lana lélegezni is alig tudott, nehogy beszélni.

Felálltam. Tehetetlen dühömben mind a tíz ujjammal a hajamba túrtam, és fel-alá járkáltam.

Ennek az egésznek a feldolgozása olyan volt, mintha üveget nyelnék. Fájdalmas. Nagyon fájdalmas.

Megfordultam, és a szavaim úgy szakadtak ki a mellkasomból, mint a tárból kirobbanó lövedék.

– De hát az apád! – mondtam megtörten.

A térdem feladta a szolgálatot. Leültem Lana mellé. A vállunk összeért. Úgy éreztem a fájdalmát, mintha a sajátom lenne annyira nehéz volt, és annyira felemészítő, hogy zokogás tört fel a torkomból. Lana a tenyerébe sírt.

Haszontalannak éreztem magam, mintha rohadtul semmit sem tehetnék, hogy enyhítsek a fájdalmán.

Tovább sírt, én pedig a családja csodaszép háza felé fordítottam a fejemet. A fogamat csikorgattam, és összehúztam a szememet. *Rohadtul semmit? Az eszem suttogni kezdett. Harcolj érte! Harcolj, mert senki más nem fog.*

CSUKD BE A SZEMED!

A kezelés dr. Rutledge-nél visszafele sült el. Az egész az én hibám volt. Több eszem is lehetett volna annál, mint hogy adok neki egy kis darabot a történetből; hiszen ő a háta mögött hagyhat mindent, amiről mesélek neki, de nekem mindennap együtt kell élnem vele.

Az ágyamon ülök. A lapockáim a falat súrolják. Átfogom a lábaimat. A lábujjaim a lepedőbe kapaszkodnak. Előre-hátra ringatózom, próbálok nyugodtan lélegezni, de az eredmény görcsösre sikerül.

Aludnom kell, de nem tudok.

Már órákkal ezelőtt besötétedett. A Hold alig kelt fel, de elég fény van ahhoz, hogy lila árnyalatúvá változtassa a szobámat. Utóm a csupasz faágak árnyékát a padlómon. Oda-vissza lengedeznek az égen. Látom azt a jégcsapot is. Még mindig egyben. Még mindig kitart. És igyekszem emlékeztetni magam, hogy én is ki tudok tartani.

De az eltökéltségem megbicsaklik. A szemem a szoba sarkába téved. És látom, hogy ott ül a férfi, engem néz hűvös, rezzenéstelen tekintettel. Lana apja az. Úgy fest, mintha szét akarna tépni.

Hallom a hangját. Rekedt. Nyers. Megfagy tőle a vér az ereimben.

– Félsz tőlem?– kérdezi.

Verejtékcseppek jelennek meg a felső ajkamon, ahogy lenézek a lábamra.

Nehogy beszélj velem! Meg ne próbáld – mondom magamnak.

Felpillantok.

Ő leguggol. Hallom, hogy az ízületei ropognak a mozdulattól. Úgy hangzik, mint a mennydörgés. Cikázik a koponyámban, amíg a fájdalomtól szorítani kezdem a fejemet, hogy elhallgattassam.

Ő az, aki beszél hozzám. Ő az, aki rettegéssel tölt el. Ő a rémálmaim veleje.

– Semmi vagy. Ezt tudod, ugye? Az a kurva doktornő átlát a hazugságaidon.

Amikor ő is lemond rólad, ki marad veled utána? – Megemeli a hangját –

Senki! Senki, csak én!

A szavai marnak, mint a sav. Égetik a lelkemet. Feloldják a reményemet. Régi sebeket nyitnak fel, és vért fakasztanak belőlük. Kínomban sikítok.

Sikítok torkom szakadtából, hogy kizárjam a hangját. Ám felel a kihívásomra, és most már ő is üvölt.

Körmök vájnak a fejbőrömbe. Érzem a vérem fémes szagát, és még erősebben szorítom és szorítom.

Mary berohan a szobámba. Én tovább sikítok, de figyelem, ahogy rám néz és körbe fordul, körülnéz a szobában. Nem láthatja őt. Es tudtam, hogy nem is fogja. Nem mutatja meg magát neki.

A férfi abba hagyja a kiabálást. Én is abba hagyom a kiabálást. Az ajkai mosolyra torzulnak. A szájához emeli az egyik ujját, és megrázza a fejét.

A térdemre eresztem a fejemet, és nyöszörögni kezdek.

– Naomi – lihegi Mary. Elrántja a kezemet a fülemtől. – Mi a baj?

Várakozó arckifejezéssel hajol le hozzám. Pislogok egyszer.

Kétszer.

– K-kell valami, hogy tudjak aludni – dadogom.

Mary elereszti a csuklómat, mintha mérgező lenne.

– Már megkapta a gyógyszereit.

Bátorít, hogy feküdjek le, de ülve maradok.

– Nem működik – mondom türelmetlenül. – Több kell.

– Nem adhatok többet.

Gyengéden megpróbál visszafektetni az ágyra, de ellenállok.

– Miért nem? Szükségem van rá. – Szúró fájdalom indul a szemem mögött, minél tovább bámulok Maryre. Hirtelen kinyújtom a kezemet, és szorosan a karjába kapaszkodom. – Aludnom kell.

Muszáj...

Muszáj felejtenem. Szükségem van a nap egy percére, amikor nem érzek agydermesztő rettegést.

Kiszabadítja a karját, és visszaindul az ajtóhoz.

Naomi, nem tehetek semmit doktor Rutledge háta mögött, ő írja fel a gyógyszereket és az adagolást.

– Ez egy kurva vicc! – kiabálom.

– Beszéljen róla doktor Rutledge-dzsel holnap.

– Nem várhatok holnapig! – Mary elfordítja a tekintetét, én pedig könyörögni kezdek – Kérem, Mary!

Egy másodpercre mintha szimpátia villanna a szemében. De csak egy másodpercre.

– Jól fog aludni – mondja, aztán az ajtóhoz megy. Határozott kattanással

bezárja.

Mary azt hiszi, azzal gondoskodik a biztonságomról, ha bezárja az ajtót, mert a kimerültség majd felülkerekedik, és el fogok aludni. De épp most zárt össze az ördöggel.

A pokolban vagyok.

A pokolban vagyok.

Miután Mary elmegy, azzá az elmebeteggé válok, akinek gondol. Dörömbölök az ajtón. Rugdosok. Kiabálok. Az asztalomhoz megyek, felemelem a széket, és az ajtóhoz vágom.

És ő végig figyel engem a sarokból, mindentudó mosollyal.

A félelmemből merít erőt. Ez az, ami vonzza őt. En megadok neki mindent, amit akar: irányítást és hatalmat. Valahányszor) nyöszörgők, vagy amikor hátrahőkölök a félelemtől kőzik. A teste erősebb lesz, a hangja hangosabb és ez a mentális befolyás, amit fölöttem gyakorol, fájdalmassá válik. Torokszorítón a kintől a földön fetregősen fájdalmassá.

Ha több erőm lenne, én irányítanék. Azt mondaná rohadtul tartsa magát távol tőlem. Azt mondanám neki, hogy nem tud megijeszteni.

Az ujjaim az asztal szélébe kapaszkodnak. Az ajtó kitárul. Felpillantok, és Mary tükörképét látom az ablakban. Felkapcsolja a villanyt, én meg hunyorogni kezdek, próbálok alkalmazkodni. A pillantásom az alakra esik, aki még mindig a sarokban van, még mindig figyel. Egy ápoló és egy ápolónő követi Maryt a szobába. Megpróbálnak lefogni. A testem minden izma nekifeszül a kezeknek, amelyek leszorítanak az ágyra. Minden irányba tekerem és hajlítom a testemet. Beleharapok az ápoló alkarjába, amiért a matracra szorítja a vállamat. Megrúgom a lábamat lefogó ápolónőt. Nem akarom, hogy hozzám érjenek.

Aztán bejön az ügyeletes orvos. Látom a fecskendő a kezében, és abbahagyom az erőlködést. Hát itt van. A megváltásom. A tudóm kitágul, és annyi levegőt szívok be, amennyit csak tudok. Hamarosan minden rendben lesz. Képes leszek majd pihenni, anélkül, hogy őt látnám.

– Naomi, Naomi – Lana apja cicceg a sarokban. – Ez csak ideiglenes biztonság. Én mindig itt foglak várni.

Nem veszek róla tudomást, és a fecskendőre összpontosítok. A ruhám ujja a bicepszemig fel van gyűrve. Érzem, hogy az orvos vénát keres, és igyekszem nem elrántani magam tőle. Talál egy eret, és az az éles, szúró fájdalom bőven megéri. Úton vagy-e a megváltás felé. Csak még néhány perc, és elérem.

Tartsd lehunyva a szemed! Nincs ott, ha nem látod őt – mondta a hang a fejemben.

– Pedig én itt leszek, és innen foglak figyelni – mondja hűvös már-már szadista hangon.

A körülöttem időző emberek egyike sem hallja. Csak én. Ám egyre kevésbé érdekel. A gyógyszer teszi a dolgát. Nagyonnyomon lassan. Szerintem szándékosan ilyen lassú. Hogy az érzés örökre belém ivódjon.

Nézem a fényt a mennyezeten. Fehér szilánkok kaleidoszkópjává alakul. Gömbökké változnak, amelyek különválnak és millió darabra törnek. Figyelem, ahogy megsokszorozódnak. Gyönyörű a látvány. Nagy nehezen elszakítom a tekintetemet a bemutatóról, és az engem körülvevő arcokra nézek. Az ápolónő, aki a lábaimat tartotta, most mellettem áll. Az arca újra meg újra elhomályosul.

A hajamat simogatja, és gyengéd hangon beszél hozzám.

– Csak lazítson!

Bólintok. Vagy legalábbis megpróbálok.

Csak lazíts, csak lazíts – ismételve magamnak.

Miután az orvos és az ápolók elmennek, nem marad más, csupán a saját légzésem hangja. Az egyik kezemet zakatoló szívemre teszem, és az oldalamba fordulok. A gyógyszer az ereimben úszik, átveszi fölöttem a hatalmat. Az izmaim ellazulnak. A csontjaimat kezdem súlytalannak érezni.

Könnyű vagyok, mint egy madártoll.

Elengedek mindent, és elhagyom a testemet.

Jelenés vagyok.

A bőröm áttetsző. Tisztának érzem magam. A tudatom békére lelt. Felállók az ágyról, és körülnézek a kis szobában. Úgy érzem, mintha színpadon lennék. Lepillantok a környezetemre, mielőtt lenéznék a csúf igazságra – megtört önmagámra.

Nem tudom elhinni, hogy ez én vagyok. Fénytelen haj. Sápadt bőr. A mellkasomhoz szorított lábak. A térdeim köré font karok.

Sajgó fájdalom támad bennem. Lassan kezdődik, de fokozatosan szétterjed. Áttetsző bőrömről pillantok, és egy test kezd alakot ölteni. Kezdem nehéznek érezni magamat. Pánikba esem.

Ellépek az ágy mellől. Addig mozgok, amíg le nem érek a színpadról. Amíg a szoba másik végében nem vagyok, azt remélve, hogy egy kicsit tovább maradhatok ezen a menedékhelyen.

Azonban már túl késő.

Amikor kinyitom a szememet, a fehér falat látom ír temben vagyok. Ebben a megtört, gyenge testben.

A biztonság érzése vesz körül. És aztán megérzem a fenyőillatot. Másodpercekkel később egy kar öleli át a hasamat. Lachlan.

– Csukd be a szemed! – suttogja a nyakamba. – Képes vagy irányítani az elmédet.

A szívem szaggatottan ver, mielőtt lelassul. *Lach-lan. Lach-lan* – dobogja.

A karja szorosabban ölel, mintha hallaná a dallamot.

– Mesélek neked valamit – A keze oldalra simítja a hajamat. – Akarod, hogy meséljek neked valamit, kölyök? – kérdezi.

Egyszer sem fordulok meg. Nem akarok a hátam mögé nézni, és nem látni mást, csak a gyűrött lepedőt. Nem akarom, hogy ez az egész csak a fejemben játszódjon. Így hát bólintok, és hallgatom a hangja mély csengését. Olyan magabiztos. Olyan higgadt Minden szó olyan, mint egy simogatás – egy gyengéd biztatás, hogy akár jól is lehetek.

Mielőtt a feketeség lehúzna, még hallom Lachlan suttogását:

– Tíz éve bátor voltál. Tíz éve elvitted, amit akartál. Tíz éve kezdődött a történetünk...

8

SZEMÉLYAZONOSSÁG

10 ÉVVEL EZELŐTT

Ma este apám dühöngött a tűzijáték miatt. Az asztalra csapott a kezével, miközben vacsoráztunk, és úgy kiabált:

– Az az átkozott Halstead fiú rakétákat, csillagszórókat, tűzijátékokat és isten tudja még mit lődözött hajnali négy óráig! Ki kellett volna hívnom a rendőrséget.

Pedig csodaszépek voltak. De soha nem mondtam volna ki hangosan. Csendben ültem és figyeltem, ahogy apám egy órán át mérgelődik; aztán megkérdeztem, elmehetek-e.

Elvonultam a szobámba, lekapcsoltam a lámpáimat, és kibámultam az ablakon. Azért, hogy jobban lássam a szomszédjaink házát. A szomszédokét, akiknek a gyűlöletére tanítottak.

Halsteadék négy éve költöztek ide. És az elmúlt négy évben apám háborgott miattuk, valahányszor alkalma adódott rá.

„*A franc essen a Halstead családba. Megvehettem volna a földet, amin a házuk van...*” És így tovább, vég nélkül. Mindig zsörtölődésként kezdődött, de aztán a hangja egyre hangosabb, erősebb lett. A szeme elsötétült.

Megrémített. Nem értettem a gyűlöletét. Nekem úgy tűnt, semmi baj nincs velük. Csak Mr. Halsteaddal találkoztam, és azt is úgy, hogy a dadám mögé bújtam, miközben ő beszélgetett vele és a kertészével. Kalapot viselt, ami eltakarta a fejét, de a szemét azért láttam. Kedves szeme volt. Rám mosolygott. Azt mondta, szólítsam Jeremiah-nak. Túlságosan félénk voltam, hogy válaszoljak.

Az volt az első alkalom, amikor Lachlant láttam. Közvetlenül az apukája mögött, a barátaival játszott egy fára épített házban. Bután viselkedtek. Mászkáltak és csüngtek az ágakon. Irigység és áhítat keverékével figyeltem, ahogy Lachlan átsétál egy faágon.

Tudtam, hogy engedelmeskednem kell a szabályoknak. Tudtam, hogy utálnom kellene Halsteadéket, mert az apám utálta őket. De képtelen voltam.

Tavaly július negyedikén tűzijátékot tartottak. Felriadtam álmomból. Meg is ijedtem. De amikor az ablakhoz futottam, és láttam azt a sok szép színt és fényt, nem tudtam abbahagyni a mosolygást. Még a minket elválasztó nagy mezőn keresztül is, esküszöm, hallottam az üdvrivalgásokat és a kiáltásokat a házuk felől.

Másnap elmeséltem anyámnak, hogy láttam a tűzijátékot. Bólintott, és lapozott egyet a magazinjában.

– Az jó, Naomi.

– Bárcsak július negyedikén lenne a születésnapom! – vallottam be. – Akkor azok a tűzijátékok nekem szólnának. Naomi napja lenne. Nemzeti ünnep.

Az őszinteségemért szemrehányó pillantás volt a jutalmam. Lebiggyesztette vörös ajkát.

– Ne légy nevetséges! A te születésnapod a születésnapodon van.

Rájöttem, hogy igaza van. Az én születésnapom július 19-én van.

Nem nemzeti ünnep.

Nem Naomi napja.

Csak az én születésnapom. Tűzijáték nélkül ünnepeltem a kilencediket.

De a tízévéssé válás nagy dolog volt. És ajándékok meg gyertyákkal díszített szülinapi torta helyett egyedül ragyogó fényekre vágytam. Látni akartam, ahogy megvilágítják az eget, és mindent fényessé változtatnak. Üdvrivalgásokat és kiáltásokat akartam hallani, és úgy tettem volna, mintha nekem szólnának.

Aznap este olyan ragyogó és fényes akartam lenni, mint azok a tűzijátékok. Eleven akartam lenni. Meg akartam tenni valamit, amin az elmúlt néhány hónapban törtem a fejemet.

Arra vártam, hogy a szüleim elmenjenek lefeküdni, hogy aztán megszökhessek a szobámból. Kész kínlódás volt a várakozás. Fent maradtam a lefekvéses időm utánig, és azzal foglaltam el magamat, hogy ötpercenként megnéztem az órát. Amikor végre elérkezett az idő, csendben kinyitottam az ajtómat, és lábujjhegyen a földszintre osontam. Az adrenalin száguldott az ereimben. Bár volt bennem félelem is, az izgatottság legyőzte, és a kezem remegett a várakozástól.

Bezártam magam mögött a terasz ajtaját, átfutottam a kavicsos istálló felé, és gyorsan kivezettem a lovamat a bokszából. Szóbeszéd gyönyörű arab telivér volt, fényes pej színű szőrrel és nyugodt vérmérséklettel, ami miatt

kötélék alakult ki közöttünk.

Megsimogattam a nyakát, miközben fesztelenül beszéltem hozzá.

– Ma este kalandra indulunk, Szóbeszéd. – Hegyezte a fülét.

Elmosolyodtam. – Csak a szomszédokig. Felmászom abba a fára épített házba, amit senki más nem használ. Valakinek használnia kellene, nem igaz? – kérdeztem.

Megálltunk egy törött farönk mellett. Fellépőként használtam, és gyorsan a nyergembe pattantam.

Felsőhajtottam, ahogy körülnéztem a sötét tájon. Úgy éreztem, én vagyok az egyetlen létező ember. A vüág az enyém volt, csak az enyém. Mehettem bárhova, ahova csak akartam. Maréknyi csülagával a sötét éj volt a térképem.

Úgy éreztem magam, mint egy kalandor.

Egy izgalmat kereső vándor.

Egy másodpercre elnyomtam az izgatottságomat, és némán arra összpontosítottam, hogy a családi birtokunkról átjussak az övékére. Amikor már elég messze voltam, Szóbeszéd oldalába vágtam a sarkamat. Egy másodperccel később nekiiramodtam. Vérpezsdítő volt. Tincsek szabadultak ki a hajfonatomból és eltakarták a kilátást, de ettől csak nevetetnékem támadt. Szóbeszéd patái mennydörögtek a hideg talajon. *Ba da bumm. Ba da bumm. Ba da bumm.* Csodaszép hang volt.

Szabadság.

Egyszer csak már ott is voltam a Halstead birtokon. Az előttem álló ház hasonlított a miénkre. Lehetetlenül nagy volt.

Elég hely volt benne egy egész falunak.

Alig vettem rá egy futó pillantást.

Könnyedén átugrattam a kerítés fölött, és ahelyett, hogy átvágtam volna a makulátlan udvaron, kerülőutat választottam.

A szememet egész idő alatt a fára épített házra szegeztem.

Megálltam a fánál, már csak néhány lépésre voltam a házikótól, aztán leugrottam a nyeregből, és egy erős ághoz kötöttem a kantárt. Mielőtt elléptem onnan, körülnéztem, meggyőződtem arról, hogy tiszta a terep.

A házban sehol nem égett a villany, egyetlen kivétel a második emeleti szobában villódzó televízió volt. Egy másodpercre megálltam, aztán tudomásul vettem, hogy még mindig egyedül vagyok.

Átsiettem a nedves fűvön, megálltam a nagy tölgyfa előtt, és a fatörzshöz szögelt fadarabokat bámultam. Semmi sem tudott megfosztani a boldogságtól,

amit abban a pillanatban éreztem.

Ott voltam. Tényleg ott, az ő fára épített háza előtt.

– Mit csinálsz?

Valami ziháláshoz és sípoláshoz hasonló jött ki a számon. Megfordultam, és a fához lapultam. A szívem kalapált, miközben Lachlanre meredtem.

Magasabb volt, mint emlékeztem. Pizkosbarna hajára ráfért volna egy vágás. Nem láttam a szemét. Csak az orra ívét és az ajka körvonalát tudtam kivenni, miközben komolyan nézett rám.

Halálra rémültem. Minden eltökéltségem megsemmisült, mivel rajtakaptak. Rádásul ezzel örökre szertefoszlott az esélyem, hogy feljussak arra a fára.

Lachlan csendben maradt, mert... fogalmam sem volt, miért hallgat. De minden másodperccel, amíg tartott a csend, még rémültebb lettem.

Megköszörültem a torkomat.

– T-te már nem használod ezt, ugye? – krákoztam.

A homlokát ráncolva felpillantott a faházra, aztán újra rám nézett.

– Nem. Nem igazán. – Tett egy lépést előre, én pedig a fa kérgébe vájtam az ujjaimat. Megállt, csupán néhány lépésre tőlem, és kíváncsi pillantást vetett rám, mielőtt kinyújtotta a kezét. – Lachlan Halstead vagyok. És te ki vagy?

Megmondhatta volna a szüleimnek, hogy tilosban jártam. Óriási bajba keverhetett volna. Ez éppen elég indok arra, hogy visszarohanjak. Szóbeszédhez, de a földbe gyökerezett a lábam. Elfelejtettem, hogy van hangom, sőt azt is, hogy nevem. Egy másodpercig levegőért küzdöttem, és csak bámultam őt.

Mozgásra kényszerítettem a nyelvemet, és remegő kézzel nyúltam, hogy kezet fogjak vele.

– N-Naomi Carradine. A szomszédod vagyok – közöltem vinnyogó hangon.

Lachlan a háta mögé nézett, a házunk felé.

Kérlek, ne árulj be! Kérlek, ne árulj be! – kántáltam gondolatban.

– És mit csinálsz itt?

– Csak látni akartam a faházat.

~ Az éjszaka közepén?

– Kérlek, ne szólj a szüleimnek! – mondtam kétségbeesetten. – Csak fel akartam mászni oda. Ennyi az egész. Esküszöm!

Könnyeden felnevetett.

– Nyugi, kölyök! Nem foglak beköpni. – A kezét kapucnis pulóvere zsebébe dugta, és felnézett a fára. – Amúgy miért akarsz oda felmenni? Évek óta nem

használta senki. Meglep, hogy még nem dőlt össze.

Fészkelődni kezdtem, és lenéztem a földre.

– Mivel te úgysem használod, arra gondoltam, én tudnám – motyogtam.

A fán tartotta a tekintetét, és bólintott.

– Elég jó válasz. – Rácsapott a fa tövére, és várakozón rám pillantott. –
Felmész?

Ezért mentem oda. De most, hogy ő mellettem állt, ideges voltam, és még mindig féltem, hogy be fog árujni.

Elfordítottam a tekintetemet Lachlanról, és hátrahajtottam a fejemet, ameddig csak tudtam. Lassan bólintottam.

– Felmegyek.

Remegő kezekkel kapaszkodtam a fa lépcsőfokokba. Amikor bekukkantottam a nyíláson, elmosolyodtam, és felhúztam magam. Lachlan követett. Azonnal a sarokba sétált, unottnak látszott. Rólam ezt nem lehetett elmondani. Csak néhány méterrel voltam a föld felett, de úgy éreztem magam, mintha a felhők között lennék.

– Hogy érzed magad odaát? – kérdezte Lachlan.

– Imádom – leheltem.

– Nem engednek ki valami gyakran – mormolta.

A vállam megfeszült.

– De igen.

– Csak viccelek. – Körbesétált. A fa recsegett a lába alatt. Végül megtámasztotta a könyökét mellettem a párkányon, és kinézett az égre. –
Tehát nem akarsz mást, csak feljönni ide és üldögélni.

– Igen.

Nem szólt semmit.

– Igazam volt – mondtam végül. – Nagyon szép itt fent Csendben ültünk mind a ketten, de ez részemről teljesen rendben volt.

Ha csak ennyit akarsz csinálni, akkor akármikor feljöhetsz ide – jegyezte meg.

A szemem tágra nyílt, mielőtt szorongva felé fordultam.

– Komolyan mondod?

Lachlan megvonta a vállát.

– Persze. De nem tudom, jó ötlet-e egy nyolcévesnek kisurranni az éjszaka közepén.

Védekezően felszegtem az államot.

– Tíz vagyok.

Nem volt lenyűgözve.

– Te is kint vagy – tettem hozzá. – És nem vagy olyan sokkal idősebb nálam.

Nem tizenhárom vagy?

Lachlan összehúzta a szemét.

– Tizenöt.

Felbosszantottam, de hosszú ideje nem volt részem ennyi szórakozásban.

– Hát, jó mulatást idefent – köszönt el. – Én bemegyek.

Aludni.

Ahogy a normális emberek szokták.

– Hé, várj! – mondtam sietve. Lachlan megállt, és várakozón rám nézett. –

Mit csináltál, amikor feljártál ide?

– Igazából rengeteg értelmetlen játékot.

– Mint például?

Hangosan sóhajtott, és leült.

– Buta játékokat. Láthatatlan fegyverekkel lőttem, és aztán lemásztam, hogy futásnak eredjek a házig munícióért. Néha ez volt az úrhajóm. Néhányszor ez volt a titkos ügynöki főhadiszállásom. A legtöbbször ez volt a titkos rejtkehelyem. Vagy egy lakatlan sziget.

Tökéletesen magam előtt láttam minden játékot, amiről mesélt. A képzeletem szabadon száguldott, mohó kézzel hajszott és ragadott meg mindent, amit Lachlan mondott. Ha balra néztem, hegyeket láttam puha zöld fűvel és virágokkal telehintve.

Közvetlenül előttem pálmafák voltak, és a homokot simogató tiszta kék víz. Jobbra egy kastély romjai álltak, ami egykor magasra nyúlt Németországban. Láttam mindent.

– Ezért jöttem fel ide mindig – magyarázta. – Bármit megálmodhattam ebben a faházban.

Bólintottam, és próbáltam eltüntetni a hatalmas vigyort az arcomról.

– Bármit megálmodni – ismételtem meg áhítattal. – Én is azt akarom csinálni.

– Nem szoktál ilyet csinálni? Tízéves vagy! Minden tízéves ezt csinálja.

Nem mindegyik.

Voltak határok, amelyeket soha nem léptem át. Társasjátékoztam, Barbie babáztam és lovagoltam. Ritkán használtam a

képzelőerőmet. Soha nem engedtem szabadjára, ahogy Lachlan tette.

– Nem. – Szégyenkezve néztem le a fapadlóra.

– Egyszer sem? – kérdezte.

Megint nemet mondtam.

Nem tágított.

– Hazudsz.

Megköszörültem a torkomat, és az égre néztem.

– Kitalálok neked egy történetet. De aztán folytatnod kell. – Kinyújtotta a lábát, és keresztbe tette a bokáján.

Nem tudtam eldönteni, csak azért maradt-e, mert rosszul érezte magát különös, tízéves szomszédja miatt, vagy mert esetleg élvezte a társaságomat. Mindkét lehetőséget elfogadtam volna.

– Oké. A világot elárasztották a földönkívüliek. És most a CIA rád számít, hogy megvéd az emberiséget – Aztán folytatta a történetmesélést, tökéletes képet festett nekem, amit elképzelhettem.

Lenyűgözve figyeltem.

– Mi a neved? – kérdezte. Összehúztam a szemöldökömet – Naomi.

– Nem. Mi a neved? – Lassan hangsúlyozta. – Csak képzelj el, és bármi lehetsz.

Elmosolyodtam, mert megértettem, mit is akar ezzel mondani.

A lehetőségek száma végtelen volt.

– Claire... nem, tetszik a Julia. Ó! Nem! – izgatottan feltérdeltem.

Nem tudtam lépést tartani a gondolataimmal. Annyira izgalmas volt – Meg akarom változtatni. Elliot Kidre! Az tetszik!

– Szép – bólintott, és aztán elmosolyodott. Igazi és őszinte volt. Semmi félrevezető nem volt benne.

Megérdemeltem azt a mosolyt, és szinte bármit megtettem volna, hogy kiérdemeljek egy újabbat Lachlan Halsteadtől.

Órákon keresztül beszélt hozzám. Amíg fel nem kelt a Nap.

Amíg már kezdett leragadni a szemem. Amíg már mindenképpen mennem kellett.

Akkor éjjel Lachlan Halstead felébresztett és egy teljesen új világba vezetett. Zsenge tízévesen túl fiatal voltam ahhoz, hogy tudjam, önként adtam át a szívemet Lachlan Halsteadnek.

62-ES SZOBA

– Tudott aludni?

Maryre pillantok.

– Valamennyit.

Oldalra hajtja a fejét, az arcán együttérzés látszik, és tudom, hogy tudja, hogy hazudok.

Közel vagyunk dr. Rutledge ajtajához, amikor egy ápolónő megáll Mary előtt, és félrevonja. Láttam már ezt az ápolónőt. Egyidős Maryvel, de állandóan ráncolja a homlokát, és sötét, egyszínű nővérruhákat hord, amelyek illenek rideg személyiségéhez.

Összehúzom a szememet, és figyelem az ápolónő gyorsan mozgó száját. Csak töredékeket és részleteket tudok kivenni, de látom, hogy a „javasol” és a „csoportterápia” szavakat formálja.

Hirtelen nehezen kapok levegőt.

Csoportterápia.

Kizárt. Semmiképp. Inkább egy lobotómia¹, minthogy egy körben üljek, és a problémáimról beszélgessek.

Mary hátranéz rám. Tudod, hogy ez pocsék lesz, amikor az ápolónőd, az épelméjű, nem tűnik vidámnak. Már attól a nézéstől s menekülnöm kellett volna.

A karót nyelt ápolónő elmegy, így Maryvel ott maradunk kínos csendben.

– Változott a terv – jelenti be.

– Ezt hogy érti?

Finoman megfogja a könyökömet, és gyorsan megfordulunk.

– Doktor Rutledge azt akarja, hogy próbálja meg a csoportterápiát.

Megtorpanok, és szembe fordulok vele.

– Azt nem akarom.

Meghúzgálja a karomat.

– Miért nem?

– Én csak... én csak nem akarom.

– A csoportterápia nagyon hatékony – érvel.

– Valaki másnak lehet, de nem nekem.

Mary nem felel.

– Láttam, ahogy rám nézett, amikor az ápolónő szólt magának.

Maga szerint is rossz ötlet.

– Adjon neki egy esélyt! Nincs mit veszítenie.

Lefordítom: A lehetőségeid tényleg kezdenek korlátozottá válni. Ha nem kezdesz el fejlődni, nem lesz több esélyed.

Egyik lábamat a másik elé teszem, úgy érzem, mintha a halálom felé sétálnék.

– Mennyi ideig tart? – kérdezem.

– Csak egy óra.

Megérkezünk a 62-es szobához. Egy nagy, nyitott terem, ahol a csoportterápiás kezeléseket tartják. Kék műanyag székek vannak a szoba közepén. Olyan, mint egy barátságos kis kör, mintha az óvodában lennénk, és arra készülünk, hogy „most mutasd meg”-et játszunk.

Megállok az ajtóban, és nézem a többieket. Egy lány lebámul a szőnyegre, miközben magában suttog. Mellette egy középkorú nő ül. Láttam már néhányszor a vacsoránál vagy a társalgóban. Én Pszicho maminak hívom. Azt hiszem, Victoria az igazi neve. Egy olyan helyen, ahol senki sem törődik a megjelenésével, ő mindig ápolt. Az arca tökéletes. Porcelánfehér a bőre, és a hosszú keskeny orra a mandulavágású kék szemét csak még nagyobbé teszi. Nem múlik el olyan nap, hogy ne lenne csinos. Barna haja gondosan fésült, és körülöleli a vállát. Piros selyempizsamát vis és szőrmebundába burkolózik szinte minden nap. Orgonailata van. A karjaiban egy műanyag babát ringat. Abbahagyja a ringatást, és belekezd egy altatódalba, mintha a baba sírna.

Nyilvánvaló, hogy örült.

És nyilvánvaló, hogy jó úton járok ahhoz, hogy kövessem öt ebben, mert a jelenléte megnyugtat. Annyira anyainak tűnik nekem. Ha lehunyom a szememet, és felejték, többé már nem egy pszichiátrián vagyok. Pszicho mami pedig valódi anyuka, aki valódi kisbabát tart a karjában.

Pszicho mami másik oldalán egy Amber nevű sovány lány ül, ő a házi anorexiásunk. Csak ül ott, sértődötten bámul mindenkit.

Sarkon akarok fordulni. Mary azonban megragadja a vállamat, és gyengéd hangon bátorít:

– Nem lesz gond.

– Bízhatok magában? – kérdezem erőtlenül.

Megszorítja a vállamat.

– Minden rendben lesz. Egy óra múlva jövök magáért.

Mary nem fog elmenni, amíg le nem ülök. Bemegyek a szobába. Úgy érzem, mintha mindenki rám nézne. Megvannak a saját problémáik és a maguk baja, de esküszöm, hogy sugdolóznak.

– Látjátok őt? Nézzétek, mennyire el van csesződve. Soha nem fogja elhagyni Fairfaxet.

Az ajtóhoz legközelebbi széket választom. Készen arra, hogy ha ez a szarság bizarrá válik, nekiiramodjak. De az a szék történetesen Amber mellett van. Undorodva elhúzza a száját.

Baszd meg te is, te sovány kurva!

Keresztbe fonom a karomat. A lábam fel-le jár. Várom hogy elmúljon az ideges érzés a gyomromból, de minél tovább ülök itt, annál erősebbé válik.

Még több ember jön be a szobába. A székek megtelnek.

Egy orvos és két ápolónő sétál be. Óvatosan figyelem őket, ahogy beszélgetnek az ajtó mellett.

Essünk már túl rajta – akarom sikítani.

Az ajkamba harapok.

Az orvos megköszörüli a torkát, és a szoba elcsendesedik. Dr. Cooperként mutatkozik be, aztán rákezd a csoportterápiás dumára és az előnyeire. Azt mondja, hogy ez egy biztonságos hely. Lehetőség, hogy valóban megnyíljunk és mindent kiadjunk magunkból.

Kétkedve bámulok rá.

Tovább beszél, és ekkor kezdem el hallani a másik hangot.

Először távoli, de egyre közelebb jön, míg végül mellőlem szól, és már jól hallom:

– Egy mocskos kurva vagy.

Vörös foltok jelennek meg a bőrömön. Az ujjaim a kék műanyag székre kapaszkodnak, amelyen ülök, miközben kétségbeesetten körülnézek a szobában. Hallották Lana apját?

Látták őt a hátam mögött?

De mindenki unottan bámul dr. Cooperre.

Megpróbálom követni a példájukat, úgy gondolom, ez majd eltereli a figyelmemet. Az orvos szájára koncentrálok. A kognitív viselkedésről beszél... azt hiszem.

– Tényleg azt szeretném, ha mind a pozitív vonásaikra összpontosítanának.

– Felém néz. – Amber. Szeretne beszélni arról, hogy milyen pozitív

vonásai vannak?

Amber abba hagyja a töredezett hajvégei piszkálását, és bosszúsan ránéz.

– Egy sincs. Nincsenek pozitív vonásaim.

Az ujjaim idegesen dobolnak, és egyre csak nézelődöm a szobában.

Az orvos megköszörüli a torkát.

– Ez nem igaz. Meggyőződése, hogy vannak.

A székem mögé nézek. Oldalra billentem a fejemet, és a sarokban egymásra rakott székekre pillantok. Akár ott is rejtőzhet.

Amber rám néz.

– Mi a fasz bajod van? – csattan fel.

– Nahát, Amber! – szól rá dr. Cooper. Feláll, és odajön hozzánk. Mielőtt kinyitja a száját, letérdel, hogy Amber szemébe nézzen. A csontjai hangosan ropognak.

A hang visszhangzik a fülemben.

Tudom, hogy dr. Cooper beszél. Látom, hogy mozog a szája.

De egy szót sem hallok.

Rádiócsend.

A dobhártyám fájni kezd.

A csend erősebbé válik, és erőteljesebbé. Megdörzsölöm a fületem, próbálom enyhíteni az óriási nyomást. Olyan érzés, mintha a fejem szét akarna robbanni.

És akkor meglátom őt.

Lana apja les ki dr. Cooper mögül. Letérdel. A könyökét a combjára támasztja, ugyanabban a pozícióban, mint dr. Cooper.

De szadista mosolyt villant rám. Mindig így mosolyog, mielőtt támadásba lendül. A lélegzetem a torkomra forr.

Azonnal reagálok.

Hátradőlök a széken. Felborulok vele. A földre zuhanok. Négykézláb mászom előle. Nem állok meg, amíg a hátam a falhoz nem ér. Ő feláll, és lassan elindul felém. Tengerészkek öltönyt, fehér inget és hozzá illő tengerészkek, csíkos nyakkendőt visel. Ártalmatlannak látszik, de a hűvös szempár elárulja. Olyan szemek ezek, amelyek nem éreznek. Megmutatják, hogy nincs szíve, és soha nem is volt.

– Egy kis kurva vagy – mondja.

Fuldokló hang szakad ki belőlem. Szorosan lehunyom a szememet, és megpróbálok a levegővételre összpontosítani.

Közelebb jött. Érzem, hogy mellettem remeg a föld a lépteitől.

– Menj el! Menj el! – A hangom felerősödik. – Menj el!

Megragadja a bokámat, én pedig lerúgom magamról. A fejembe kapaszkodom.

– Hagyj békén! – sikítom.

A nevemet ismételve, és ismét elkapja a bokámat. Küzdök ellene, de az izmaim sajognak. Gyengülök, és őt ez teszi erősebbé. A szorítása ettől fájdalmasabbá válik.

Egy női hangot hallok a távolból.

Dr. Rutledge.

– Mi történt? – kérdezi.

Valaki válaszol neki, de nem értem, mit mond. Minden elnémult.

– Naomi.

Kinyitom a szememet. A doktornő arca homályos. Csak a teste körvonalait tudom kivenni. De közvetlenül mellette ott látom Lana apját.

Hátrarántom a fejemet. Fájdalmasan a falhoz csapódik.

– Hall engem? – kérdezi dr. Rutledge.

Őt nem érdekli, hogy dr. Rutledge mellettem van. Továbbra is fogdos. Megragadja az államot, s már-már úgy érzem, ketté fogja roppantani.

– Mindent tönkretettél – kiabálja. – Az egész kibaszott életed az enyém!

Dr. Rutledge ezúttal hangosabban mondja ki a nevemet.

– Lélegezzen! – utasít. – Lélegeznie kell.

A szavaira összpontosítok, és a nyomás az államon enyhül, aztán teljesen eltűnik a férfi keze.

Kinyitom a szememet, és csak dr. Rutledge van előttem.

Mögötte Mary áll, az arcán a pánik látszik.

– Vegyen mély lélegzetet! – sürget dr. Rutledge.

A szobában mindenki engem bámul, mintha elment volna az eszem. Igazán nem hibáztatom őket.

– Vigyen ki innen! – zihálom. – Vigyen ki innen!

Felém nyújtja a kezét, én pedig belekapaszkodom, mintha az életem múlna rajta.

– Ne akarja, hogy visszajöjjenek ide! – könyörgök neki.

Dr. Rutledge átkarolja a vállamat. Mary a bal oldalamhoz lé gyengéden fogja az alkaromat. Kimegyünk a szobából. Szédülök! A lábam elzsibbadt. Óvatosan mozgok, mintha kifeszített kötélen járnék.

Bármit megteszek, csak ne kelljen visszajönnöm ide rimáncodom.

Még mindig hallom a csontjai ropogását Megvonaglik tőle a testem. Tovább beszélek: – Igyekszem jobban lenni. Esküszöm, igyekszem, de nem akar elmúlni, egyre őt látom. Mindenhol, ahova nézek!

– Naomi, nyugodjon meg! – csitít dr. Rutledge. Végigsiet velünk a folyosón.

– Most csak a légzésre fókuszáljon!

Még mindig levegő után kapkodok, amikor bemegyünk az irodájába. Mary becsukja mögöttünk az ajtót, magunkra hagy minket.

És ez egyszer jólesik a csend. Ő nincs itt. Biztonságban vagyok. Kapok levegőt.

Még mindig remegés rázza a testemet, amikor leülök. A bőröm nyirkos. A támadása utóhatásai majdnem olyan rosszak, mint maga a támadás. Még mindig érzem a fogását a lábamon, ahogy egyre jobban szorít, amíg úgy érzem, hogy a csontjaim összeroppannak.

– Naomi – mondja dr. Rutledge. – Vegyen nagy levegőket!

Hallgatok rá, és ráveszem magam, hogy lassan beszívjam és kifújjam a levegőt.

Be és ki. Be és ki.

Annyi levegőt szívok be, amennyit csak tudok, és a fájdalom lassan elhalványul.

Amikor felpillantok dr. Rutledge-re, a fejével az asztala felé int. Egy vízzel teli bögre áll rajta. Felveszem, és nagyokat kortyolva megiszom.

A két kezembe fogom a bögrét. Megreccsen a szék, ahogy a doktornő közelebb hajol.

Kérem, ne rontson tovább a helyzeten! – gondolom magamban.

– Meg tudja mondani, mi történt a csoportterápián?

– Nem.

A szorításom erősödik a poháron.

– Nem tudja, vagy nem fogja?

– Nem fogom – válaszolok kemény hangon.

És először, amióta megismertem dr. Rutledge-et, egy szót sem szól. Csak ül ott türelmesen, egy gemkapcsot forgat az asztalán.

– Lana apját láttam – ismerem be végül.

Az arca átvillan az agyamon.

– Mondott valamit?

Bólintok.

– Üvöltött velem. Folyamatosan lekurvázott. Azt mondta, hogy az életem az övé... – Elcsuklik a hangom.

– Itt biztonságban van. Ezt tudja, ugye? És Lana is biztonságban van. Az apja már nem tud ártani neki többé.

Lana neve hallatán kiegyenesedem, és reszketni kezdek.

– Ezt honnan tudja?

Dr. Rutledge elhelyezkedik a székén.

– Beszéltem vele – ismeri be.

– Mikor? – A hangom megemelkedik. – Hol van?

Nem reagál a kérdésekre, mintha nem is hallotta volna.

– Ami ma történt, az csak...

– Hol van? – szakítom félbe.

– Biztonságos helyen, csak ennyit mondhatok.

– Miért nem árulja el?

– Mert meg kell gyógyulnia. Ilyen összetörten nem tud neki segíteni, Naomi. A szavai telibe találhatnak. Nekem kellene támaszt nyújtanom Lanának, és ha ezt nem teszem, ki vagyok én valójában?

Sírhatnékom van, de tartom magam.

– Minden, amit a csoportterápia alatt látott, csak a képzelete játéka volt.

– Ott volt. – A hangom remeg a meggyőződéstől. – Láttam őt.

Éreztem, ahogy megragad.

– Nem volt ott. – Minden szót körültekintően ejt ki.

Ugyanazt a hangszínt használom:

– De igen.

Tudom, hogy ezt a végtelenségig folytathatjuk. De a lényeg végül is az, hogy dr. Rutledge az élelméjű.

Nem én. Én az vagyok, akit bezártak.

Az én szavam az övé ellen, és tudom, hogy mindenki neki fog hinni.

– Mi lenne, ha lefeküdne, rendben? – javasolja lassan. – Holnap reggel találkozunk, és ott folytatjuk, ahol abbahagytuk.

Alig tudok a mostra gondolni, hát még a holnapra, így hát bólintok, és felállók.

– Oké.

Dr. Rutledge kinyitja nekem az ajtót. Mary előrelép, és visszakísér a szobámba.

Az este hátralévő részét teljes kábulatban töltöm.

10

NE AGGÓDJ

– Ideje menni, Naomi!

Elfordulok az ablakomtól, és Maryre bámulok. Az ajtóban áll, türelmetlenül dobog a lábával. De nincs az az isten, hogy visszamenjek dr. Rutledge-hez.

Keresztbe fonom a karomat, és kimért pillantást vetek rá.

– Nem.

Mary oldalra billenti a fejét, és szigorú arckifejezést ölt. Ami azt sugallja: „Muszáj a nehezebb utat választani?”

Az elmúlt héten ez már napi rutinná vált. Mary azt mondja, el kell mennem dr. Rutledge-hez. Én nemet mondok neki. Mary segítséget hív, és egy másik ápolónő segít végigvonszolni a folyosón.

Küzdök, próbálok kiszabadulni a kezeik közül, de a végén mindig dr.

Rutledge asztalánál találom magamat. A csoportterápia után falat emeltem magam köré, mert féltem, hogy bármilyen más módszer, amit dr. Rutledge tartogat számomra, elpusztítana.

Így hát ő csak ül ott, az íróasztala mögött, és felteszi a szokásos kérdéseit:

– *Hogy van?*

– *Jól aludt éjjel?*

– *Most mire gondol?*

Soha nem válaszolok. Figyelem az óra ketyegését, és mintha zsákutcába kerültünk volna. Én egy szót sem szólok, nem hagyom magam megingatni, dr. Rutledge pedig kitartón beszél, próbál rávenni, hogy nyíljak meg. De soha nem diadalmasan hagyom el az irodáját, mert az az igazság, hogy a rémálmok csak rosszabbak lettek. Nem számít, hova megyek, őt látom. Dr. Rutledge megemelte az Ambien-adagomat. Segít valamennyit, de nem eleget.

Félek, hogy nemsokára a gyógyszer sem nyújt majd menedéket. Félek, hogy ő meg fog találni, és darabokra fog tépni.

Teljes kábulatban járkálok. A józanság és a téboly közötti vonal kezd elmosódni. Minden kezd összezavarni. De mind közül az a legfélelmetesebb, hogy olyanná kezdek válni, mint azok a páciensek, akik csak ülnek a társalgóban, és órákig kifejezéstelen arccal bámulják a televíziót.

Felsóhajtok, és ellépek az ablaktól. Ma túl fáradt vagyok ahhoz, hogy

küzdjek.

Mary elismerően biccent. Büszke rám. Azt hiszi, ez a helyes irányba tett lépés.

Lassan megyünk végig a folyosón, úgy csinálunk, mintha csak a parkban sétálgatnánk. Ha jobban belegondolok, az én parkom tényleg ebből az állott levegőből és a steril falakból áll.

Mary egyet kopog dr. Rutledge ajtaján, mielőtt benyit. Rám néz, és int a fejével hogy menjek be. Vonakodva belépek. Rutledge felpillant, és elmosolyodik. A székében ül, olyan pedánsnak és összeszedettnek látszik, mintha minden problémámra tudná a választ.

Ellenállón meredek rá.

Az asztala előtt álló szék felé mutat.

– Leül?

Keresztbe fonom a karomat Dr. Rutledge felsőhajt. Csak egy sóhaj. Mégis meglep, mennyire kedvesnek és megnyugtatónak hangzik. Hátra akarok dőlni, és így akarok sóhajtani, és azt színlelni! hogy nincsenek rám nehezedő problémák.

– Még mindig a hallgatásával büntet?

– Nem büntetem a hallgatásommal.

Kétkedve néz rám.

– Ebben nagyon téved. Még mindig haragszik a csoportterápia miatt, és csak úgy tudja kezelni a helyzetet, ha nem vesz rólam tudomást. Összerándulok, mintha egy kést hajított volna felém, és csak centiken múlt, hogy nem talált el.

– Hibáztat érte?

– Természetesen, nem. Már beláttam, hogy a csoportterápia rossz döntés volt. – Elhallgat, majd szelíd hangon folytatja: – De én nem vagyok az ellensége, Naomi. Amikor felteszem a kérdéseimet, annak oka van.

Előreindulok. Am egész idő alatt bizalmatlanul figyelem dr. Rutledge-t –
Mi az oka?

– Nincs egy rendes diagnózisa – magyarázza. – És én akarok egyet.

Majdnem két hónapja van itt, és az már két hónappal több a kelleténél.

Lassan leülök. Úgy tűnik, végre van valami, amiben megegyezünk.

De nem fogok azonnal megnyílni. Miért könnyítsem meg a dolgát?

– Milyen volt eddig a napja?

– Okés – válaszolom vonakodva.

- Mit szokott csinálni napközben?
- A szobámban maradok egy kicsit. Kimegyek a társalgóba... – A hangom elhalkul. A doktornő felvonja a szemöldökét. – Be vagyok zárva egy bolondok házába. Mégis mire számít?
- Szóval nem csinál semmit?
- Semmit – ismerem be.
- Szeret olvasni? – kérdezi gyorsan.
- Nem – felelem azonnal.
- Mi a helyzet a filmekkel?
- Nem. – Újabb hazugság.

Folytatja a kérdezősködést. Válaszolok, a válaszaim gyors követik egymást. Várom, hogy feladja, de nem teszi.

- Vannak itt barátai? – érdeklődik, le sem véve a szemét a arcomról.
- Néhány. – Még mindig hazudok.
- Milyen az étvágya mostanában?

Összeráncolom a homlokomat. Milyen hülye kérdés! Annyira értelmetlen és ostoba, hogy őszintén válaszolok.

- Rendben van.
- És hogy alszik?
- Nem alszom – vágom rá azonnal.

Dr. Rutledge elégedetten hátradől a székében. Beleestem a csapdájába.

Csak idő kérdése volt, hogy valamelyikünk kudarcot valljon.

Elfordítom a tekintetemet, dühös vagyok magamra.

De bizonyos szempontból jólesik, hogy kimondtam az igazat.

Telnek a másodpercek, és egyikünk sem szól egy szót sem.

A pulóverem ujján lévő laza cérnát piszkálom. Egész idő alatt érzem magamon a tekintetét.

Ő szólal meg először.

- Miért nem tud aludni?

Csikorgatom a fogamat, és nem mondok semmit. Telnek a percek.

- Zaklatottnak tűnik – jelenti ki. – Mire gondol?

Nyugtalanul mozgolódom a székemen.

- Lanára.

- Mi van Lanával?

Oldalra hajtom a fejemet.

- Tényleg ezt kérdezi? Mi van Lanával? – utánzóm a hangját.

– A barátnőmnek szüksége van rám, én pedig itt ragadtam egy elmeógyógyintézetben, ahonnan nincs kiút. Még jó, hogy rá fogok gondolni.

– És mit érez, amikor rá gondolsz?

– Most mondtam el – felelem türelmetlenül.

– Nem, azt mondta el, hogy rá gondolsz. Hogy szüksége van magára. És hogy itt ragadt egy elmeógyógyintézetben. Azt kérdeztem, hogy mit *érez*.

Szinte kínoznak a szavai.

– Bűntudatot – válaszolom lassan. – Bűntudatot *érezek*.

Az ujjaim a könyökömbé kapaszkodnak. És valami fenyegető kezdi beteríteni a vállamat. Az izmaim azonnal megfeszülnek.

– Miért bűntudatot? – faggat tovább.

Már éppen válaszolnék, de elhallgatok. Beáll egy pillanatnyi áldásos csend. Nem hallok hangokat a folyosóról. Nem csiripelnek odakint a madarak, nem zörgeti a szél az ablakot. Aztán a fülem pattan egyet.

Hirtelen hangok visszhangjait hallom. Lassan közelednek, majd egyszerre mind a fejemben lesznek. Olyan soka zaj. Eltorzult hangok beszélnek egyszerre. Sikolyok, Máltások, nevetés, sírás és nyögések. Lehetetlenné teszik a gondolkodást.

Kiszorítanak a saját fejemből.

A kezem remeg.

Tényleg kezdem elveszíteni az eszemet, és az egész dr. Rutledge hibája. A helyzet a kezeléseim és a csoportterápia előtt sem volt tökéletes, de határozottan nem volt olyan szörnyű, mint amilyen most.

Minden kezd felgyülemelni bennem. Úgy érzem, lassan eltűnök a saját testemből. Félelmetes érzés elveszítem a mentális irányítást. Habár ülök, olyan, mintha kibillennék az egyensúlyomból. A testem előrebukik.

Átmegyek pánik üzemmódba.

Felugrom a székről. Elbotorkálok az íróasztalától a falhoz.

– Tudom, hogy mit csinál. – Remeg a hangom. Dr. Rutledge riadtan néz rám. – Azt mondja, ki akar juttatni innen, de nem igaz. Ugyanolyan, mint az összes többi itteni orvos. Felteszi a kérdéseit, hogy végigmehessen a tünetlistáján. És ha van belőlük akkor elégedett, mert biztosan ilyen zavarom van, vagy olyan rendellenességem. De nem akarom a segítségét nincs szükségem rá! – Túlkibálom a hangokat. – Ezen a helyen én vagyok az egyetlen épelméjű ember, de mostanra kezdek olyanná változni, amilyen a többi páciens.

Dr. Rutledge kihúzza magát.

- Nyugodjon meg, Naomi! – mondja óvatosan.
- Nem! – Rámutatok. – Próbálja ki, milyen, amikor a saját családja elmeógyógyintézetbe adja. Próbálja ki, milyen, amikor mindenki, akire szüksége van és akit szeret, eltűnik, pedig a legnagyobb szüksége lenne rájuk.

Ökölbe szorul a kezem; ütni kezdem vele a fejemet. Ha elég erősen ütöm, talán kiverem belőle az összes hangot.

- Hagyja abba! – Dr. Rutledge feláll a székéből. Kétségbeesettnek, már-már rémültnek tűnik. – Hagyja abba! – kiabálja.

Lehunyam a szememet, és tovább ütlegelem a fejemet.

- Naomi! Hagyja abba!

A hangja közelebből hallatszik. A fejemben zajongó hangok pánikba esnek tőle. A hangerejük megnő; sikoltoznak, és a fülem csengeni kezd. Annyira fáj, hogy könnyek csordulnak le az arcomon.

Aztán érzem, hogy megfogja a kezemet.

Megdermedek. Olyan, mintha most durrant volna ki egy léggömb.

Felemelem a tekintetemet. Meg sem próbálom elrejtteni a félelmemet és a fájdalmamat. Hagyom, hogy dr. Rutledge mindent lásson.

Figyelem a kitáguló pupilláit, ahogy felfogja ezt az egészet.

A sötétségemet.

A frusztrációmat.

A fájdalmamat.

A megalázottságomat.

Elengedi a kezemet. Holtsúlyként hullnak le mellém.

Megkerüli az asztalát, és a ráteszi a két tenyerét. A teste abban a pillanatban meggörnyed, amikor lecsukja a szemét.

Csendben maradunk. Én előre-hátra ringatózom a falnál, ő pedig tehetetlenül bámulja az asztalát. Majd felemeli a fejét, és rám pillant. A doktori cím eltűnik. Ő is csak egy ember.

Hibákkal.

Sebekkel.

- Tudja, miért lettem pszichiáter?

Kifejezéstelen arccal nézek rá, és a kézfejemmel megtorlóm az arcomat.

- Miért? – kérdezem kelleetlenül.

- Mindig elbűvölt az emberi elme. Ahogyan feldolgozunk dolgokat. Ahogyan

érzünk. Amilyen érzéseket kivetítünk – árulja el.

Ettől még nem vagyok lenyűgözve.

– Rezidenskoromban azonban rájöttem, valami több is lehet a döntésem mögött, hogy ezt a területet választottam.

Nem értem, hova vezet ez a beszélgetés. De tudom, hogy az orvos és a betegek között ilyen beszélgetések soha nem esnek meg. Ők teszik fel a kérdéseket, és válaszokat várnak. Soha nem nyílnak meg, és soha nem árulnak el valami személyeset magukról.

Lassan felállók.

– Hogy érti?

– Vannak családtagjaim, akik mentális betegséggel küzdöttek. Innen származik a vonzalmam. Ki akartam deríteni, honnan jön a fájdalmuk. Miért tűnt úgy, mintha nem tudták volna lerázni magukról az állandóan körülöttük ólálkodó sötétséget. – Dr. Rutledge felsóhajt. – Már nem gondolom, hogy olyan könnyű és aranyos, mint korábban. Ezúttal látom mögötte a fájdalmat és a bánatot.

Sötétség van a múltjában.

Lenézek, és követem a kézfejemen futó erek vonalát.

– Talált rá választ?

– Olykor azt hiszem, hogy igen – mondja óvatosan. – De aztán olvasok valami újat, vagy találkozom egy új pácienssel, és ráébredek, hogy a lehetetlent próbálom megfejteni. Soha nem fogunk megbízható választ kapni. Mindenki különbözik abban, ahogyan érez, gondolkozik, szeret és kifejezi magát. Azt hiszem, ettől lesz kerek a világ.

Lanára gondolok. A fürdőszobában van, a tükörképét bámulja. Feladta. Belefáradt a sok fájdalomba. Az ajtóban állok, azt hajtogatom, hogy ne adja fel, de nem hallgat rám.

Libabőrös leszek. És minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megszabaduljak a képtől.

Dr. Rutledge egymásba fűzi az ujjait, és nagy levegőt vesz. Tudom, hogy véget ért a gyónás, és visszatért a szerepébe.

– Én nem doktor Woods vagyok. Amikor beszél, én meghallgatom. Hiszek magának. De muszáj, hogy bízson bennem és megnyíljon nekem. Rendben?

Tudom, miért kapcsolts vissza a doktornőüzemmódba, de máris hiányzik a másik arca. Amikor beszélt hozzám, úgy éreztem, csökken a megalázottságom. Nem éreztem selejtnek magam, aki nem tudja irányítani a saját elméjét.

Valahol, a beszélgetésünk közben, feltűnt a bizalom egy kis darabja. Alig észrevehetőn, de legalább ott volt.

– Rendben – egyezem bele.

– Tudom, hogy ez nem könnyű magának. Csak jusson az eszébe, hogy a legtisztább lelkek is magukban hordozzák a sötétséget.

Lehet, hogy nehéz észrevenni. Talán sikerült tökéletesíteniük annak a művészetét, hogy elrejtsek a világ elől. Vagy talán az elméjük egy sötét sarkában bújik meg. De ott van. Ezen a világon senki sem mentes a sebektől.

A vállam elernyed. Bólintok, mert nincs ellenemre, amit hallottam.

– Csak azt szeretném, hogy mesélje el a történetét, amilyen részletesen csak tudja.

Az egész tudómet megtöltő lélegzetet veszek. Téved, ha azt hiszi, hogy már belekezdtem a történetem elmesélésébe. Hiszen még a felszínét sem kapirgáltam meg.

– Mondtam Lanának, hogy talán nálunk kellene laknia. Hogy ott biztonságban lenne...

NEM KÖNNYŰ KIJUTNI

– El kell mennünk innen! – suttogtam.

Bár csak mi ketten voltunk az istállóban, még mindig túlságosan félttem ahhoz, hogy hangosan beszéljek. Túlságosan félttem, hogy az apja meg fogja hallani, és vissza fog jönni. Ki akartam használni a rendelkezésünkre álló időt, és el akartam hagyni ezt a helyet, amilyen hamar csak lehet.

De Lana nem volt hajlandó megmozdulni. Üres tekintettel bámulta a földet, és a nyakán éktelenkedő vörös foltokat dörzsölte az ujjaival. Nem hiszem, hogy észrevette, mit is csinál.

Finoman a vállára tettem a kezemet, és a fejemmel a nyitott ajtó felé intettem.

– Hallottad, amit mondtam? Mennünk kell!

Elhúzódtam az érintésemtől.

– Nem.

Tátva maradt a szám.

– Nem gondolhatod komolyan!

Remegő lábakkal felállt, és leseperte a port meg a szénát a lábáról.

– Nem mehetek – motyogta.

El akartam kapni a vállát, hogy felkeltssem a figyelmét, volt, mint egy sebzett állat. Készen arra, hogy bármelyik másodpercben elfusson előlem.

Vigyázva egy lépést tettem felé.

– Tudom, hogy meg vagy rémülve, de el kell tűnnöd innen. Segíteni fogok neked. Hova akarsz menni? Elmehetsz bárhova „ A szobámba akarok menni. És le akarok feküdni az ágyamba.

– Nem mehetsz be oda! Elviharzott mellettem, én pedig elképedve figyeltem, ahogy elkezdte rendbe tenni az istállót. A kötelek, amik korábban a falon lógtak, összegubancolódva heverték a földön. Egy másik úgy tűnt, mintha mindjárt lecsúszna a falról, hintázott előre-hátra, akár egy inga. Egy nyereg beleesett egy nagy vödör vízbe. A fal mellett sorakozó vödrök felborultak, és az abrak kiszóródott a földre.

Lana munkához látott. Az istálló egyik végétől haladt a másikig, a járása

fürge és magabiztos volt. Amikor lehajolt, hogy megigazítsa a vödörket, odasiettem hozzá.

– Hagyd abba! – Megmarkoltam a vödör fülét, amelyet éppen fogott – Lana, mit művelsz?

Kihúzta magát. Elengedte a vödört, és odament a következőhöz.

– Nem feküdhettek le azzal a tudattal, hogy az istálló így maradt. Bűnrészes lettem, amiért hagytam, hogy rendet rakjon?

Annak éreztem magam. Nem mintha lett volna tapasztalatom az ilyen helyzetekben. Olyan volt, mintha bekötötték volna a szememet. Haladtam előre, de nagyon lassan, remélve, hogy bármelyik irányt választom is, az a helyes. A legrosszabb az volt az egészben, hogy minél inkább sikerült rendet teremtenie, annál több szín szökött vissza az arcába. A légzése szabályossá vált, és elálltak a könnyel.

A gyomrom háborgott. Émelyítő rémülettel vettem észre, hogy ettől jól érzi magát. A bizonyítékok eltüntetése helyesnek tűnt.

Nem állt meg, amíg minden vissza nem került a helyére. És aztán leporolta a kezét, és körülnézett az istállóban.

– Fáradt vagyok – jelentette ki.

Álmodtam volna? Minden bizonnyal. Nem lehetett igaz, amit éppen tapasztaltam. Hitetlenkedve pislogtam, a szempillám érintette a bőrömet, de Lana még mindig előttem volt. Még mindig kifejezéstelen tekintettel nézett rám.

– Ne menj be oda! – suttogtam.

A szemembe nézett, úgy válaszolt:

– Azért még itt maradsz, ugye?

Oldalra billenttem a fejemet.

– Van más választásom?

– Rengeteg választásod van.

– És egyikben sem szerepel az, hogy itt hagylak – válaszoltam.

– Nem tehetem meg nem történtté, amit láttam.

Kiment az istállóból, de előtte még hallottam a megjegyzését:

– A saját érdekedben, bárcsak megtehetnéd.

Túlságosan is sokkos állapotban voltam ahhoz, hogy megmozduljak.

Hogy lélegezzem. Hogy megszólaljak.

Úgy volt, hogy a nyár végéig maradok. De hogyan is léphettem volna be abba a házba, tudván, amit tudtam? És hogy tehettem volna meg, hogy nem

maradok, azzal a tudattal, hogy a barátnőmnek szüksége van rám? Egy másodpercre lehunytam a szemem, majd Lana nyomába eredtem. Végül utolértem, és együtt sétáltunk a hátsó ajtóhoz. Miközben kinyitotta, a zsanérok megnyikordultak. Esküszöm, az volt a figyelmeztetés, hogy ott álljak meg.

Tétováztam. Ez a ház évekig olyan volt, mintha az otthonom lett volna. Könnyű szívvel jártam be és ki. De most egyszerűen rossz érzést keltett.

Beléptem, felkészültem rá, hogy Lana apja előugrik és ránk támad, de mint a legtöbb otthon ilyen késő éjszaka, a ház teljesen néma volt. Azzal az egy különbséggel, hogy ez a csend baljós volt. A hűtőszekrény zümmögött, a légkondicionáló hideg levegőt fújta be a szellőzőnyílásokon. Majdnem kiugrottam a bőrömből.

Egyikünk sem szólt egy szót sem, ahogy végimentünk a folyosón a lépcső felé. Mellette volt a nappali. Egyetlen lámpa égett. A szobában egy szín uralkodott: az elefántcsont. A kandallópárkányon családi képek sorakoztak. Az egyik Lanát ábrázolta, amikor tizenegy éves volt. Egyenesen a kamerába nézett, halvány mosollyal az arcán. Az a mosoly volt az, amelyet időről időre újra láttam. Szégyenlős személyiségének tulajdonítottam. De most már tudtam, hogy annak a halvány mosolynak nem a szégyenlőssége volt az oka, hanem az óvatossága. A félelme.

Próbáltam óvatosan közlekedni a lépcsőn, de bármennyire igyekeztem, nyikorgott alattam. Nem úgy a barátnőm. Olyan hangtalanul mozgott, mintha a levegőben járna.

A szülei szobája a folyosó végén volt. Az ajtó be volt zárva. Az apja csak néhány lépésre volt tőlünk. Le kellett vennem a szememet az ajtóról, mert ha még egy pillanatig bámulom a sima felületet, képernyővé változott volna, és kivetítette volna azt, amit Lana apjától láttam. Szorosan lehunytam a szememet, és bementem Lana szobájába.

Bezártam magam mögött az ajtót. Nem tudtam elhinni, hogy tényleg ott fogok maradni.

Lana felkapcsolta a lámpát az éjjeliszekrényen. Keresztbe fontam a karomat, és kritikus szemmel néztem körül a szobájában, próbáltam találni valami árulkodó jelet. Bármit, ami bizonyítja, hogy valami nincs rendben.

De minden ugyanolyan volt.

Egy fésülködőasztal állt a sarokban. Egy piszkosfehér magas tükör volt a gardróbja mellett. Az ágya be volt vetve, a steppelt takaró világosszürke.

Most, hogy tisztán láttam és alaposan körülnéztem a helyiségben, tudatosult

bennem, hogy ez nem csupán egy hálószoba.

Ez egy kirakat-hálószoba volt. Úgy lett kialakítva, hogy ha bárki bejön a házba és látja, azt higgye, hogy Lanának rendezett az élete.

Foghatta volna a fogkefáját és a pénztárcáját, és senki se sejtette volna, hogy egyáltalán itt lakott.

Kíváncsi voltam, vajon hányszor tette rendbe a szobáját ugyanúgy, ahogy az istálló. Beleremegtem a gondolatba.

Lana körbejárta a szobát, fiókokat nyitogatott. A mellkasához szorította a pizsamáját, és csendben bement a fürdőszobába, ami a szobájából nyílt, és becsukta az ajtót. Néhány másodperccel később hallottam, hogy megnyitja a zuhanyt.

Lehunytam a szememet, és a szobaajtónak támasztottam a fejemet.

Vakon a zár felé nyúltam. Nem találtam.

Lehajoltam, és megvizsgáltam a kilincsgombot.

Nem volt rajta zár.

– A kurva anyját! – suttogtam.

Felálltam. A két karommal átfogtam a hasamat. Felfordult a gyomrom. Hatalmas volt a késztetés, hogy elmenjek, de nem hagyhattam magára a barátnőmet.

Miközben Lana kísértelt a fürdőszobából, páracsík követte. A pizsamanadrágján rózsaszín bárányok voltak. Fehér pólót viselt, amely három számmal nagyobb volt a kelleténél. Olyan kicsinek és törékenynek látszott azokhoz a dolgokhoz, amik történtek vele. Hogy lehet, hogy nem omlott össze?

Összehiraptam a számat, nehogy elkezdjek sírni.

Lana leszedegette a díszpárnákat az ágyáról, és a sarokba dobálta őket. Eljöttem az ajtótól. Az ujjaimat végighúztam a számítógépes asztalán.

Bebújt az ágyba, és már nyúlt, hogy lekapcsolja a lámpát.

Rám nézett.

– Jó éjszakát!

Lekapcsolta a villanyt. A paplan susogott, ahogy elhelyezkedett.

– Jó éjt! – suttogtam.

Így akarta befejezni az estét.

Könnyek nélkül.

Érzelmek nélkül.

Minden nélkül.

Hanyatt fekdtem. A testem minden izma feszes volt. Félttem ellazulni.

Féltem megmozdulni. Vagy akár lélegezni így hát figyeltem a ventilátor lapátjainak lassú mozgását a fejem fölött. Próbáltam vidám dolgokra koncentrálni. Jó dolgokra. A ventilátor az óriáskerékre emlékeztetett. Elképzelttem egy vásárt, és arra gondoltam, miért van az, hogy a vásárra mindig a nyár három hónapjának legmelegebb napján kerül sor. Felidéztem a zsíros ételeket, a visongó nevetéseket és a beszélgetések moráját.

Összehúztam a szememet, és minden tőlem telhetőt megtettem, hogy folytassam a jelenetet. De aztán beugrott egy emlék, amikor Lanával tizenhárom évesek voltunk. Sorban álltunk az óriáskeréknél. Felfelé nézett a magasba, a pupillája kitágult. A sor megindult. Noszogattam, hogy menjen előre. Megfordult, és kétségbeesett szemekkel rám nézett.

– Én nem szállok fel! – Kiállt a sorból, és félrehúzódott. Én következtem. Amikor a legtetejére értem, lepillantottam rá.

Még mindig ott volt, teljesen egyedül, kifejezéstelen arccal.

– Milyen volt? – kérdezte, amikor leértem.

Semmilyen nem volt. Túlságosan lefoglalt hogy őt nézzem, hogy meggyőződjem arról, nem esett baja. Megrántottam a vállamat és azt feleltem, hogy okés volt. Kerestünk valami más elfoglaltságot én pedig félresöpörtem a történeteket.

De most már értettem, hogy Lanának nem volt szüksége arra, hogy irányítsa az életét. Csak annyit kellett tennie, hogy készen álljon, bármi is történjen. Még mindig hallottam a víz csöpögését a fürdőszobában, és a ház szokásos zajait. Megpróbáltam mindent ami tőlem telt, hogy figyelmen kívül hagyjam őket. A pillantásom azonban önkéntelenül visszatévedt az ajtóra. Gyorsan. Másfelé néztem, s az ujjaim a takaróba kapaszkodtak.

Lana légzése kezdett egyenletessé válni. Megfordultam, és a tarkóját bámultam.

Ismertem egyáltalán azt az embert, akit a legjobb barátnőmnak neveztem?

Én azt hittem.

Tudtam, hogy nem tud táncolni. Imádta a filmeket, mert az a két óra, vagy valamivel kevesebb, általában boldogan végződött. Az égbékvolt a kedvenc színe, és szeretett korán kelni, hogy lássa a napkeltét, és utálta az esős napokat.

Azt hittem, hogy ezek a tények a történetéhez tartoznak. De nem így volt. Csupán egy egyszerű írásjelet jelentettek – a kezdetét annak, aki valójában ő.

– Lana? – suttogtam.

Nem számítottam rá, hogy válaszolni fog. Csak le kellett foglalnom az agyamat.

Néhány percig a csenden kívül nem történt semmi. A takarók susogtak, és aztán rekedt hangon megszólalt:

– Igen?

Tudtam, hogy nem akar beszélni róla. De mély és hatalmas fájdalom volt a mellkasomban, s nem múlt volna el, amíg nem beszélek vele.

– Mióta megy ez így? – kérdeztem sűgva.

Hallottam, hogy nyel egyet.

– Tízéves korom óta.

A szavai visszhangoztak a szobában, magukba szívták körülöttem a levegőt, lehetetlenné tették, hogy lélegezzem.

– Tudja valaki?

– Csak a mamám. – Olyan mellékesen jegyezte ezt meg, mintha csak csevegnénk, és arról beszélgetnénk, hogy mit ettünk vacsorára.

– És ő nem tesz semmit?

– Szégyent hozna a családra – sűgta vissza Lana. – Így hát a szőnyeg alá sepri, és úgy csinál, mintha semmi sem történt volna. Elállt a szavam a döbbenettől.

Amikor az ember Lana anyjára néz, magas sarkú cipőt, gyöngysort és rűzst lát. Mindig annyira összeszedett. A háztartásbeli feleségek mintapéldánya.

Hamar ráébredtem, hogy a magáról mutatott kép csupán szemfényvesztés. A kód kezdett szertefoszlani, és megláttam az igazságot. Nem találtam szavakat. Legalábbis semmi olyasmit, ami kitörölhetne volna azt, ami a barátnőmmel történt.

– Annyira sajnálom! – mondtam megtörten.

Csak két egyszerű szó. De ha megfelelően mondja ki az ember, ha igazság és együttérzés van benne, akkor az újra összerakhat egy lelket.

Elfojtott hang szakadt ki Lanából. Úgy hangzott, mint egy haldokló állat, és ez szívszorító volt. Azonnal könnybe lábadt a szemem, a látásom elhomályosult.

Nem öleltem meg, nem is zaklattam további kérdésekkel. Csak feküdtem mellette, és hagytam sírni.

Néhány perc múlva a zokogása csuklássá, aztán szipogássá változott. Elfordította az arcát, és velem együtt bámulta a plafont – Nem megyek vissza a suliba – közölte.

Szomorúan néztem rá. Megdöbbsent akartam lenni, és meg akartam kérdezni, miért, de képtelen voltam. A szívem a torkomban dobogott.

– Képtelen voltam megbirkózni vele – folytatta. – Kínkeserves volt. Próbáltam barátkozni, de fogalmam sem volt, hogyan. Nem tudom, hogyan kell hagyni, hogy azok a kis beszélgetések barátsággá nőjék ki magukat. Igyekeztem tanulni, de soha nem ment a koncentráció. Pánikrohamaim voltak az óráimon, és nem kellett sok idő, hogy már be se járjak.

Lana a kézfejjével leseperte a könnyeit.

– Ott maradtam a suliban, és igyekeztem meggyőzni magam, hogy napról napra jobb lesz. Bezárkóztam a lakásomba, és... – elcsuklott a hangja. – Olyan érzés volt, mintha kezdenék megőrülni Olyan érzés volt, mintha nem lennének más lehetőségeim.

Egész életemben azt terveztem, hogy elmegyek ebből a házból Főiskolára megyek, ahol végre elkezdhetem az életemet. De a tudat, hogy ez soha nem fog megtörténni, hogy nem tudtam megbirkózni vele... mindennél jobban kikészített. Az agyamat teljesen lefoglalta mindaz, amit mondott.

Azt hittem, jól megy a sulis. Én... mindennap beszélünk, és úgy tűnt, nincs baj.

– Azt akartam, hogy azt hidd, minden oké – felelte Lana.

Megráztam a fejemet, a hajam zizegett a párnámon. Nem tudtam, mit mondjak, vagy hogyan folytassam.

Életemben először teljesen tanácstalan voltam.

Lana végül elaludt.

Nekem valamikor hajnalban sikerült. Azt hiszem, végig ébren tudtam volna maradni, de a madarak csivitelni kezdtek az ablak előtt. Lehet, hogy örülten hangzik, de a csipogásuk megnyugtató volt. Vigaszt nyújtott, hogy más is ébren van.

Most pedig vakító fény hullott az arcomra.

Résnyire kinyitottam az egyik szememet, és azonnal összerándultam.

Az a vakító fény az ablakon besütő hülye Nap volt.

Nem volt kedvem a tiszta égbolthoz, sem bármihez, aminek köze van a „boldog napokhoz”. Haza akartam menni, el akartam sötétíteni a szobámat, és hibernálódni akartam, amíg ez az egész emlék csak egy távoli gondolattá válik.

A könnyű utat akartam választani.

Felültem, és kinyújtottam a nyakamat. Lepillantottam magamra. Azt hiszem, valamikor az éjszaka során átvettem a pizsamámat. A hajam kócos volt, a szemem pedig még mindig nehéz az alvástól. Nem volt szükségem tükörre ahhoz, hogy tudjam, mennyire szarul nézek ki.

Ugyanakkor a külsőm volt a legkisebb gondom.

Lanára pillantottam.

Az ablakpárkányon gubbasztott. Úgy tűnt, a ragyogó fény nem zavarja. Szinte láttam, ahogy azt gondolja, hogy ha elég fényben fürdik, talán, de csak talán, élete minden sötétsége el fog halványulni.

Megköszörültem a torkomat. Felém kapta a fejét. Rám villantotta azt a bizonyos mosolyát.

– 'Reggelt!

Dörmögtem valami választ.

– Mennyi az idő? – kérdeztem.

– Nyolc.

Megdörzsöltem a szememet. Soha nem fogom megtudni, hogyan voltam képes működni egyáltalán.

– Hagyni akartalak aludni.

– Nem, semmi baj. Fel kellett kelnem.

Keresztbe fonta a karját, a lábát a szőnyegbe fúrta.

– Kérsz reggelit? – kérdezte.

Óvatosan rásandítottam.

– Nem, nem vagyok éhes.

– Biztos vagy benne? Mert szalonna és tojás illatát érzem, és tudom, mennyire szereted. Vagy csinálhatunk valami mást – fecsegett. – Mit szólnál, mondjuk, bundás kenyérhez? Szereted a bundás kenyeret?

Elment az esze, ha azt hitte, hogy le fogok menni reggelizni, és megkockáztatom a találkozást a szüleivel.

– Lana.

– Igen? – kérdezte élénken.

Mielőtt elaludtam hajnalban, mindent kiterveltem. Úgy terveztem, beszélek vele arról, hogy szökjön meg az apjától, nem számít, mennyire retteg. De az arckifejezése elkeseredett volt.

Nyeltem egyet, és mosolyt erőltettem az arcomra.

– Menjünk, feküdjünk ki a medencéhez!

– Az jól hangzik – mondta, szemlátomást megkönnyebbülve.

Színlelhettem néhány órán át.
Talán egy napig.
Hajlandó voltam megtenni érte.

12

PILLANGÓHATÁS

Egy órával később elegem lett a színlelésből.

Lábujjhegyen jártam a házban, igyekeztem elkerülni a szüleit. Az apja már elment dolgozni, és az anyja éppen kifelé indult, mire lementem a földszintre.

Tiszta volt a levegő... egyelőre. Ám egész nyáron nem tudtam elkerülni őket. Ha maradni akartam, ki kellett találnom, hogyan tartsam kordában a dühömet. Ki kellett találnom, hogyan bírjam ki Lana apjának a közelében. De nem tudtam, hogy ez miként lehetséges.

A medence csak lépésekre volt tőlünk, a vize olyan tiszta volt, mint az ég. A frissen nyírt fu illata érződött a levegőben. Szólt a rádió, egy dalt játszott, amit Lana a lábával dobolva a széken kísért.

Ott feküdtünk, letűzött ránk a Nap. Izzadságcseppek formálódtak a nyakamon. Egészen biztos voltam abban, hogy ha magam elé tartom a kezemet, az vibrált volna a hőségben, majd lassan olvadni kezd.

Kezdtem türelmetlenné válni. Túl sok csend volt közöttünk és túl sok gondolat volt a fejemben.

– Csinálnunk kellene valamit – kezdtem.

– Csinálunk valamit – jegyezte meg Lana fáradtan.

– Nem. Úgy értem, valami szórakoztatót, mondjuk egy kirándulást. Tudtam, hogy a barátnőmet a félelme irányítja, de talán, ha a szökés részét egy klassz kirándulássá változtatom, bele fog egyezni. Kockázatos volt, de ez volt az egyetlen, ami pillanatnyilag eszembe jutott.

A fél arcát fordította a Nap felé, és rám nézett.

– Tessék?

– Tényleg! – folytattam buzgón. – Elmehetnénk Kaliforniába. Ahelyett, hogy itt heverészünk egy medencénél, az óceán is lehetne előttünk, és a homok alattunk.

Minél többet agyaltam rajta, annál több értelme lett. De Lana egy szempillantás alatt elvetette az ötletemet.

– Miért nem? Nyár van. A korunkbeliek ezt csinálják.

Komolyan rám meredt, de nem válaszolt. Egyidősek voltunk. A szemünknek ezt kellett volna tükröznie. De az övé azt mutatta, hogy olyan életet élt, amelyben több volt a sötétség, mint a fény, több a könny, mint a mosoly, és több a brutalitás, mint a boldogság.

– Megígérted, hogy nem fogod felhozni.

A vállam megmerevedett.

– Nem is.

Lana leeresztette a napszemüvegét.

– Mióta ismerjük egymást?

– Tíz éve.

– Igen. Tíz éve. És abban a tíz évben ezt végig titokban tartottam.

Tudod, miért? – Közelebb hajolt, esélyt sem hagyott a válasza.

– Mert meg akartalak védeni.

Ő volt az, akinek védelemre volt szüksége. Nem én. Én jól voltam. Csak néztem rá, és rohadtul képtelen voltam megszólalni.

– Naomi – mondta lassan. – Tudtam, hogy nem tudnád kezelni.

Most is alig tudod.

– De te tudod?

Lana megvonta a vállát.

– Csak ezt ismerem.

Nagy hévvel fogadta el a fájdalmát. Annyira, hogy az már szívbénítő volt.

A gondolatait, az álmait és a félelmeit átszötte a múlt, és az is teremtette őket.

– Akkor ennyi? – kérdeztem. – Az életed végéig ezzel a fájdalommal fogsz élni?

Fészkelődni kezdett.

– Ejthetnénk ezt a témát, kérlek?

Ha tovább erősködtem volna, elmenekül, és csak tovább rontok a helyzeten.

– Igen – mondtam végül. – Egyelőre.

Rám mosolygott, és megigazította a törülközőjét. Mielőtt visszafeküdt, rám nézett, a mosolya eltűnt.

– Titokban fogod tartani, ugye?

Elfordítottam a tekintetemet.

– Naomi – lágyan ejtette ki a nevemet. – Kérlek, ne mondd el senkinek!

Valamivel később Lana elaludt a szobájában. Magára hagytam, és lementem a földszintre. Nekem kellett volna fáradtnak lennem, de az adrenalin átjárta a testemet. Előbb-utóbb összeomlás fenyegetett, de még nem akkor.

Épp csak befejeztem egy telefonbeszélgetést Maxszel. Megígérte, hogy hamarosan átjön majd. Csupán órák teltek el a találkozásunk óta, de olyan érzés volt, mintha a randink és a csók hetekkel korábban történt volna. Annyira lefoglalt a barátnőm, hogy nem is igazán volt alkalmam rágondolni... vagy kettőnkre.

Vele akartam tölteni a nyarat? Amikor igent mondtam, komolyan is gondoltam. Még most is akartam. Ám az, ami Lanával történt, mindent megváltoztatott. Nem tudtam, hogyan tarthatnám mindkettőjüket az életemben anélkül, hogy kapcsolódjanak egymáshoz. Lana a legjobb barátnőm volt, sőt, mintha a testvérem lett volna. Max... ő is jelentett valamit. Éreztem abból, ahogy a szívem összeszorult és szaladt egyet, valahányszor rágondoltam. Ez pedig azt jelentette, hogy inkább előbb, mint utóbb, meg fogja tudni, mi van Lanával. Ez tőni jelentős volt ahhoz, hogy titokban tartsam.

Leültem a számítógépes asztalhoz. Elemeltem Lana laptopját, mielőtt kijöttem a szobából. Az internetikonra kattintottam, és vártam, hogy megjelenjen a Google kezdőlapja. A körmömet rágcsáltam, miközben türelmetlenül vártam. Amikor megnyílt az oldal, a szívem magasabb fokozatra kapcsolott. Félttem és ideges voltam, magam sem értettem, hogy miért is csinálom ezt.

Mielőtt lebeszélhettem volna magamat róla, begépeltem a *USA szenátor Virginia* szavakat. Azonnal megjelent Lana apja, fekete háttér előtt, és közvetlenül a keresősáv alatt.

Rákattintottam, és vártam, hogy betöltsön az oldal. Tudtam, hogy biztonságban vagyok. Lanán hívül senki sem volt otthon, de paranoiásan még mindig a hátam mögé pillantgattam.

Többoldalnyi találat jött fel. Egy kampányoldal. A saját weboldala és egy Wikipédia-oldal. Még egy kurva Facebookadatlapja is volt.

De nem törődtem a weboldalakkal. Először a fényképekre kattintottam. A legtöbb különféle szögekből készített felvétel volt róla, ahogy többtucatnyi mikrofonba beszél egy tömeg előtt. Volt róla egy kép, amin McLean utcáján sétál egy ismeretlen férfival.

Lana apja valamit mutatott a távolban, az ismeretlen férfi pedig lenyűgözöttnek tűnt.

Semmi ártalmas nem kapcsolódott a nevéhez. A múltja patyolattiszta volt.

Persze, mire is számítottam? Egyetlen gyors internetes keresés, és választ találok minden problémámra? Szánalmas magánnyomozó lettem volna.

Megnyitottam egy új oldalt, és beírtam a *nemi erőszak* szót. A gyomrom kezdett felkavarodni. Nem voltam idióta. Ismertem a szavak jelentését. Csak nem tudtam, hogyan kell kezelni azt ami a szavak *után* következik. Fogalmam sem volt, így a délután végére lehangolt lettem, és még a korábbinál is zavarodottabb. A tenyeremre támasztottam az államot. Az ujjaim az alsó ajkam doboltak, ahogy gyorsan végiggörgettem az oldalt.

– Mit nézegetsz?

Hirtelen megfordultam, félig kiesve a székből. A hátam fájdalmasan az asztalnak ütődött Max állt mögöttem. A karját keresztbe fonta, a szemöldökét összevonva koncentrált, miközben a képernyőre pillantott.

– A frászt hoztad rám!– leheltem.

– Sajnálom – szabadkozott, és felsegített. De nem úgy hangzott, mintha tényleg sajnálná. A hangja feszült volt, és kimért – Mit nézegetsz?

– Hogy a francba jutottál be?

– Kopogtattam. Senki sem nyitott ajtót.

– Ezért csak úgy besétáltál?

– Tudtam, hogy itt vagy, és láttam az autódat a felhajtón. – Max a homlokát ráncolta. – Mondtam a telefonban, hogy átjövök a megbeszélés után. Emlékszel?

– Emlékszem. – Teljesen elfelejtettem.

Alaposan szemügyre vett, mielőtt megszólalt.

– Nem gondoltam, hogy megzavarok valamit. – A vállam fölött a képernyőre pillantott. – De nyilvánvalóan tévedtem.

A hátam mögé nyúltam, és gyors mozdulattal lecsuktam a laptopot.

– Semmiség.

– Semmiség?

– Aha.

– Amit gugliztál, az nem tűnt semmiségnek.

Felálltam, és a vállát súrolva elmentem mellette.

– Nem tudom, mit mondjak.

– Naomi – szólalt meg Max a hátam mögött. A hangja belehasított a levegőbe, megfeszült tőle a vállam.

Nagyot nyeltem, és felnéztem a plafonra. Megígértem Lanának, fogy nem árulom el. Max csak állt ott a pillantása egyenesen belém fúródott. És tudtam, hogy nem fog elmenni, amíg ki nem deríti az igazságot.

– Milyen volt a napod? – kérdeztem jókedvűen. Max nem válaszolt, így folytattam a csevegést, mintha semmi baj nem lett volna: – Jól telt a napod az irodában? Az enyém. Jól telt – hadartam idegesen. – Csak üldögéltünk a medencénél, és most ...

– Naomi – szakított félbe kemény hangon. – Mondd el, mi folyik itt!

Megnyaltam a számat, és kifújtam a levegőt. A szavak már a nyelvem hegyén voltak, de felvillant előttem Lana arca, amint igyekszik rábeszélni, hogy ne mondjam el senkinek. Láttam a fájdalmát és a megalázottságát.

Max keresztbe fonta a karját, és elgondolkozva nézte a pultot.

– Mivel nem vagy hajlandó elárulni semmit, találgatni fogok.

Rendben?

Bólintottam.

– Láttam, hogy mit gugliztál. Mindkét alkalommal. És talán csak belemagyarázom. Lehet, hogy semmi jelentősége. Vagy talán...

A hangja elhalkult, amikor látta, hogy sötéten nézek rá. Azt akartam mondani neki, hogy rossz irányban tapogatózik, de képtelen voltam rá.

– Michael? – Kinyitotta, aztán becsukta a száját. Vártam, hogy kérdez még valamit, de nem került rá sor.

Bólintottam. Ez volt az egyetlen válaszom a nyitva hagyott kérdésére.

Lehunyta a szemét.

– Bassza meg... – suttogta.

Tompa fájdalom támadt a mellkasomban, miközben néztem őt.

Előrelépett, kitárt karral, készen arra, hogy átöleljen, de én elhátráltam. Nem mintha nem akartam volna, hogy a karjában tartson. De annyira dühös voltam magamra, amiért ilyen óvatlan voltam, és hagytam, hogy rájöjjen. Cserbenhagytam Lanát.

Megbántottság suhant át Max arcán. Tenni akartam egy lépést előre, a karjai közé, csak hogy élét vegyem a sértettségének.

Járkálni kezdett. Csípőre tett kézzel és padlóra szegezett tekintettel. Az állát annyira megfeszítette, hogy úgy tűnt el fog törni. Egy szót sem szóltam.

Minél tovább voltunk szótlanak, Max annál gyorsabban alakul át. A szemöldökét összevonta, feszes V betű formálódott belől és a pillantása rideg volt. Kezdett bedühödni, és ezt meg is értettem, de nem számítottam arra, hogy ilyen szintre fog jutni.

A haragja annyira erőteljes volt, hogy áradt belőle és körülvett mindkettőnket. A kezét a konyhapultra támasztotta, és egy pillanatra

meggörnyedt. Aztán kiegyenesedett. Beletúrt a hajába, majd belekapaszkodott a tincsekbe.

– Bassza meg! – tört ki belőle.

Összerezzenem. Felém kapta a fejét. Gyors egymásutánban pislogott néhányat, és a fejét oldalra billentve bámult rám. Olyan volt, mintha elfelejtette volna, hogy ott vagyok.

Vártam a kérdéseit. Mert ott voltak. Láttam őket a szemében. De egy szó sem szólt. Csak annyit tett, hogy odasétált hozzám. A testem remegni kezdett, amikor beletúrt a hajamba. A mellkasára hajtottam a fejemet. Könnyek gördültek le az arcomon, miközben hallgattam erős szívdobogását.

Csak álltunk ott némán, mindketten elmerültünk a gondolatainkban. Próbálta felfogni, amit mondtam neki, én pedig halálra voltam rémülve. Most, hogy tudja, mit fog tenni?

Max gyengéden elhúzódott. Összeszedettnek tűnt, de haragot láttam a szemében.

Figyeltem, ahogy kivette a kocsikulcsait a zsebéből.

– Te maradj itt! – mondta nagyon halkán, aztán megfordult és elindult.

A dolgok néhány másodperc alatt rosszról még rosszabbra fordultak.

Követtem.

– Hová mész? – kérdeztem, a hangom rémülten csengett. Tennem kell valamit.

Olyan érzés volt, mintha a szívem a gyomromig zuhant volna – Állj meg!

Max megfogta a kilincset. Az ajtó kitárult. Utolértem, és az ajtót újra becsuktam. Nem hallatszott más, csak a ziháló lélegzetünk.

– Csak elmegyek, hogy beszéljek veled. – Megütögette az ajtót.

Egészen biztos voltam abban, hogy addig akarja ütni, amíg a haragja el nem múlik, és a kemény tölgyfa ajtó le nem válik a zsanérjairól.

– Nem, nem mész!

Becsukta a szemét. Nevetett, de inkább nyögésnek hangzott.

– Miért nem engeded, hogy megtegyem?

– Mert nem teheted.

– Valakinek tennie kell valamit!

– Nem kell belekeveredned. – Döbenten meredt rám. Odasiettem hozzá. –

Kérlek, gondold ezt végig! – győzködtem. – Elmész, és olyasmit csinálsz, amit aztán meg fogsz bánni.

– Megígérhetem neked, hogy semmit sem fogok megbánni.

– Nem vagy ura az indulataidnak, és ezt te is tudod.

Max nem nézett rám. Tudta, hogy igazam van.

A falnak támaszkodtam.

– Szerintem – kezdtem lassan -, vegyél egy mély lélegzetet, és gondolkozz.

– Félsz.

Sejtelve sem volt, hogy mennyire félek. Szórakozott tekintettel elnéztem a távolba Max mellett, és Lanát láttam, ahogy a térdét a mellkasához szorítva zokog az istállóban. Bólintottam.

– Igen.

Lecsukódott a szeme, és amikor kinyitotta, a dühének egy része elmúlt.

– Gyere ide!

Ellöktem magam a faltól. A karjaival beburkolt, szorosan átölelt és megcsókolta a fejem tetejét.

– Ma nem fogok Michaellel beszélni – mondta a hajamba. – De beszélni fogok veled.

Pontosan ettől féltem.

Felsőhajtottam, mielőtt elhúzódtam. A dühe egy része elpárolgott, de az eltökéltség szikrája látszott a szemében. Lehet, hogy aznap megállítottam, de a másnap már egy egészen más történet.

– El tudsz jönni velem holnap?

Üres tekintettel nézett rám, teljesen váratlanul érte a kérdésem.

– Lesz egy parti – magyaráztam. – Szeretném, ha eljönnél velem.

Hónapokkal ezelőtt megígértem a szüleimnek, hogy el fogok menni.

– Ott leszek – ígérte.

– Jó – bólintottam megkönnyebbülve. Az alsó ajkamat rágcsáltam, mert tudtam, hogy el kell mondanom neki a többit is.

– De... ő is ott lesz.

Másodperceken belül visszatért a szemébe a korábbi harag.

Mindketten tudtuk, ki az az Ő.

– Ő is megy? – kérdezte Max.

– Igen – vallottam be.

– És te is mész – állapította meg komoran.

Bólintottam.

– Bízhatok abban, hogy nem... csinálsz semmit? – tudakoltam óvatosan.

– Igen – préselte ki magából Max. A száját grimaszra húzta, mintha a válasz fizikai fájdalmat okozott volna.

– Nem tudom, hiszek-e neked.

Tisztában voltam azzal, hogy nem kerülhetem el Lana apját örökké. Ez kivitelezhetetlen volt. Egy nagy részem találkozni akart vele. Égtem a vágytól, hogy egyenesen a szemébe nézhessek, és elmondhassam neki, hogy tudok mindenről, amit tett. A másik részem viszont rémült volt. De Max teljesen más téma.

– Ideges leszek miattad – jelentettem ki.

– Lazíts! – felelte. Rám mosolygott, de a mosoly nem érte el a szemét. – Olyan leszek, mint egy kibaszott kiscserkész. Rohadtul nem csinálok semmit – mondta, és az ajtóhoz indult. Ezúttal nem is próbáltam megállítani.

Megmarkolta a kilincset, miközben visszanézett rám. A pillantásunk találkozott. Talán a szemben látszott a fájdalom, az aggodalom és a félelem, mert visszajött hozzám, s a kezébe fogta az arcomat. Hátrahajtottam a fejemet, hogy felnézhessek rá.

– Minden rendben lesz – suttogta.

Bólintottam. Ennél többet nem tehettem.

Megcsókolta a homlokomat, majd kísértelt a házból.

Az ajtó egy kattanással bezárult. Nekidőltem, lerogytam, és behunytam a szememet.

13

LÉPCSŐ

Maxet egy csoport férfi fogta közre. Az egyikük hihetetlenül részeg volt, hihetetlenül hangos és hihetetlenül idegesítő. Nem volt hajlandó elhallgatni.

- ...És tudjátok, mit mondtam? Azt mondtam, hogy nevetséges.
- A részeg férfi keze határozottan Max vállán landolt. – Az én tőzsdeügynököm, ő itt, nem vezetne engem rossz irányba. Éles szeme van. Becserkészi a zsákmányt, és akkor vásárol, amikor jó a piac. Érzéke van ezekhez a dolgokhoz. És a bankszámlám hálás neki ezért. – A férfi nevetett, és whiskey-szagú lehelete felém sodródott.

Továbbra is mosolyogva elfordultam, vágtam egy grimaszt hátrafelé, és belekortyoltam az italomba. Ez volt a harmadik pohár borom. És minden aggodalmam meg félelmem, amit a Lana apjával való találkozás miatt éreztem, halványulni kezdett. Már több mint egy órája itt voltunk, és még nem láttam a barátnőm szüleit.

A parti éles ellentétben állt azzal, aminek Max volt a házigazdája. Ezt egy bálteremben rendezték, kristálycsillárok lógtak felettünk, és fényezett gránitpadló volt alattunk. A férfiak szmokingot viseltek fekete csokornyakkendővel. A nők merész színű haute couture ruhákban parádéztek. Én persze nem kaptam meg értesítőt és egy fehér kasmírtopot választottam az elején egy kulcslyukkal, hozzá pedig egy szűk fekete szoknyát, amely a földet súrolta. A részeg férfi nevetése kiszabadította magát a beszélgetők gyűrűjéből.

- Ha megengedik az urak, vissza kell térnem ehhez a gyönyörű teremtményhez – a keze a csípőmre simult -, mielőtt valaki ellopja tőlem.

Miközben elsétáltunk, közel hajoltam hozzá.

- Valódi vagy? – kérdeztem.

Max rám kacsintott.

- Amennyire valódi csak lehetek.
- Esküszöm, hogy ebben a teremben mindenki imád téged.
- A pénzt imádják, amit csinálok nekik – válaszolta.
- Nem. Szerintem megbabonáztad őket. Mást sem hallottam, csak a dicséretedet. És a nők úgy néznek rám, mintha én lennék az első számú közellenség, és azonnal ki kell végezni.

Max felvonta a szemöldökét.

– Nem hiszel nekem? Hadd mutassam meg, milyen lenne az estéd, ha én nem lennék itt – mondtam.

Elsétáltam, majd visszafordultam felé. Jól szórakozott miközben rám szegezte a tekintetét. A mosolyom huncut volt. Ki az a Naomi? Szerepet játszottam. Prédára vadászó, eltökélt nő voltam. Elindultam előre – magabiztos léptekkel – és beleütköztem a vállába.

A szám elé kaptam a kezemet, és megfogtam a karját.

– Annyira sajnálom! – Tágra nyitott bociszemekkel néztem rá.

– Ó! Tudom, ki vagy! Olyan sokat hallottam már rólad.

Játszani kezdte a játékomat. Az ajka gyere-ide mosolyra húzódott.

A vérem zúgott az ereimben.

– Mit hallottál? – kérdezte Max, mély, szexin suttogó hangon.

Lehalltítottam a hangomat, és rámutattam.

– Hallottam, hogy te vagy a legjobb dolog, ami valaha McLean-nel történt. – Újabb huncut mosoly. – Azt hallottam, hogy meg tudnád rengetni a világomat.

A szeme tágra nyílt. Úgy látszott, zavarban van.

– Végeztél?

– Ó, még csak most kezdtem – mozgattam a szemöldökömet.

Egymásra mosolyogtunk, amitől a körénk fonódó láthatatlan kötelék szorosabb lett, közelebb húzott minket egymáshoz. Bizsergett a bőröm.

Max átnézett a vállam fölött. A szeme tágra nyílt. Káromkodás csúszott ki a száján. Mikor jelent ez a reakció jót?

Bár nem akartam, megfordultam. A mosolyom lehervadt, amint megláttam Lana szüleit.

– El akarsz menni? – súgta Max a fülembe.

Diszkréten a testéhez simultam.

– Nem... nem, maradjunk.

– Biztos, hogy ez jó ötlet?

– Nem lesz semmi baj – biztosítottam.

Max a szemembe nézett. Nem hitt nekem. Még én sem hittem saját magamnak. Döbbenet láttam, hogy Lana apja mennyire magabiztosan sétál be a terembe. A pillantásunk találkozott, mintha tudta volna, hogy őt nézem. A kellenél tovább nézett a szemembe. A bőröm libabőrös lett, amikor a feleségével kéz a kézben odasétáltak hozzánk.

– Ó, a francba! – mormolta Max.

Lana szülei megálltak előttünk. Mindannyian csak álltunk ott, egy helyben, mint a sakkfigurák, arra vártunk, hogy ki teszi meg a következő lépést.

Lana apja elmosolyodott. Kezet nyújtott Maxnek.

– Jó, hogy látlak.

És aztán felém nézett.

– Naomi.

Kényszerítettem magam, hogy köszönjek. Nem tudta, hogy tudom, és – emlékeztettem magam – ennek egyelőre így is kell maradnia. Így hát eljátszottam a vendég szerepét, aki nagyszerűen érzi magát. Rámosolyogtam erre, és biccentettem annak.

Ez azonban nem jelentette azt, hogy könnyű dolgom volt ni árosán fűztem össze az ujjaimat a hátam mögött, hogy a keringésem közel állt a leálláshoz.

Elképzeltem egy párhuzamos univerzumot, ahol elhagyhatom a testemet. Áthatolnék a tömegben, és senki sem venne észre. Amikor biztos távolságra lennék Lana apjától, figyelném, ahogy eljátssza, hogy ő a tökéletes férj. És ebben a párhuzamos univerzumban előrenyújtanám a kezemet. A mutatóujjam célzna, a hüvelykujjamat pedig felemelném. Meg is volt a fegyverem.

Az ónix szívére célznék.

Meghúznám a ravaszt.

Durr!

Nem lenne csodálatos, ha minden, ami a képzeletünkben él, valóságos lenne?

Lana apja eltűnne a föld színéről. Lana fájdalma elpárologna, és újramezhetne mindent. Valamennyien boldogan élnénk, amíg meg nem halunk.

Továbbépítettem azt a párhuzamos univerzumot. Amíg Max le nem nézett rám.

Huss! Csatt!

Visszakerültem a valóságba.

– Táncolj velem! – kérte, és mielőtt válaszolhattam volna, a vállamra tette a kezét, majd gyengéden a táncterre vezetett.

– Tudom, mit csinálsz – súgtam a szám sarkából.

– Akkor csak kövesd a példám!

Átfogta a derekamat, közelebb húzott, amíg már csak hajszálnyira voltunk egymástól. A megfelelő időben mozdultam, és rámosolyogtam a minket körülvevő emberekre, de nem szívből tettem. Éreztem, hogy Lana apjának

hívős pillantása végig követ bennünket a teremben. Max megszorította a csípőmet. Felnéztem.

- Ne hagyd, hogy elrontsa a ma estéti – mondta.
- Egy kicsit nehéz.
- Hol van a korábbi Naomi? Akinek szikra volt a szemébe?
- Bujkál – motyogtam. – Mint bármelyik épelméjű ember.

Max közel hajolt, hogy csak én halljam:

- Cssesse meg! Tégy úgy, mintha nem lenne itt.

Lehetetlent kért. És akkor meghallottam Lana apjának nevetését. A vállam megfeszült. Kezdett felgyülemleni bennem a düh. A dal véget ért. A részeg férfi újra megjelent Max mellett, és egy teljesen új beszélgetésbe kezdett. Max keze a derekamra simult. Miközben beszélgettek; a hátam mögé néztem. Azonnal kiszúrtam őt. Egy pohár italt tartott a kezében, kicsiket kortyolt belőle s közben egy vendég beszélgetett vele. Majd az a vendég vállon veregette, és elment. Lana apja egyedül maradt.

Itt volt az alkalom. Max figyelmét kellően elterelték ahhoz, hogy elillanhaszak.

- Megyek, és gyorsan szerzek egy italt.

Max bólintott, én pedig a bár felé indultam, aztán nyílegyenesen Lana apja felé vettem az irányt. A felesége hátat fordított neki. Egy csapat nővel beszélgetett, s drámaian lengette a kezét, miközben egy történetet mesélt.

Egyenesen elmentem mellette, és közelebb értem Lana apjához. Tombolt bennem a düh. A haragom felülkerekedett a józan észem, és támadásba lendültem.

Megálltam mellette. Mintha lassított felvétel lett volna, úgy fordult meg. A szája mosolyra húzódott, és minél tovább álltam ott, mereven a szemébe nézve, annál mérgeesebb lettem. Annyi mindent akartam mondani. Annyi feltorlódott harag volt bennem, hogy azt sem tudtam, hol kezdjem.

Minél tovább álltam ott anélkül, hogy mondtam volna neki valamit, annál gyorsabban hervadt le a mosolya. Kinyitottam a számat, és nagy levegőt vettem, készen arra, hogy elmondjak neki mindent, amit valójában gondoltam róla. Azt akartam, hogy tudja, hogy tudom. Hogy mindent láttam, és hogy nem fogom hagyni, hogy újra megtörténjen.

– Naomi. – Max a vállamra tette a kezét, s ezzel elvette tőlem az egyetlen esélyt, hogy beolvashassak Lana apjának. – Későre jár. Mennünk kellene.

Elszorult a torkom. Összerándult a tüdőm. Max finoman meghúzta a

karomat. El akartam lökni. Annyi mindent akartam mondani, de nem tettem. Olyan érzés volt, mintha másodpercekre lettem volna attól, hogy elájuljak. Majdnem olyan volt, mintha a Lana apja iránt érzett haragom olyan erős és mindent felemésztő lenne, hogy a testem nem tudja kezelni.

Max finoman átmanőverezett a tömegben, és közben elkészített néhány vendégtől. Én végig összeszorítottam a számat. A hátam mögé néztem. Lana apja fürkésző tekintettel nézett utánunk.

Valamit forralt abban az elcseszett fejében. Egy terv állt össze benne, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy egy cseppet sem féltem.

Oké, nagyon féltem.

Amikor kiléptünk a teremből, kirántottam a kezem a szorításából. Max az orrán keresztül lélegzett, és meg sem kísérelte, hogy újra megfogjon. Egy szót sem szoltunk az autójához menet. És amikor beszálltam a kocsiba, bevágtam magam után az ajtót.

Beindította a motort, s a rádió bömbölni kezdett. Valami ütemes zene szólt, márpedig ez volt a legutolsó dolog, amit hallani akartam. Max azonnal kikapcsolta a rádiót, mintha olvasott volna a gondolataimban. Kifelé bámultam az ablakon, néztem a bálterem ablakaiban látszó szilletteket. Annyira, de annyira közel voltam.

Max felém fordult az ülésén. Tudtam, hogy engem néz, arra vár, hogy megszólaljak. De én tovább tudtam várni. Akár egész rohadt éjjel vártam volna, ha kell. Végül feladta, és kihajtott a parkolóból.

Mindkettőnkben gyűlt a harag. Örvénylett körülöttünk. Sűrű és nehéz lett tőle a levegő. Mondanunk kellett volna valamit, bármit, hogy feloldjuk. Én azonban nem tudtam. Túl sok gondolat cikázott a fejemben. Az elmém nem volt hajlandó egyetlenegyhez ragaszkodni.

Max le sem vette a szemét az útról. Egyik kezét elvette a kormányról, és türelmetlen rántásokkal meglazította a nyakkendőjét. Lámpák sorakoztak az út mentén, az arcára vetülő tompa sárga fényüknél jól láttam mogorva arckifejezését.

Szorosabban fogta a kormányt.

Ő törte meg először a csendet.

– Amikor megláttam, vissza kellett fogynom magamat, nehogy elkapjam a nyakát és megfojtsam – ismerte be. Aztán rám pillantott. – Nem gondoltam, hogy miattad kell aggódnom.

Egyenesen előrebámultam. Az út mintha a végtelenbe nyúlt volna. A

másodperc törtrészéig fényszórók világították meg az arcunkat, aztán beborított minket a sötétség. Kinéztem az ablakon, és nem láttam semmit, csak a fekete tájat.

Az autót végéig egyikünk sem mondott semmit.

Befordult a felhajtójára, és leparkolt. A motor lassan kattogott.

– Szóval így fogjuk befejezni a mai estét?

Nem akartam, hogy az esténk így érjen véget. Az emberek ilyen idő tájt kezdtek el lazítani, és ráhangolódtak az estére. Rólunk viszont nem lehetett elmondani, hogy ellazultunk volna.

Két ketyegő időzített bomba voltunk, csupán másodpercekre a robbanástól. Ki kellett jutnom.

Megfogtam a kilincset, egy hosszú pillantást vetettem Maxre, majd bevágtam az ajtót. A cipőm sarka kopogott a földön. Nem egészen egy másodperccel később egy másik ajtó csapódott, és lépéseket hallottam magam mögött. Felmentem a teraszra vezető lépcsőn.

Max elkapta a karomat.

– Várj!

Megtorpantam. Elengedte a karomat.

Végigsétáltam a teraszon, s hallgattam a kabócák hangja a távolban. Végül megálltam, és rátenyereltem a korlátra.

– Képtelen vagyok rá – szólaltam meg -, nem bírok a közelében lenni.

– Akkor ne legyél!

– Azt hiszed, annyira egyszerű! – Megpördültem, s végül felülkerekedett bennem a düh. Max csak bámult rám. A szeme mélyén láttam, mennyire emésztí őt is ez a helyzet – Mondd meg, hogyan birkózzam meg vele – mondtam halkán.

Keresztbe fontam a karomat, s ledörzsöltem a libabőrt. Max hallgatott. Elgondolkodva nézett rám, majd felment a lépcsőn.

– Beszéltem vele – jegyezte meg.

Lassan felegyenesedtem. Mielőtt megszólalt, a szívem végre lelassult. De most újra felgyorsult, vadul kalapálni kezdett.

– Tessék? – kérdeztem.

Nekidőlt a korlátnak, és keresztbe fonta a karját, miközben a padlót bámulta.

– Ma bejött az irodámba, én pedig elmondtam neki, hogy tudok mindent.

- Tessék? – Úgy tűnt ez volt az egyetlen szó, amit ki bírtam nyögni.
- Megígértem, hogy tegnap nem csinálok semmit – emlékeztetett. – És így is volt.

A bőrömbe vájtam az ujjaim hegyét, miközben rámeredtem.

- Kurvára hánynom kell attól, hogy tudom, mi a helyzet, és nem tehetek semmit így hát cselekedtem – magyarázta Max. – Ma reggel volt egy megbeszélésünk. Részvényekről és pénzről beszélt, én pedig közben végig azt képzeltem el, ahogy átnyúlok az asztal felett, és kiszorítom belőle a kibaszott szuszt

Nyeltem egyet. Nekem is ugyanilyen gondolataim voltak. Több, mint amennyit be szerettem volna ismerni.

- Mit mondott? – kérdeztem végül Max szája vékony vonallá változott.
- Tagadta az egészet.
- Hazudik! – kiabáltam.
- Azt hiszed, hogy nem tudom?
- Mondott valami mást?

Max mereven nézett rám, kifürkészhetetlen arckifejezéssel.

- Tudnom kell – mondta lassan.
- Azt mondta, semmi sem történt. Azt mondta, soha nem érne hozzá a lányához – Max tekintete elsötétült. – Mosolyogva megjegyezte, reméli, hogy ezek a vádaskodások nem fogják befolyásolni az üzleti kapcsolatunkat.

Elszorult a szívem.

- Miért nem árultad ezt el korábban?

Megköszöri a torkát, és másfelé nézett. Amikor visszapillantott rám, a tekintete ellágyult.

- Nem akartam tönkretenni a ma estét.
- Gondolod, hogy ártani akar majd neked? – kérdeztem.
- Nem – jelentette ki magabiztosan. – Nem hiszem. És nem akarom, hogy aggódj miatta.
- Hogyne tenném?!

Max ellökte magát a korláttól, és megállt a terasz közepén.

- Nem akarom, hogy elrontsa az esténket. – Közelebb lépett.

Elindultam felé. – Kérlek, ne is vegyél róla tudomást!

Felsőhajtottam, és zsibbadtan bólítottam.

- Jól éreztük magunkat, mielőtt megérkeztek, igaz? – kérdezte hízelegve.

A hangja mély csengése és a fürkésző pillantása volt az, amitől a forrongó dühöm darabokra hullott. Mohó vágyakozás vette át a helyét. A vér tombolt a bőröm alatt. A kezem remegni kezdett a sürgető érzéstől, amely egyre csak gyűlt bennem.

Felvonta a szemöldökét, és közelebb jött.

A testem megfeszült a fizikai éberségtől. Lassú bizsergés áradt szét bennem, amitől reszketve és szabálytalanul kezdtem lélegezni. Az utolsó szó, ami kijött a számon, ez volt:

– Igen.

Aztán Max még egyet előrelépett, megfogta az arcomat, és megcsókolt.

Szó sem volt a célja, hogy elakadjon tőle a lélegzetem. Egy csók, amely másodpercek alatt megpecsételte a sorsomat.

Körülöttünk minden elhomályosult. A hangok eltompultak. Beérkeztünk a saját világunkba. Nem tudtam kiszabadulni. És nem is akartam.

Lábujjhegyre álltam, és a nyaka köré fontam a karomat. Az ujjaim a hajába kapaszkodtak. Hátrafelé botorkáltunk. Az ajtóhoz szorított. A két keze követte a domborulataim vonalát, a hüvelykujja a húsomba nyomódott. Ahogy az ujjai felfelé haladtak, megfogta a nyakamat, és egy helyben tartott. Az ajkunk és a kezünk egyszerre mozgott.

Oldalra billentettem a fejemet, még jobban kinyitottam a számat, és éreztem, hogy a nyelve összegabalyodik az enyémmel.

Levettem a zakóját. A lábához esett. Felhúzta a szoknyámat, egészen a derekamig. Felemelt, és a lábaim ösztönösen a dereka köré fonódtak.

Az inge gombjaival voltam elfoglalva, amikor kinyitotta a bejárati ajtót.

Belökte. Erősen kapaszkodtam belé, és gondoskodtam arról, hogy a lábam ne érjen le a földre.

Becsapódott az ajtó.

Egy gyors másodpercre elhúztam a fejem az övétől. A dolgozószobájában égő lámpa puha, meleg fényt vetett ránk. Mindketten ziháltunk. Felfelé rángattam a nyakkendőjét, áthúztam a fején, és ledobtam a földre.

A tenyerembe fogtam az állát, az ujjaimat az alsó ajkára simítottam. Rám nézett. Avagy, amit iránta éreztem, olyan volt, mint valami függőség. Átvette felettem a hatalmat. Megfosztott az erőmtől, és irányította minden mozdulatomat. Az ajkamat a nyitott szájára szorítottam, miközben az ujjaim még mindig az állát markolták. Ez váratlanul érte, és én imádtam ezt. Megnyaltam puha ajka redőjét, mielőtt a fogamat az alsóba mélyesztettem.

Válaszul duruzsolni kezdett, és elindult előre. Lefejtettem róla az ingét. Nem bírtam türtőztetni a kezeimet. Megérint a vállát. Végigsiklottak a hátán. Közben nekimentünk egymásnak. Hallottam, hogy egy váza darabokra törik. De ez nem állít meg minket.

Felvitt a lépcsőn, miközben még mindig markolásztuk, még mindig simogattuk egymást, ahol értük. Annyira izgató volt ez a mindent felemészítő vágy. Nem voltak gátlások. Semmi sem tartott vissza minket attól, hogy itt és most egymásnak essünk.

Az ujjaim vakon az övcsatja után nyúltak. Hangosan csörgött, ahogy kirántottam a szíjat. Áttértem a cipzárjára. Az egyik kezemet becsúsztattam a bokszeralsójába, és megérintettem a farkát. És Max a lépcső kellős közepén térdre rogyott.

Egy lépcsőfokkal felette ültem. Ez az új pozíció nem akadályozott meg abban, hogy még lejjebb nyúljak a nadrágjába, és pehelykönnyű mozdulatokkal megérintsem. Kezdte nehezen szedni a levegőt. Így hát megmarkoltam. A puha bőr hihetetlenül meleg és selymes volt. Fokoztam a szorítást, és a kezemet a tövétől a hegyéig mozgattam. Pillanatok alatt kába kifejezés suhant át az arcán.

Egyik karjával a hátam alá nyúlt. A kezébe fogta a fenekemet, s közelebb húzott magához. A másik keze átfogta a combomat, aztán a ruhám alá csusszant. A tenyere hozzáért a combomhoz. Ujjhegyek kúsztak felfelé. Lihegve vettem a levegőt. Felpillantott rám. A levegő szikrázott körülöttünk. Végig a szemembe nézett, miközben lassan lehúzta a bugyimat. Az anyag súrolta a bőrömet. Áthaladt a térdemen. Lefelé csúszott a lábamon, és beleakadt a cipőm sarkába.

Hűvös levegő ért a bőrömhöz. El kellett volna takarnom magamat, de nem tettem. Mert egy olyan férfi volt előttem, aki úgy nézett rám, mintha azért élt volna, hogy bármit és mindent megtegyen értem.

Úgy éreztem, hatalmam van, és nem akartam, hogy elmúljon ez az érzés.

– Meg akarlak érinteni, pontosan itt. – Az ujja súrolta a csiklómat.

A lábaim megrándultak.

Elővett egy óvszert a tárcájából, és gyorsan felhúzta.

– De még annál is jobban akarok benned lenni. – A kezét megtámasztotta a felettem lévő lépcsőfokon, és a szemünk hirtelen egy magasságba került. A combom remegni kezdett. – Meg foglak dugni. És nézni fogom az arcodat, miközben a nevedet sikítod. – A hangja annyira egyenletes és mély volt,

hogy ott és akkor el tudtam volna élvezni.

Egyetlen szünet. Egyetlen pillantás, amivel a szemembe nézett. Egyetlen pillanat, hogy felkészüljek. A lépcső egyik korlátjába kapaszkodtam.

Közelebb hajolt, és a számba suttogta bele a mondandója végét:

– És sikítani fogsz, szívem.

Aztán egyetlen gyors lökéssel teljesen megtöltött. Lehunytam a szememet, és nem láttam mást, csak egy vakító fény szilánkjait.

A szex Maxszel éppen olyan volt, mint a csókjai, gyors és mindent felemésztő. Ha belehalunk is. Most vagy soha.

Annyira rátaláltunk a közös ritmusra, hogy le kellett csuknom a szememet, és nyögdecselni kezdtem. Ám többet akartam. Így hát engedelmesen feemeltem a csípőmet, fogadtam a lökéseit. De ezúttal a cipősarkamat a fenekébe nyomtam, s olyan szorosan tartottam magamban, hogy a szemem fennakadt. Néztem, ahogy Max szeme lecsukódott. A szája kinyílt. De egyetlen hang sem jött ki rajta.

A keze körülfogta az enyémet a korláton. Egyre jobban szorította.

Gyorsítani kezdett. Minden lökése erősebb és erőteljesebb volt, mint az előző.

Begörbítettem a lábujjaimat. A lábam felemelkedett. A cipőim leestek, és legurultak a lépcsőn.

Már az orgazmus határán voltam. Ott készülődött a testemben. Olyan ereje volt, hogy a hátam ívbe görbült, és a csípőm felemelkedett tőle. Úgy éreztem, mintha egyre magasabb magasabbra sodródnék, míg végül már lebegtem. Súlytalan lettem. Nem voltak csontjaim. Semmi sem tartott a földön.

Béke volt. Észveszejtő volt. Aztán, túl hamar kezdtem visszazuhanni a Földre.

A kezeimet leejtettem magam mellé. A szívem közel állt ahhoz hogy kiugorjon a mellkasomból.

Max kielégülése gyorsan követte az enyémet. Megérintettem a hátát, amikor a teste megfeszült. A mellkasa hullámozott. Ujjhegyek vájtak a bőrömbe. Izmok lazultak el. Megborzongott, s gyönyörteljes nyögés szakadt fel a torkából.

A mozdulatai lelassultak, majd lihegve rám rogyott.

Egy pillanattal később felemelte a fejét.

Egyikünk sem szólt egy szót sem.

14

HATÁRÁTLÉPÉS

Abbahagyom a beszédet.

Az emlék távolivá válik. Én csendben állok, ő pedig lassan tovatűnik. Messzebb, messzebb és még messzebb. Apró porszemmé válik az elmében, mielőtt teljesen semmivé foszlik.

Reszketve fújom ki a levegőt, és a pillantásom találkozik dr. Rutledge-ével. Valahányszor hosszabban mesélek neki a történetemből, visszakerülök azokba a pillanatokba. Aztán fájdalmas visszatérni a valóságba. A múltamban akarok maradni, ahol Max várt rám, ahol Lana még mindig velem volt.

Dr. Rutledge megértően rám néz, mielőtt lepillant az órájára.

– Már délután öt óra van. Holnap folytatjuk.

Hála isten. Nem tudok már többet elviselni. Ki kell jutnom az irodájából, és gondoskodnom kell arról, hogy az emlékeim Lachlanról, Maxról és Lanáról itt maradjanak. Elképzelem magam, hogy bezárom az ajtót, a hátam mögé dobom a kulcsot, és messzire futok.

Felállók és az ajtóhoz megyek.

– Naomi?

Megrezzenek, és megfordulok. *Ne mondja, hogy van más is!*

– Ügyes volt ma – dicsér meg dr. Rutledge szelíden, leheletnyi büszkeséggel.

Nem kellene sütkéreznem a szavaiban, de megteszem. Meghallgat engem. Esélyt ad nekem, és ez arról árulkodik, hogy a Fairfaxben talán nem minden orvos totál idióta.

Mary a folyosón vár rám. Az étkező felé indulunk, vacsorázni. Egyikünk sem szól egy szót sem. Igyekszem magam mögött hagyni Maxet és Lanát, dr. Rutledge irodájában, de ez lehetetlen.

Mindenhová követnek.

Nem tudok szabadulni tőlük.

Megállunk az étkező előtt.

– Negyvenöt perc múlva itt vagyok magáért – mondja Mary, majd elmegy.

Húszéves vagyok, de mintha csak hat lennék. A francba is, itt mindenki így van ezzel. Minden, amit itt csinálok, felügyeletet igényel. Először idegesítő volt, de most már hozzászoktam.

A helyiség berendezése kész irónia. Úgy néz ki, mint egy előkelő étterem. Fehér oszlopok, kandalló a két üvegajtó között. Sötétkék szőnyeg. Halványsárga falak, és, természetesen, virágokat ábrázoló két nagy festmény a falon. Legalább egyszer szemügyre veszem őket minden étkezés alatt. A napi művészeti terápiámként tekintek rájuk.

Fogom az ételemet, amely híg sajtos makaróniból, egy nagy kanál zöldbabból és egy szelet száraz csokitortából áll. Műanyag evőeszköz és víz.

A teremben szétszórtan állnak az asztalok. Néhányan együtt ülnek és beszélgetnek. Néhányan nem. Néhányan olyanok, mint én, és nem ülnek senkivel. Az egyetlen szokásom az, hogy Pszicho mami közelében keresek helyet. A szokásos asztalánál ül, a kisbabáját a karjában ringatja.

Lassan rágom a vacsorámat, és figyelem a többieket. A Pszicho mami mögötti asztalnál Amber ül. Csak piszkálja a makaróniját, mélyrehatóan tanulmányozza a tésztaszálakat, amíg meg nem találja az elvárásainak legjobban megfelelőt. Végül kiválaszt egyet, leszopogatja róla a sajtot. Nekilát, hogy diszkréten megtörölje az arcát, de látom, ahogy a szalvétába köpi a tésztát.

Ezt többször megismétli. Egy ápolónő látja ugyanazt, amit én. Odamegy hozzá, és halkán beszél a fülébe.

Amber a fogát csikorgatja, és egy újabb tésztát emel a szájához, majd bámulja néhány pillanatig. Aztán felcsattan:

– Vissza akarok menni a kurva szobámba! – Fogja a tálcáját, és a falhoz vágja.

Mindenhol kitör a káosz. A páciensek visítani kezdenek. Néhányan kuncognak. Valaki sír és elrejtőzik az asztal alatt Pszicho mami a mellkasához szorítja a babáját, és egy mondókát énekel neki.

Egy fickó ül a mellettem lévő asztalnál. Xander a neve. Velem egykorúnak tűnik. Barna haja mindig kócos. Sovány testalkatú, talán túlságosan is vézna. Ettől a magas arccsontja még inkább hangsúlyos. Nem zavartatja magát. Hátradől a székén, és vigyorog. Biztos életfogytos. Ez megmagyarázhatja a zűrzavar miatt érzett örömét. De az úzótt, iszapbarna szeme összekapcsolódik az enyémmel. A tekintetében futó megértést látok, ami csak egy sokat megélt emberre jellemző.

Lehet, hogy ő már hozzászokott ehhez a felforduláshoz, de nem hiszem, hogy én valaha is fogok.

Otthagynom a vacsorámat, és odamegyek az Amberrel beszélgető

ápolónőhöz.

– Kimehetek? – kérdezem, túlkiabálva a zajt.

Türelmetlen pillantást vet rám. Máris tudom, hogy nemet fog mondani.

– Nem fogok megszökni vagy teljesen örülten viselkedni – teszem hozzá gyorsan. – Csak néhány percnyi nyugalmat szeretnék.

Tetőtől talpig végigmér. Valószínűleg átmegyek a vizsgán. Vagy lehet, hogy belefáradt a tomboló zűrzavarba, és nem is érdekelhetné kevésbé, hogy mit csinálok. Akárhogy is, gyorsan igent mond, és visszafordul Amberhöz.

Nagy lendülettel kinyitom az ajtót. A hideg levegő olyan fájdalmasan csapódik nekem, hogy szinte már zihálok tőle. Az ajtó bezárul mögöttem, és amint a belülről jövő zajok elhalkulnak, ráébredek, hogy bármelyik nap szívesebben választanám a dermesztő levegőt az étkezőben ücsörgés helyett.

Átsétálok a havon, és a korlát felé veszem az irányt. Egy kert terült el előttem, hópelyhekkkel borított füvel és a fagyos hideggel dacoló csupasz fákkal. Tudom, ha akarom, kereket oldhatnék. Lenne harminc percem, legfeljebb egy órám, amíg senki sem venné észre, hogy eltűntem. De bármennyire is csábító a gondolat, rettegek. Egyre a hátam mögé pillantgatok, attól félek, hogy valaki figyel bentről, és olvasni tud a gondolataimban.

A kapucnis pulóverem ujjába rejtem a kezemet, és a lépcsőhöz megyek. Leülök a legfelső fokra. Ennél közelebb nem kerülhetek a szabadsághoz.

Az erkélyajtó nyikorogva kinyílik a hátam mögött. Egyenesen előrenézek, miközben az ajtó egy kattanással bezárul.

– Naomi.

Már a hangjától is libabőrös leszek. Lachlan.

Leül mellém, és mély lélegzetet vesz. Amikor kifújja, füstfelhőként ölt testet a levegőben. Próbálok megfogni, mielőtt eltűnik, de már túl késő.

– Kerestelek – mondja.

Egyenesen előrenézek.

– Ki mondta meg, hogy hol vagyok?

A válla hozzáér az enyémhez, és nincs szándékában elhúzódni. Lehunyom a szememet, és csak élvezem a helyzetet. A melegét, az érzést. A kezem alulról markolja a combomat. Tovább bámulom a fákat.

– Senki – válaszolja. – Amikor bementem az étkezőbe, te éppen kijöttél onnan, és... itt vagy.

– Itt vagyok – ismétlem meg, s közben ízlelgetem a szavait, próbálok megtalálni az értelmüket. Tényleg itt vagyok? Persze, fizikai értelemben

igen, de az nem jelent semmit. A lelkem, a lényem legmélye olyan, mint ami s hullott. És Max, Lachlan meg Lana tartják maguknál a darabkákat.

– Végül Lachlanre nézek. Bele akarok nyúlni, és meg akarom ragadni azt a részemet, amit ő lopott el.

A szívem a torkomban dobog, miközben végigmérem. Annyira szeretem! Az már nem is egészséges, amennyire szeretem. Jól tudom. És mégis, Maxet is majdnem ugyanilyen intenzitással szeretem. Rettenetes ember vagyok ettől? Amiért két férfit szeretek egyszerre? Azt hiszem. De a levegőnél is jobban sóvárgok mindkettő után.

Ha itt és most választanom kellene kettejük között, nem tudnék. Nem tudom, hogyan élhetnék bármelyikük nélkül.

Lachlan egy kicsit megváltozott. Tudom, hogy ez képtelenség. Hiszen nem volt olyan régen, hogy utoljára láttam. A haja hosszabbnak tűnik. Általában simára borotvált az arca, most azonban borostás. A szeme fáradtnak és nagyon szomorúnak látszik. Meg akarom kérdezni tőle, hogy mi tartja ébren éjszakánként, de egészen biztos vagyok abban, hogy már tudom.

– Azt mondtad, hogy nem fogsz visszajönni. – Túl sok érzés kavarg bennem. Úgyhogy a szemem kezd könnybe lábadni. Az érzelmeknek ki kell jutniuk valahogy. – Nem teheted meg, hogy ki-be járkálsz az életemben. Bele fogok pusztulni – közlöm összetörten.

Az ujjjaival beletúr sűrű hajába.

– Nem tudom, hogy most itt kellene-e lennem egyáltalán – ismeri be. – Csak mocskosul hiányzol.

Hagyom, hogy a szavai értelmet nyerjenek, és azonnal olyan energiahullámot érzek, amit nem éreztem, amióta utoljára láttam őt.

– Te is hiányzol nekem – suttogom.

Lachlan éles, mogyoróbarna szeme eltökélten rám összpontosít.

– Kaphatsz innen kimenőt, vagy valami ilyesmit. Ezt tudod, ugye?

Fogalmam sem volt róla.

– Honnan tudod?

– Megkérdeztem. Ha kijuthatnál innen a hétvégére... szeretnéd, hogy elvigyelek?

Jobban akarom, mint a következő lélegzetvételem.

– Azt nagyon szeretném.

– Jó. Sort fogunk keríteni rá – ígéri meg magabiztosan.

Lachlan kellően optimista kettőnk helyett is. Tényleg nem hiszek abban,

hogy valaha is kaphatok hétvégi kimenőt. Sőt kezdem azt feltételezni, hogy soha nem fogok kijutni innen.

Másfelé nézek.

– Mindig őrült voltam? – kérdezem szórakozottan.

– Ne mondd ezt magadról!

Az épület felé bökök a fejemmel.

– Ők azt hiszik, hogy őrült vagyok. Egyre csak diagnosztizálni próbálnak. – A tréningnadrágom anyagával játszom. – Még az új orvosom is... Úgy tűnik, ő sem tud hova tenni.

– Kedveled őt?

– Jobb, mint a régi. Valamiért megbízom benne. – Félszegen megvonom a vállamat.

– Ez azért jó – vélekedik Lachlan.

Rápillantok.

– Egyik éjjel láttalak. Néhány napja.

Lachlan összeráncolja a homlokát.

– Lefeküdtél mellém – folytatom. Nagy levegőt vesz, és összefonja a kezét a nyaka mögött. A szeme lecsukódik, mintha fájdalmai lennének. – Őrület, nem igaz? Nem voltál ott, mégis ott voltál. Esküszöm, ott voltál. Beszéltél hozzám. Meséltél egy történetet, hogy segíts elaludni. Most sem tudom eldönteni, hogy ülsz-e mellettem, vagy csak képzelem.

Hirtelen feláll, és letérdel egy lépcsőfokkal alattam. A térde a hideg hóba süpped, de szemmel láthatóan nem bánja.

– Most itt vagyok.

Mindkét kezével átfogja a térdemet. Az ujjai finoman dörzsölik a bőrömet. Tökéletesen mozdulatlan maradok, és figyelem, ahogy a keze felfelé halad a térdemtől, végig a combom oldalán, egészen a derekamig. Szorosan fog, mintha bármelyik másodpercben elszökhetnék.

– Egy napon ki fogsz. Jutni innen. – Az utolsó szavait lassan ejti ki.

– És minden oké lesz.

Csak azért hiszem el, mert nem maradt másom. Közelebb hajolok, köré fonom magam, és a nyakához szorítom az arcomat. Úgy lélegzem be az illatát, mintha ez lenne a legutolsó dolog, amire valaha képes leszek.

– Mondd meg, mivel harcolsz, és veled fogok harcolni – suttogja a hajamba.

A nyakába kapaszkodom. Fájdalmas nyögés szakad ki belőlem. Ha képes

lennék megtalálni a szavakat, elmondanám Lachlannek, hogy mindennap hiányzik. Hogy minden külön töltött nappal úgy érzem, lassan elszivárog belőlem az élet. De nem kell beszélnem. Anélkül is hallja az igazságot, hogy egyetlen hang elhagyná a számat.

– Tudom – súgja. Közelebb tolja magát, és az arcunk csak centikre van egymástól, a lélegzetünk összekeveredik. – Ki foglak vinni innen.

A remény szinte teljesen eltűnt a lényemből. De most érzem. Szorosan belekapaszkodom. Ki tudja, meddig fog tartani ez az érzés.

Vonakodva elhúzódik. Az ujjai az arcomat súrolják, lassú köröket rajzol.

– Mennem kell.

– Ne! – tiltakozom. A kezem még erősebben szorítja a nyakát. – Maradj!

– Nem iratkoztam fel a recepciónál. Mary meg fog találni, és tudod, hogy nem okoz neki gondot, hogy kirúgjon innen.

– Maradj! – suttogom a szájába.

– Én... – Belefog, de a hangja elhalkul.

Az ajka mozogni kezd az enyémen. Először lassan. De aztán a csók felgyorsul, és mindketten szinte kétségbeesetté válunk. Az ujjaim a hajába kapaszkodnak. Lachlan az orrán k lélegzik. A teste az enyémmre hajol, és súlyának érzésétől melegség árad szét bennem.

Aztán elszakítja magát tőlem. Mindketten zihálunk. A korlát kapaszkodik.

– Mennem kell! Nem tudom, hogy magának mondja-e ezt vagy nekem. – De nem fogok távol maradni, oké? Szeretlek – teszi hozzá szenvedélyesen.

– Én is szeretlek.

Feláll és felmegy a lépcsőn. Hallom, hogy ropog a hó a talpa alatt.

A tenyerembe temetem az arcomat. Az emlékezetemre bízom magam, és visszapörgetem az éveket, amíg egy olyan emlékre bukkanok, amelyik enyhíti a Lachlan távozása okozta megrázkódtatást.

Találok egyet, amelytől mosolyra húzódik a szám. Egy emlék, amely érzéketlenné tesz a hideggel és a magányosság érzésével szemben.

15

NAOMI-NAP

8 ÉVVEL EZELŐTT

Nem tudom elhinni, hogy gyufát adok egy gyerek kezébe!

Én a tűzijátékra koncentráltam.

– Tizenkét éves vagyok, Lachlan. Nem vagyok gyerek.

Felhorkantott.

– Csak siess, mielőtt felgyújtasz valamit!

Erre elfújtam a gyufát, ami a kezében volt, és elvigorodtam.

– Ne csináld ezt! – A zsebébe nyúlt, és kivett egy újabb gyufát. – Már alig maradt néhány.

Július 19. volt. A születésnapom. Két évembe került, de végre megkaptam a tűzijátékomat. Nem bírtam abbahagyni a járkálást. Annyira izgatott voltam. Kinyújtottam a kezemet, és nyolcadszorra próbáltam meg elkapni egy szentjánosbogarat, de nem jártam sikerrel. Lachlan felsóhajtott, és másodpercek alatt fogott egyet. A két keze közé fogta, majd a várakozó tenyerembe rakta. Úgy adta át, ahogy egy báty tenné. Egy gyors mozdulattal, ami azt jelentette, hogy *„Tessék. Csak azért, hogy hagyd abba a próbálkozást.”*

– Honnan jön ez a sok energia? – kérdezte.

– Alig várom, hogy láthassam a sok csillogó színt – mosolyogtam. – Azt hiszem, ez a legeslegjobb születésnapi ajándékom – ismertem be.

– Hogy ünnepelte a családot a nagy napot?

– Volt torta, meg ajándékok.

– Ennyi? – Lachlan a homlokát ráncolta. – Semmi születésnapi zsúr? Semmi ottalvós buli? A lányok nem ilyen marhaságokat szoktak csinálni?

– Nem minden lány szokott ilyen marhaságokat csinálni – válaszoltam, és témát váltottam. – Meggyújthatjuk a tűzijátékokat most?

– Egek, de türelmetlen vagy! – cukkolt, és a kezembe adta a gyufát.

Harmadszorra sikerült meggyújtanom. Az ujjaim remegtek, ahogy a lángot a kanóchoz tartottam. Másodpercekkel később sziszegő hang hallatszott, és szikrák pattogtak. Elfutottunk, és még időben megfordultunk, hogy lássuk, ahogy az ég felragyog.

A következő tizenöt percen annyi tűzijátékot engedünk fel, amennyit csak tudunk. Egész idő alatt áhítattal bámultam.

Még többet meg akartam gyújtani, de Lachlan nem engedte.

– Jobb, ha befejezzük, mielőtt bajba kerülünk. – A gyufát visszacsúsztotta a zsebébe. – Boldog születésnapot, kölyök! – mondta, aztán megfordult és elindult.

– Hé, gyere vissza! – kiabáltam.

– Kölyööök – ismételte meg lassan. De visszajött hozzám.

– Mi az?

– Nem mehetsz el! Lepillantott az órájára.

– Tizenöt percen belül randim van.

Lachlan egy évvel korábban szerezte meg a jogosítványát. A szüleitől kapott fényes fekete autó várta a felhajtón. Szabadon jöhetett és mehetett, ahogy a kedve tartotta. Utáltam.

És most készülődött, hogy megint elmenjen. Harag gyúlt bennem •

– Kivel? – érdeklődtem.

– Egy végzőssel.

Keresztbe fontam a karomat.

– Kivel?

– Laura Kline-nal. Ismered őt? Aha. Gondoltam.

Nem ismertem Laura Kline-t, de máris tudtam, hogy nem csípem.

– Hát, nem mehetsz el – közöltem tárgyilagosan.

Összeráncolta a homlokát, de még mindig ott volt az a huncut csillogás a szemében.

– Várom az okát. Miért nem mehetek?

– Nincs senki más, akivel ünnepelhetném a születésnapomat!

– kiáltottam fel. Nyafogásnak hangzott.

– Mi van Lanával?

Lana a legjobb barátnőm volt. Az apja együtt dolgozott az enyémmel. Egy napon, egy héttel a tizedik születésnapom után, átjött az apjával. Ahelyett, hogy bejött volna, leült a veranda lépcsőjére, és a földet bámulta. Leültem mellé, és jókedvűen bemutatkoztam. Döbbenet és kíváncsiság keverékével meredt rám. Lyukat beszéltem a hasába, ő pedig csak ült és hallgatott egész idő alatt. A nap végére lassan kezdett megengyhülni.

Láttam kedves természetét, és tudtam, hogy a barátom lesz.

Ez két éve volt. Azóta a legjobb barátnők voltunk.

- Nincs itt – feleltem.
- Oké... nincsenek más barátaid?
- Nincsenek.

Összevonta a szemöldökét.

- Senki más?

Másfelé néztem.

- Csak te.
- Nálam többre van szükséged, kölyök.
- Vagy elég, ha csak ti vagytok nekem, te meg Lana. Ez sokkal jobb, mintha egy csomó barátom lenne. Egyszerű matematika, tényleg.
- Honnan veszed?
- A nagymamám mindig azt mondta nekem, hogy inkább legyen négy negyeddollárost érő barátja, mint száz egypennys – Még mindig hiányzik két negyeddollárosod.
- Dehogy. Ti ketten elegendők vagytok.

Lachlan elvigyorodott.

- Ki vitatkozhat ezzel?

Megint lepillantott az órájára, aztán a felhajtón parkoló autójára nézett, és nagyot sóhajtott.

- Maradt még egy rakétánk. Be akarod világítani az eget?

A szemem tágra nyílt, és izgatottan bólintottam*

Letérdeltünk a földre. Megvakartam a lábamon egy szúnyogcsípést, miközben Lachlan előkészítette az utolsó rakétát. Meggyújtott egy gyufát. Amikor felrepült az égbe, nyújtogattam a nyakamat, és néztem a műsort. Lachlan mellett állt. Egyszer sem vette elő a telefonját, és nem nézte meg az időt. Mindketten túlságosan belemerültünk a nagyszerű látványba. Nem volt nagyobb vagy fényesebb, mint bármelyik másik tűzijáték. De olyan érzés volt.

- Boldog születésnapot! – mondta Lachlan. – Kívánj valamit!

Azt kívántam, hogy minden július 19. ilyen legyen. Ragyogó fényekkel, mosolyokkal és nevetéssel.

Azt kívántam, hogy Lachlan az életem végéig mellettem legyen.

FEKETE LYUK

Valaki megérinti a vállamat.

Levegő után kapok és megpördülök. Mary áll mellettem.

Újra a Fairfaxben vagyok. Még mindig odakint. Hópelyhek tapadnak a hajamba, és a kezem olyan, mint a jégcsap. Az emlékem maradványai még mindig ott vannak. Ha lehunyom a szememet, és igazán összpontosítok, hallom a tűzijáték távoli visszhangját, és egy tizenkét éves kislány éljenzését.

– Bemehetünk? – kérdezi Mary.

Remegő lábbal felállók.

– Mióta vagyok itt kint?

– Nagyjából egy órája. Úgy tűnt, nagyon elmerült a gondolataiban.

El sem tudja képzelni, mennyire.

Bemegyünk az étkezőbe. Mindent feltakarítottak. Csak néhány páciens van bent, csendesen esznek. Olyan, mintha Amber kitörése soha nem történt volna meg.

Még mindig kába vagyok, miközben visszasétálunk a szobámba. A fejünk felett foszforeszkáló fények betegesen sárga árnyalatúra festik a bőrömet. Bemegyek a szobámba. Már ég a villany. Megtorpanok és körülnézek.

Épp csak most tértem vissza egy annyira ártatlan és csodálatos emlékből. A valóságom, az élet Fairfaxben, pontosan ellenkezője. Nem akarok itt lenni.

Végigcsinálom az esti rutinomat. Fürdőszoba. Megmosom az arcomat.

Átöltözöm. És amikor elkészülök, Mary már a szobámban van a gyógyszeremmel az egyik kezében és egy kis pohár vízzel a másikban. Az eltérés annyi, hogy ma teljesen bódultan csinálom a szokásos dolgokat. Az elmém nem tud elszakadni Lachlantól és a tizenkét éves Naomitól.

– Aludjon valamennyit! – nógat Mary. Lekapcsolja a lámpát, és becsukja az ajtót.

Egy másodperc sem telik el, és Lana apját látom a sarokban.

Forr a dühtől. Guggol, támadásra kész. A szívem kihagy egy ütemet de nem reagálok. A gyógyszer teszi a dolgát. Eléri, hogy ne foglakozzam vele. De Lachlan látogatása még a gyógyszernél is jóval hatásosabb.

Ő pedig, Lana apja, jól tudja ezt. A hangja hangosabb lesz. Egy másik

éjszakán meg tudna ijeszteni... de most nem. Ezúttal elsodródik mellettem, és rosszindulatú szavai halkulni kezdenek, majd távoli visszhanggá válnak. A koponyám mintha belesüppedne a párnába. Távolabb sodródok, míg végül belepréselődöm a matracba. Olyan, mintha szabadon esnék, áthatolok a padlón és a fagyott talajon. Tovább mozgok, figyelem, ahogy az életem évei elhaladnak előttem.

Még egy emléket akarok. Lehet hogy mohó vagyok, de újra látni akarom Lachlant.

A testem nem mozdul. Becsukom a szememet, és álmodni kezdek.

REMÉNYSUGÁR

6 ÉVVEL EZELŐTT

– **Lachlan.** De jó, hogy látlak! Máris nyári szünet van?

– Nem – felnyögtem, és a homlokomra szorítottam a tenyeremet – Úgy beszélek, mint egy idióta.

Nagy levegőt vettem, és újra megpróbáltam.

– Ó, szia, Lachlan! Hogy vagy? Teljesen elfelejtettem, hogy most jössz haza.

Egy órája gyakoroltam, hogy mit fogok mondani Lachlannek. A faházban feküdtem, és a tiszta, sötét eget bámultam. Itt szabadon kimondhattam a szavaimat, anélkül, hogy kínos helyzetbe hoztam volna magamat.

Lana tanácsolta, hogy gyakoroljam, mit fogok mondani Lachlannek. Előző nap fent ült velem a szobámban, és arról mesélt, hogy mindig ezt szokta csinálni, amikor ideges egy új emberrel való találkozás miatt. Esküszik rá. De nálam nem működött ez a technika. Nem jártam közelebb remegő hangom irányításához, mint egy órával korábban.

Megint eljött az az idő. A nyár. Amikor Lachlan hazajön a főiskoláról, és az életemben minden visszazökken a helyére.

Az előző évben főiskolára ment. Emlékszem az indulása estére, fent a fára épített házban, és tudtam, hogy a dolgok meg fognak változni. Teljesen. Ki fog nőni engem. Még jó, hogy lesz. Melyik 18 éves akarna beszélgetni egy 13 éves lánnyal?

Azt mondtam neki, hogy vele akarok menni ő csak felsóhajtott, és meghúzgálta a hajfonatomat.

– Nem lehet, kölyök – mondta. – Itt kell maradnod, és idősebbé bölcsebbé meg okosabbá kell válnod.

– Tizenhárom vagyok– erősködtem. – Máris idősebb, bölcsebb és okosabb vagyok.

Elnevette magát.

– Oké. Be kell fejezned a középiskolát. Aztán oda mehetsz, ahová csak akarsz.

Lehajtottam a fejemet, és a cipőmet bámultam.

– Oda akarok menni, ahol te vagy.

– Ne mondd ezt! Ha elmehetnél bárhová... bárhová a világon, hová mennél?

Essen nem gondolkodtam. Álmodoztam helyekről, de soha nem gondoltam, hogy azok az álmok valóra válhatnak.

– É-én nem tudom.

– Nem tudod? Hogy érted, hogy nem tudod? – Maga elé tartotta a kezét. –

Légy kalandvágó, kölyök! Amikor kijutsz oda, azt teheted, amit csak akarsz!

Lachlan szájából olyan egyszerűnek hangzott. Könnyűnek. Mintha csak egyik lábadat kellene a másik elé rakni.

– Úgy lesz – ígértem. – Mindent el fogsz mesélni a fosukról, ugye.

Leeresztette a kezét. Úgy vigyorgott, mintha valami humorosat mondtam volna. Meg akartam tőle kérdezni, hogy mi olyan vicces. Előre akartam hajolni, és azt mondani neki:

„Mondd meg, min nevensz. Tudni szeretném, mi a belsős vicc.” De nem tettem.

– Nem mindent, csak a nagyját – válaszolta.

– Hiányozni fogsz – suttogtam.

Lachlan rám mosolygott, aztán felállt és elindult.

– Te is hiányozni fogsz, kölyök.

Másfelé néztem.

– Fel a fejjel! Nyáron azért mé találkozni fogunk. Oké?

Ő volt az én boldogságom. És a boldogságom épp készült magamra hagyni, hogy 2100 mérföldre utazzon a saját boldogsága nyomában. Hogy is lehetne oké?

Másnap elment, és ki keüett találnom, mihez kezdjek azzal a nagy tátongó lyukkal, amit az életemben nagyít! barátságos emailekkel tartottuk a kapcsolatot. Valahányszor új üzenetet kaptam tőle, a szívem vadul kalapálni kezdett a mellkasomban, aztán rákattintottam a levélre, de nem reméltem sokat Lachlan volt az életem forrása, és azok az üzenetek tartották bennem a lelket.

Annyiszor olvastam el az üzeneteket, hogy az emlékezetembe véshessem a szavakat. Felolvastam őket Lanának, ő pedig csak ült az ágyamon, mosolyogva, de a fejét csóválta, mintha elment volna az eszem. A látogatásai egyre gyakoribbá váltak. Eltérhetetlen kötelék kezdett kialakulni közöttünk. Elég közel kerültünk egymáshoz ahhoz, hogy úgy veszekedjünk, mint a

testvérek, aztán másodpercekkel később már teljesen mással foglalkozunk, mintha semmi sem történt volna.

Így éltem túl Lachlan távollétének első évét.

De most már augusztus volt. Hazajött. Nem tudtam, meddig fog maradni, csak az számított, hogy *itt* van.

Végre.

Nagy levegőt vettem és megpróbáltam a szavaimra koncentrálni.

– Nagyon sok dolgom van ezen a nyáron, Lachlan. Nem tudunk majd annyit találkozni.

– Nem nem, nem – mondtam, és megdörzsöltem az arcomat.

– Nem jó ez így. Tudni fogja, hogy hazudok.

A fa hangosan megreccsent, és pillanatokkal később ezt hallottam.

– Beszélgetsz valakivel?

Ülő helyzetbe tápáskodtam, és figyeltem, ahogy Lachlan bemászik a faházba. A zavarom eltűnt a helyét átvette az öröm amit látványa okozott. Olyan sokat nőtt, le kellett buknie, hogy kikerülje az ágakat, miközben felém sétált.

Minden évben egyre több dolgot vettem észre vele kapcsolatban. Tízévesen úgy gondoltam, hogy helyes. Oldalakon át irkáltam a nevét. Újra meg újra. Néha szívet rajzoltam a nevünk köré. Néha csak az ő neve volt benne. Tizenegy évesen meg akartam csókolni. Nem tudtam, miért. Egyszerűen késztetést éreztem arra, hogy az ajkamat a fejéhez nyomjam. Tizenkét évesen a haja volt az. Mindig kócosnak tűnt, és meg akartam érinteni, hogy tudjam, puha-e, vagy sem. Tizenhárom voltam, amikor az emlékezetembe véstem azt, ahogy mosolyog. Most pedig, tizennégy évesen, észrevettem rajta mindent. A vállát. A karját. A kezét.

Mindent.

Elhessegettem a gondolataimat.

– Én csak... magamban beszéltem.

– Az egészségesnek hangzik.

Rákvörös lett az arcom.

– Elmegyek tanulni, te pedig megőrülsz itt nekem? – cukkolt Lachlan.

– Ha-ha!

Leült velem szemben, és sóhajtott egyet.

– Alig hiszem el, hogy még mindig feljössz ide.

Megpaskoltam a deszkákat magam alatt.

– Mondtam, hogy használni fogom.

– Aha. Nem hazudtál.

Barátságos csendben ültünk. Az eget nézte, én pedig őt. A feje felém fordult, én meg gyorsan másfelé néztem, még mielőtt rajtakap.

– Hogy telik a nyarad? – érdeklődött.

Vállat vontam, és emlékeztettem magam, hogy könnyed hangon válaszoljak.

– Jól.

– Lanával lógsz?

– Aha.

– Megismerhetem majd valaha?

– Persze. – Nekidőltem a korlátnak, és kényelmesen elhelyezkedtem. – Amint összeszedi a bátorságát, hogy átjöjjön velem.

– És az mikor lesz? – A kérdés a levegőben lógott.

– Soha – jelentettem ki.

– Annyira félénk?

– Annyira félénk – ismertem be.

– Szörnyű dolgokat mondtál rólam? – tudakolta Lachlan incselkedve.

– A legrosszabbakat – vágtam rá gondolkodás nélkül. – Mesélek neki azokról az időkről, amikor feljöttem ide, hogy lássalak, és te nem voltál itt.

Nem tudtam tovább magamban tartani a keserűséget.

Lachlan meglepetten nézett rám. Még engem is sokkolt a kitörésem.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte aggodalmasan.

– Igen.

A szeme összeszűkült, ahogy oldalra billentette a fejét.

– Valami nincs rendben.

– Minden oké – bizonygattam.

Nem érte be ennyivel.

– Nem vagy a megszokott, vidám önmagad.

– Esküszöm – közöltem lassan -, jól vagyok.

Lachlan hangosan kifújta a levegőt, és körülnézett. Kínos volt.

Nem voltam rendben vagy jól vagy nagyszerűen. En... sehogy sem voltam. De hogy is mondhattam volna ezt meg neki? En is alig tudtam megfejtetni, hogy mi bajom van. Lana azt mondta, hogy csak a korom. Szerinte minden tinédzser átesik ezen. Megkérdeztem, hogy ő miért nem, erre vállat vont, és arról faggatott, mit érzek. Elmondtam neki, hogy az egyik percben boldog vagyok,

úgy ércem, a világon bármivel meg tudnék birkózni hirtelen teljes kábulatba kerülök, Majd rossz kedvem tán! á olyan szomorú leszek, hogy úgy érzem, képtelen vagyok lélegezni. Lana kifejezéstelen arccal bámult rám. Megkérdezte átélte-e ezt valaha. Lenézett a földre.

– A szomorúság megvan, de a boldogság soha.

– Szóval... – kezdte Lachlan lassan. Gyorsan megráztam a fejemet, elhessegettem az emléket. – Vannak új történeteid? Biztosan kifőztél már valamit a fejecskédben.

Elmosolyodtam, és megkönnyebbültem, amiért témát váltott. Mindennap voltak új történetek. Amikor nem szárnyalt a képzeletem, az íróasztalomnál ültem, és addig írtam, amíg meg nem fájdult a kezem.

– Még mindig írok. De nem hiszem, hogy ez vezet valamire.

– Megengeded, hogy elolvassak egyet?

Elpirultam.

– Nem.

Tudtam, hogy valójában mik is a történeteim. Lachlannek írt szerelmes levelek. Mindegyikben róla mintáztam a hőst. Amikor írtam, amikor elképzeltem, a szívem az igazság egy darabját vérezte ki.

– Miért nem? – kérdezte.

Megvontam a vállamat, és elsepertem a port, ami beborította a padlódeszkákat.

– Ezek csak történetek.

– Csak történetek – ismételte meg.

– Mesélnék egyet – mondtam sietve. – De valószínűleg túl öreg vagy hozzájuk.

– Én? Öreg? Ne viccelj! Soha nem fogom kinőni a történeteidet.

A pulzusom dübörgött, miközben visszajátszottam a szavait.

Reméltem, hogy komolyan gondolta, amit mondott.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem. – Mert...

– Komolyan beszélek. Hallanii akarok egyet.

Ellazultam felpillantottam a végtelen égre, és lehunytam a szememet. Lachlan ismét bevont egy kis álmovilágba örökre ott tudtam volna maradni. És kihibáztathat érte? A képzelet a lehető legjobb hely.

A vállam elernyed, és mintha még az idegességem is eltűnt volna, ahogy beszélni kezdtem.

Elmeséltem neki a történetemet. A világvége napjaiban öt ember maradt a

Földön. De nem voltak egyedül. Volt ugyanis egy másik csoport, a Nyolcak. Embernek látszottak, de szörnyek voltak, akiket azért küldtek, hogy elpusztítsák az emberiséget. Az öt túlélőnek szövetkeznie kellett, hogy életben maradjanak.

Beszéltem, amíg be nem rekedtem, amíg a pulzusom lüktetett az izgalomtól. Amíg el nem mondtam a történetet az elejétől a végéig.

Lachlan füttyentett egyet.

– Ez jó!

Aggodalmasan közelebb hajoltam.

– Gondolod?

– Szerintem tudod, hogy jó.

Olyan szélesen mosolyogtam, hogy az arcom fájni kezdett. Órákig képes lettem volna a dicséretében sütkérezni, de tudni akartam, mi történt velem.

– Hogy vagy?

Lachlan nekidőlt a fakorlátnak, és keresztbe fonta a karját. A szemem a kezére tévedt. Az én kis kezemhez képest az ő hosszú ujjai masszívak voltak. Bizsergés támadt a gyomromban. A tekintetem visszatért az arcára.

– Nyári szünet van, és nem kell órákig tanulnom, szóval elég jól érzem magam.

A homlokomat ráncoltam.

– Nem szereted a főszulit?

– Szeretem a főszulit.

~ Nem úgy hangzik, mintha szeretnéd.

– Szeretem – kezdte lassan. – Csak van néhány része, amit sokkal jobban szeretek. – Rám villantotta bájvigyorát.

Elég idős voltam már ahhoz, hogy tudjam, a lányokról beszél és olyan volt, mint egy valóságos ütés. Mintha mellbe vágott volna valaki.

Az alsó ajkamat rágcsáltam és a teniszcipőmet bámultam. Volt még egy kérdés, amit egyszerűen muszáj volt feltennem.

Idegesen ránéztem.

– Van barátnőd?

Büszke voltam magamra. A hangom nem remegett meg, és az arcom sem vörösödött el... még nem.

– Most? Nincs. De volt néhány.

– Emlékszem... Laura Kline-ra. – Vágtam egy grimaszt, és öklendező hangot adtam ki.

Lachlan vigyorgott.

– Miért vagy olyan kíváncsi? Már kezded ezt az egész barátbarátnő tiniszárságot?

Oldalra billenttem a fejemet.

Tiniszárság?

– Tudod... – Az egyik kezével intett a levegőbe. – Egymás kezét fogjátok, meg *ilyesmi*.

– Nem tudom... Azt hiszem.

– Ki a pasi?

Itt van előttem, gondoltam magamban.

– Egy srác – feleltem kitérően.

– Á... szóval egy srác. Nem egy fiú. Akkor biztosan idősebb mennyi, tizenöt? – cukkolt.

Összehúztam a szememet.

– Sokkal idősebb tizenötnél.

Felvonta a szemöldökét.

– Kölyök, bárki, aki tizenötnél idősebb, az túl öreg hozzád.

– Nem, nem az.

– Tényleg az – erősködött.

Felvettem egy mellettem heverő levelet, és körbeforgattam. Nem tudta, hogy mi a legjobb nekem. Rajtam kívül senki sem tudta.

– Adhatok neked egy tanácsot?

Felpillantottam a szemébe, és vonakodva válaszoltam:

– Azt hiszem.

– Minden korodbeli fiú seggfej. Ne bízz bennük!

– Mi a helyzet a te korodbeliekkal?

Rám vigyorgott, amitől nagy levegőt kellett vennem.

– Még mindig seggfejek vagyunk. Alapjában véve egyikünkben sem bizhatsz. És az a csókolózás dolog... –

Megrázta a fejét. – Azt se csináld!

Összehúztam a szememet.

És mit csinálhatok?

– Írj leveleket, és rázz kezet.

– Rázzak kezet? – kérdeztem szkeptikusan.

– Aha. Ez minden, amire szükséged van.

Ráncolni kezdtem a homlokomat, és egy szót sem szóltam. Nem tudtam, mit

akarok, de egy dologban biztos voltam. Nem kezet akartam fogni vele. Lachlanre pillantottam, és rajtakaptam, hogy engem néz. A szemöldökét összevonta, én meg túlságosan félttem megkérdezni tőle, hogy mire gondol, túlságosan félttem, hogy további „fiúzási tippeket” ad majd.

Gyorsan megszólaltam.

– Mennyi az idő?

Még egy másodpercig engem figyelt, majd elővette a telefonját.

– Két óra tizenöt van.

– Nem. Délután. Csak a napnak nem volt ma kedve felkelni. Finoman megrúgtam a lábét. Felálltam, és lesepertem a koszt a rövidnadrágomról.

– Haza kell mennem.

Nem akartam elmenni. Olyan volt. mintha Lachlan csak másodpercekkel azelőtt mászott volna fel a létrán, és máris lejárt az időnk.

– Meddig leszel itthon? – kérdeztem.

– Egy hétig, ét aztán vissza kell mennem a suliba.

A padlódeszkákat bámultam. Egy hét közel sem volt annyi idő, amennyit vele akartam tölteni. De elfogadtam, amit kapok. Lachlan felállt.

– Mi a baj?

Semmi.

Odajött mellém. Megpaskolta a fejemet. Összeszorítottam az államot a testvéries gesztus miatt.

– Amit mondtam a fiúkról... ugye, tudod, hogy csak vigyázok rád?

– Tudom. Kösz – motyogtam, mielőtt kibújtam a keze alól.

Nem akartam, hogy figyelmeztessen. Nem a kishúga voltam. Ha én láttam ezt, ő miért nem?

– Egy hétig itt vagyok – kiáltotta utánam. Megálltam. – Hoztam neked néhány tűzijátékot. Tudom, hogy lemaradtam a szülinapodról, de gondoltam, együtt meggyújthatnánk őket.

Békét ajánlott.

Mielőtt lemásztam a létrán, rámosolyogtam.

– Jól hangzik.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Lachlan.

Mielőtt a nyeregbe ugrottam volna, még visszapillantottam rá. Az arcán jól látható aggodalommal nézett rám. Egy pillanatig sűtkéreztem abban a törődésben. Bár nagyon sokáig távol volt, valójában semmi sem változott. Még mindig ott volt nekem, és nagyon reméltem, hogy mindig ott lesz. Hogy

az idő, a kor es a tapasztalat soha nem fogja ezt megváltoztatni.

– Jól vagyok – mondtam, azzal hazalovagoltam. És jól is voltam..
egyelőre.

Zihálva ébredek.

A kezem szorosan markolja a takarót. Veríték csorog v a gerincemen, és zakatol a szívem.

Percekig tart, amíg rájövök, hogy hol vagyok, és amikor megtörténik kezembe temetem az arcomat. Vissza akarok térni ahhoz az emlékhöz, és ott akarok térni ahhoz az emlékhöz, és ott akarok élni, amikor minden annyira egyszerű.

Miután veszek egy mély lélegzetet, felemelem a fejemet é, körülnézek. Arra számítok, hogy ott találom őt, a sarokban guggolva, miközben engem bámul, röhög, és belekáromkodik az arcomba. De senki sem néz vissza rám gyűlölködően.

Csak én vagyok itt. Teljesen egyedül.

Mindkét karommal átölelem a derekamat, elfojtom a fejemet, és nézem, ahogy lassan felkel a Nap.

Egész idő alatt Lachlanre gondolok.

A MEREDÉLY

– **H**ogy van, Naomi?

Dr. Rutledge-re pillantok, miközben leülök.

– Jól vagyok.

– Jól aludt?

– Egész jól, azt hiszem.

– Kiváló. – Belekortyol a kávéjába, aztán felveszi a tollát – Mi lenne, ha hozzá is látnánk? El tudná mondani...?

– Hiányoztam? – suttogja Max.

Hirtelen ott terem mellettem. A szívem szaltózik egyet a mellkasomban.

A jelenléte kellően erős ahhoz, hogy felfüggesse a valóságot. A fejem nem mozdul, de a szemem a hangja irányába fordul. Magamba szívom a vonásait. Sötét szemöldökének ívét. Csillogó mogyoróbarna szemét. Az ajkai formáját. Az ujjaim a karfába kapaszkodnak; így nem nyújtom ki a kezemet, hogy megérintsem. Annyira hiányzik!

A keze a karfára kulcsolódik, centikre a könyökömtől. Néhány másodperccel később érzem, hogy a mellkasa kemény fala a vállárához préselődik. Elviselhetetlen kínokat okoz. A haja hozzáér az államhoz, amikor közel hajol, és arcszeszének illata megcsapja az orromat. Az ajka súrolja a fületem, én pedig ugrok egyet.

– Beszéljess vele tovább! Ez az egyetlen esélyed, hogy kijuss innen.

Nyelek egyet, és dr. Rutledge-re pillantok. Mozog a szája, de nem hallom őt. Csak Maxet.

Tudom, hogy az igazat mondja. Dr. Rutledge az egyetlen lehetőségem, hogy kijussak innen. És amikor majd kikerülök innen, segíthetek Maxnek és Lanának, és minden jobb lesz. Nem tökéletes, csak jobb.

– Hiányzol – suttogja Max a fülemben. A hangok éles karmokként fogják körbe a szívemet. Minden szó, ami elhagyja a száját, átdöf, elakad tőle a lélegzetem. Az arcom még mindig előrenéz, de látom, hogy a szája szexi

mosolyra húzódik. – Vissza kell jönnöd hozzám!

És ezzel el is tűnik. Az illata. A hangja. A jelenléte. Mind eltűnt. Lehorgasztom a fejemet, sikítani szeretnék csalódottságomban.

Velem volt. Egyetlen pillanatra Max velem volt, de ez majdnem rosszabb, mintha nem látnám.

Amikor dr. Rutledge-re nézek, ő zavarodott arckifejezéssel mered rám. Nem tudja, hogy most esett meg a napom fénypontja. Sőt lehet, hogy az egész hetemé.

– Hallotta, amit mondtam? – kérdezi.

Megrázom a fejemet.

– Elnézést... tessék?

– Azt kérdeztem, hogy folytathatnánk-e ott, ahol legutóbb abbahagytuk.

Bólintok.

– Igen... – mondom lassan. – Igen, az jól hangzik.

A szavak ömleni kezdenek a számból, és egész idő alatt Max hangja visszhangzik a fejemben.

Beszélgess vele tovább! Ez az egyetlen esélyed, hogy kijuss innen.”

19

A TERV

Már nem az ügyfelem.

Le volt engedve az ablakom, hagytam, hogy a meleg szellő az arcomba fújja a hajamat. Nem foglalkoztam azzal, hogy félresöpörjem a tincseket. Jó érzés volt ez a pillanatnyi szabadság. Amikor nincs miért aggódnom. De Max ott volt, és kiszakított ebből a békés pillanatból.

Megfordultam az ülésemben, és a számat tátva rámeredtem.

– Tessék?

Max sebességet váltott, és az úton tartotta a szemét. Sportosan volt felöltözve, egyszerű farmert és sötétkék pólót viselt. A Nap besütött az alkarjára a nyitott napfénytetőn.

Forró nyári nap volt. Az a fajta, amikor nem akarsz mást, csak hátrahajtani a fejedet, lehunyni a szemedet, és álmodozni. Végighajtottunk egy kanyargós vidéki úton, ahol semmi nem volt körülöttünk, csak zöld fű. Nem tartottunk sehova, csak azért autóztunk, hogy elszabaduljunk McLeanből.

Egy hét telt el azóta, hogy megtudtam az igazságot Lanáról. Bárcsak azt mondhatnám, hogy minden kezdett egyenes jönni, de semmi sem változott.

Lana apja még mindig szabadlábbon volt. Lana még mindig otthon lakott. Így hát én is. Nem akartam otthagyni, amíg ő el nem jön. Rimánkodtam neki, hogy meneküljön el onnan, de nem tágított. Mindig ugyanazt mondta: semmi sem történt. Persze, az apja egyelőre békén hagyta. De meddig? Bizonyos volt, hogy egyszer ennek vége szakad. Nem tudtam, mikor lesz az, de éreztem, hogy lassan közeledik az idő.

Elkerülhetetlen volt, hogy találkozzam Lana apjával. A parti után arra számítottam, hogy szólni fog nekem, de nem tette. Csak szemmel tartott. Néha rám mosolygott, és olyan volt, mintha tudta volna, milyen rettenetesen el akarom mondani valakinek, de nem tehetem. Ha szembe találtam magam vele, mindig ugyanúgy reagáltam. A mellkasom szorítani kezdett, és éreztem, hogy végigsöpör rajtam a pánik, ami teljesen megbénított. Amikor kiment a szobából vagy a házból, csupán akkor tudtam újra egyenletesen lélegezni.

És olykor még csak nem is kellett a közelemben lennie, hogy így érezzék. Lanával voltam, nyilvános helyen, nevettem valamin, amit mondott, vagy

ártatlanul sétáltam az utcán, és hirtelen lecsapott rám a fájdalom. A csípőmnél kezdődött, és úgy terjedt szét a testemben, mint a fák ágai.

Volt olyan, hogy felébredtem az éjszaka közepén, aztán hirtelen felültem az ágyban, ziháltam és kétségbeesetten néztem körül a szobában. Fogalmam sem volt, hogy ki és hol vagyok, mintha elveszítettem volna az eszméletemet, és vele együtt órákat az életemből. Ám a valóság mindig utolért, és rádöbbsentem, hogy az életem kész zűrzavar, ami lassan bontakozik ki a szemem előtt.

Halálra rémített a viselkedésem. Csak pánikrohamként tudtam értelmezni ezeket a helyzeteket, de mielőbb el kellett múlniuk, mert fogalmam sem volt, meddig vagyok képes kitartani.

Amikor nem Lanával lógtam, akkor Maxszel voltam. Komolyan vettem a kérését, hogy velem tölthesse a nyarat. Szinte minden napot vele töltöttem, de soha nem maradtam éjszakára. Ez kezdett vita tárgyává válni kettőnk között.

Egyszerűen nem érte fel ép ésszel azt a tényt, hogy önszántamból Lanával maradok, miközben tudom, hogy az apja ugyanabban a házban él.

Mindennél jobban akartam, hogy Maxszel maradhassak. Reggel a teste köré fonódva akartam felébredni. Azt akartam hogy közel hajolhassak hozzá és megcsókolhassam, ő pedig azzal reagált volna, hogy átfordít, a matracba présel, és olyan szorosan ölel, hogy minden problémánk messze száll.

– Azt mondtam, hogy már nem az ügyfelem – ismételte meg Max.

A szempillám sebesen verdeste a bőrömet. Kihúztam magam ültőmben.

– Mikor?

– Tegnap hatállyal.

Nyeltem egyet, és ügyet sem vettem a rám leselkedő rettegésre.

– Mit szólt?

Max fészkelődött az ülésében. A keze ösztönösen megszorította a kormányt.

– A titkárnőm éppen az ajtó előtt volt, így hát azt csinálta, amit közönség előtt mindig. Megőrizte a hidegvérét, és elsétált.

Bólintottam. Ennek volt értelme. Lana apja nagyon okos ember. Sosem őrjöngene, és nem csinálna jelenetet. Azt bezárt ajtó mögött teszi, miközben bosszút forral.

Riadtan Maxre néztem.

- Nem gondolod, hogy tenni fog valamit, ugye?
- Nem. – Max rám nézett. – Szerinted igen?
- A könyöklőn doboltam az ujjaimmal.
- Szerintem mindannyian győzni akarunk egy eleve vesztes játszmában.
- Épp ez a lényeg, Naomi. Ez nem játék. Ez a fekete és a feh közötti különbség. Jó és rossz. Ez nem játék. Szétcseszte valakinek az életét, és ezt nem fogja megúszni.
- Harag érződött a szavaiban. Tudtam, hogy alig bírja türtőztetni magát.
- Tudom – mondtam szelíden. – De ez nem ennyire egyszerű. Ha az lenne, már most börtönben lenne.
- Megígérem neked, hogy nem fogja megúszni – jelentette ki Max indulatosan.
- Kinéztam az ablakon. Nem akartam, hogy Lana apjáról kezdjünk beszélgetni. Ennek az autókázásnak a fő célja a stresszmentesítés volt, és hogy *ne* gondolkodjunk semmin.
- Gondolkodtam valamin – kezdtem bele óvatosan.
- És pedig?
- Hogy hogyan szökjünk el ebből a... baromságból. Valahová nem túl messzire. – Megvontam a vállamat, amikor magamon éreztem Max pillantását. – Talán D.C.-be?²
- Lelassított, és lehúzódt az út szélére. Leállította az autót, és megfordult, hogy rám nézzen. Én is felé fordultam az ülésemen.
- A lábszáram súrolta a combját. Nem húzódtam el. Még akkor is, amikor a pillanat nem volt szexuálisan fűtött, a testem őt kereste.
- Nekem ő volt a vigasz. Azt hiszem, mindig ezt az érzést fogja kiváltani belőlem.
- Meséltem neki az ötletemről, hogy meggyőzőm Lanát, költözzön D.C.-be.
- Hirtelen jutott az eszembe, néhány nappal korábban, hogy kompromisszumot kell kötnöm vele. Nem tudta elviselni a főiskolát, nem tudta elviselni* hogy távol legyen mindentől, amit ismert.
- De mi lenne, ha azzal állnék elő, hogy elköltözhét, és mégis közel maradhat a szülővárosához? Mi lenne, ha olyan hely venné körül, amit egész életében ismert, és ahol egyúttal biztonságban is van?
- A tervem nem volt bombabiztos, de kezdett alakot ölni.
- Az idő múlásával egyre több értelmet nyert.
- Biztos vagy abban, hogy ez jó ötlet? – kérdezte Max.

– Ez a legjobb ötlet – feleltem magabiztosan. – Ez az egyetlen ötlet, aminek értelme van.

Bólintott, és az útra meredt. Tudtam, hogy egyetért a tervemmel, de végiggondol minden opciót, igyekszik mindent számba venni, ami balul süllhet el.

– Mikor fog sor kerülni a lakásvadászatra?

– Amint lehetséges.

– Mióta gondolkodsz már ezen?

– Nem túl régóta. – A szemem sarkából néztem rá.

Levette a napszemüvegét. A pillantása egyenesen belém hatolt – Néhány napja játszodom a gondolattal – tettem hozzá.

Felvonta a szemöldökét.

– Ez minden?

– Mit akarsz, mit mondjak még?

– Szerintem, ha már alaposan végiggondoltad volna, ki lennének választva a helyek is, készen állna a terv. Járd körül aprólékosan, hogy minden összeálljon a végére.

– Azt hiszed, hogy nem gondoltam végig részletesen? Más sem csináltam egész héten. Mindent és mindenkit körültekintően mérlegeltem... – Másfelé néztem. – Nincs más lehetőség.

– Hé – szólt gyengéden. Felemelte az államát, hogy rá nézzek.

– Tudod, hogy én akarom a legjobban, hogy ez sikerüljön, ugye?

– Igen – suttogtam.

A szemembe nézett.

– Csináld, és én végig támogatni foglak – bátorított, a hangja magabiztos volt.

Adott egy kis lökést az önbizalmamnak. Hálásan mosolyogtam, és megcsókoltam.

– Köszönöm – mondtam.

Visszakanyarodott az útra.

Sikeresen vettünk egy akadályt. Az egyetlen dolgom már csak az volt, hogy rábeszéljem Lanát.

20

VADÁSZAT

Biztosan látták, hogy a teraszról lenyűgöző kilátás nyílik a városra – mondta az ingatlanügynök.

Egy egész hetembe került, hogy rábeszéljem Lanát a lakásvadászatra, mielőtt beleegyezett. Azonnal megbeszéltem egy találkozót, hogy megnézzünk néhány lakást. Ám Lana lemondta azt az időpontot, és valami béna kifogással állt elő, hogy miért nem tud jönni.

Ezúttal nem volt ennyire könnyű dolga. Max is itt volt. Korábban eljött a munkából, hogy velünk vadásszon. Még mindig munkához volt öltözve: fekete szövetnadrág, Oxford ing. A nyakkendőjét meglazította, és az inge ujját a könyökéig felhajtotta. Mindent kritikus szemmel vizsgált. A homloka ráncot vetett. Az álla megfeszült. A szívem kihagyott egy ütemet, és megállt, majd a saját, új ritmusában kezdett verni, miközben néztem őt. Nem attól reagáltam így, ahogy kinézett, hanem a törődése miatt. Az eltökéltsége miatt, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a barátim biztonságban lesz. Hihetetlenül izgató volt. Vissza kellett fognom magam, nehogy felé nyúljak, elkapjam a nyakkendőjét, és közel rángassam magamhoz.

Lana szemügyre vette az üres nappalit. Mindent felmért szemével. Láttam, hogy elképzei, miként dekorálná ki, ha az övé lenne. És semmi sem szólt az ellen, hogy ez a lakás az övé lehessen.

Barátságos volt. Csalt két hálószoba, egy kis konyha új berendezéssel és egy pulttal. A nappali mérete is megfelelt, A falat elefántcsont színűre festették, a padló keményfából volt.

Ám az elhelyezkedésénél semmi sem volt fontosabb Lanának. Elhelyezkedés, elhelyezkedés, elhelyezkedés. Arra volt szüksége hogy biztonságban érezhesse magát. Ennél a lakásnál ez is megvolt.

– Mit gondol? – kérdezte az ingatlanügynök Maxet. Nem tartott sokáig, hogy rájöjjön, ő az, akinek mindent jóvá kell hagynia.

Max nem felelt. Lanára nézett, az ő válaszát várta.

Lana végighúzta az ujját a falon.

– Gondolkodhatnék egy pillanatig?

A homlokomat ráncolva eljöttem a faltól. Mit művel? Bármennyire is mondani akartam valamit, nem tettem.

Az ingatlanügynök udvariasan mosolygott, és azt mondta, *persze*, mielőtt kilépett a lakásból.

Max Lanára nézett, látszott rajta a türelmetlenség, majd követte az ingatlanügynököt. A barátnőm védelmében el akartam mondani Maxnek, hogy már az is nagy dolog, hogy Lana egyáltalán idejött. Valójában meg is lebbentem, hogy rá tudtam venni. Amikor felhoztam a témát, azt mondta, menjek és nézzek körül helyette, de nem tágítottam. Azt hajtogattam, hogy a saját szemével kell látnia a lakást. Ez nem olyasmi, amit megcsinálhatok helyette. Neki kell meghozni a döntést. Észrevettem az optimizmus halvány jelét a szemében, és tudtam, hogy éppé elképzeli, milyen lenne igazából egyedül boldogulni. Távol a szüleitől és a sötét múltjától.

Megígértem, hogy biztosan ott leszek vele. Mondtam neki, hogy Max is ott lesz. Ettől bizonytalanodott el a legjobban.

– Még mindig vele? – kérdezte.

Összevontam a szemöldökömet.

– Igen. Miért?

Soha nem adott választ, de láttam a megválaszolatlan kérdést a szemében: Lachlan.

Hetek óta nem beszéltünk róla, de még mindig körülöttem lebegett, követett, akárhová mentem. Minden tőlem telhetőt elkövettem, hogy úgy tegyek, mintha nem lett volna ott, de az utóbbi időben egyre nehezebbé vált figyelmen kívül hagyni.

Ez volt a negyedik lakás, amit aznap megnéztünk. Lana minden alkalommal talált valami problémát. Az elsón nem volt minőségi zár. A másodiknál kétes szagok terjengtek a lépcsőházban. A harmadik veszélyes környéken volt.

Ennél is próbált valamire hivatkozni. Láttam, hogy az agya kétségbeesetten igyekszik kitalálni valamit. Kisétált a teraszra, és a kilátást bámulta. Követtem. Toronyházak vette körül minket. Volt egy kis park az utca túloldalán, ami családi hangulatot kölcsönzött ennek a városrésznek.

Az utcák nem voltak forgalmasak. Ez a környék biztonságos és csendes volt. Vagyis tökéletes volt Lanának.

– Tényleg tetszik? – faggattam.

– Igen.

Széttártam a két karomat magam előtt – Akkor ez az egész kilátás a tiéd lehet!

A barátnőm felhorkantott.

– Aha. Persze. És játékpénzt is elfogadnak? – kérdezte fáradtan.

– Nem túl magas a lakbér.

Lana csak nézett rám.

– Oké – kezdtem lassan. – Nagyon drága. De Max ki fog segíteni.

– Nem. Az nem történhet meg – jelentette ki Lana határozottan.

– Nincs a homlokomra írva, hogy elfogadok alamizsnát.

Keresztbe fontam a karomat, és a korlátnak támaszkodtam. Abba a szerephez helyezkedtem, amit a legjobban ismertem: a barátnőébe, aki támogat, bármi történjék is.

– Nem kell alamizsnát elfogadnod – mondtam. – Később visszafizetheted neki.

– Inkább kölcsönt veszek fel.

– Akkor vegyél fel kölcsönt – hagytam rá rosszkedvűen. – Amitől kényelmesebben érzed magad, azt kell tenned. – Elhallgatta óvatosan ránéztem. – Mit mond a megérzésed?

Az alsó ajkát rágta, és az alattunk húzódó utcát nézte.

– Hogy ez a hely tökéletes.

– Tessék a megérzésedre hallgatni! A megérzésednek tökéletesen igaza van – mosolyogtam.

– Azt sem tudom, hol kezdjem, vagy mit csináljak.

– Először is szerezhetsz munkát – mondtam. – Keresek neked egyet. Vagy talán újra megpróbálhatnád a főiskolát. Kezdhethéd fokozatosan, egy-két órával, és ha jól megy, haladhatsz tovább.

Láttam a reményt a szemében. El akarta hinni, hogy minden szó, amit mondtam, igaz.

A hintázó gyerekekre néztem. Boldog sikongásuk idáig felhallatszott.

Lana is őket nézte, szomorú, elmélázó arckifejezéssel.

– Tudod, ez valósággá válhat – tettem hozzá halkán.

– Tudom. Ez az, amitől félek. Mi lesz, ha elszúrom?

Összevontam a szemöldökömet.

Hangosan kifújta a levegőt, és másfelé nézett.

– Úgy értem, most jól vagyok. De mi történik éjjel, amikor teljesen egyedül vagyok? Minden, amit ismerek, mérföldekre van innen. – Közel hajolt

hozzám. – Nem tudom, mi a szabadság.

Nyeltem egyet, és egyenesen a szemébe néztem.

– Mindent meg fogok tenni, hogy gondoskodjak arról, hogy ez az egész jól süljön el – fogadkoztam. – Lana, sokkal erősebb vagy, mint hiszed.

Az ajka megremegett.

– Semmi sem állhat az utadba – mondtam.

Rám pillantott. Az arcára volt írva a kétely.

– Semmi – jelentettem ki lassan.

Kinyílt a bejárati ajtó. Mindketten megfordultunk, miközben Max besétált. A nadrágjába akasztott* a kezét. Mindkét szemöldökét felvonta, ahogy ránk nézett – Nos?

Félreérthetetlen pillantást vetettem Lanára, szótlánul bátorítottam, hogy mondja meg Maxnek az igazat. Tudtam, hogy meg akarja tenni ezt a lépést előre, de nagyon félt. A keze remegett, miközben a parkra pillantott, és tudtam, hogy elképzelem, milyen lenne az élete itt.

Mondj igent, mondj igent, mondj igent, rimáncodtam neki gondolatban.

Végül rám nézett, és bólintott, mielőtt Maxhez fordult volna.

– Tökéletes.

Megkönnyebbülten sóhajtottam egyet Max szája lehengerlő mosolyra húzódtott.

– Tényleg?

– Tényleg – erősítette meg.

Az ingatlanügynök csendben besétált a szobába, és jókedvűen elmosolyodott. Messziről megérezte a sikeres üzlet szagát.

– Nos, mit gondolsz? – kérdezte Maxet.

Max megkocogtatta a falat, és elbűvölő mosolyát az ingatlanügynök felé fordította.

– Hol kell aláírnunk?

Az ingatlanügynök elpirult, és az aktatáskájáért indult. Azt hiszem, ha Max még egyszer felvillantotta volna a mosolyát, Lana kaphatott volna néhány bérletidíj-mentes hónapot.

Mialatt ők a szerződés részleteit tárgyalták, és azt, hogy mikor lenne jó aláírni, én odamentem Lanához, azt tároggtam, hogy juhú, és mindkét kezemet győztesen a magasba emeltem.

A remény a tekintetében, amit korábban alig lehetett észrevenni, most terjedni kezdett, és ettől a szeme fényesen csillogott.

Nem aggódtam tovább, csak élveztem a pillanatot.
Minden kezdett jóra fordulni.

21

TIK-TAK

Lana ma költözött be a lakásába.

Izgalmas időszak volt ez nekem. Lanában a félelem elnyomta az izgatottságot. Nem szólt a szüleinek, hogy elköltözik. Túlságosan tartott attól, hogy megváltoztatják a döntését. És még jobban félt, hogy ha megpróbálja összepakolni a holmiját, a szülei megakadályozzák. Együtt megyünk el hozzájuk, de én pakolok össze mindent. Az egészet kiterveltem. Megcsináljuk, amíg az apja dolgozik, az anyja pedig a városban van, vásárol vagy ebéd közben pletykál a barátaival.

Egy rakás doboz volt a csomagtartóban, meg szemeteszsákok, ha kifogynánk a dobozokból.

Megálltam a szülei házánál. Hat ablak a második emeleten. Négy az alsó szinten. Valamennyi ragyogóan tiszta volt, és szikrázott a napfényben. És mindegyiket fekete zsalu szegélyezte. A kétszárnyú bejárati ajtó nagy és impozáns volt. A színe, mint a kávéé, kovácsoltvas berakásokkal és tejüveggel. A házat nyírt sövények vették körül, míg a járda mentén virágok sorakoztak, piros, sárga és narancs színben pompáztak.

Képeskönyvbe illő ház volt. Az a fajta, amelyik mellett esi elhajtva látjuk a fények sárga színét odabent, és arra gondolunk, hogy az itt élő családnak biztosan megvan mindene.

Kiszálltam az autóból. Ahogy elindultam, hogy kinyissam a csomagtartót, Lana is kiszállt, és leült a veranda lépcsőjére. Így ált akkor is, amikor először találkoztam vele. Csak tíz éve volt, mindketten kislányok voltunk, teljesen különböző személyiséggel.

– Hé – szólítottam, miközben megfogtam egy rakás összehajtogatott dobozt
– Készen állsz erre?

Rám pillantott.

– Még csak a közelében sem vagyok annak, hogy készen álljak.

Odamentem a járdához, és akkor vettem észre a bőre sápadtságát és a homlokán gyöngyöző verítéket.

– Te csak ülj itt! – mondtam megnyugtató mosollyal. – Lent leszek, amint tudok.

– Oké. – A hangja tompán kongott.

Bementem, a kezem tele volt a pakoláshoz szükséges holmival, és felsiettem a lépcsőn. Csend volt, csak egy állóóra ketyegett halkán, meg az én lépéseim nesze hallatszott. Csak én voltam ott, és Lana ősei. Az arcképeik bekeretezve lógtak a falon. Mogorva arcuk volt, és lehet, hogy csak a paranoiám lépett működésbe, de esküszöm, a szemükkel követtek, miközben végigmentem a folyosón.

Felállt a szőr a karomon, amikor bementem Lana szobájába. Gyorsan munkához láttam. Minden ruháját összeszedtem a gardróbjaából. Felpakoltam a könyveit, az éjjeliszekrényen heverő naplóját. A laptopja az íróasztalon volt. Azt is felkaptam. A laptop és a telefon töltőivel együtt. Gyorsan átnéztem az íróasztala fiókjait, meggyőződtem arról, hogy nem hagyok hátra semmi fontosat. A képeket a falon hagytam, és a bútorokat sem mozdítottam. Csak azokat a dolgokat pakoltam össze, amelyek személyesek voltak, és Lanának szép emlékei fűződtek hozzájuk. És ezek csak három dobozt töltöttek meg.

Visszanéztem a szobájára. Annak, aki csak elhalad előtte, nem tűnne volna fel, hogy kiköltözött. De ha valaki belép, az észre fogja venni. Miközben levittem a dobozokat a lépcsőn, azon töprengtem, vajon a barátnőm szülei közül ki ébred majd rá először, hogy a lányuk elment.

– Kész – jelentettem be.

Lana még mindig a lépcsőn ült. A hangom hallatán ugrott egyet.

– Ez gyors volt.

– Mit is mondhatnék? Gyorsan pakolok.

Berakodtuk a dobozokat. Lecsaptam a csomagtartó tetejét é Lanára pillantottam.

Hátrafordult a házuk felé, teljesen elveszettnek látszott. El sem tudtam képzelni, mire gondol, és nem is akartam tudni. Ami abban a házban történt, annak ott is kellett maradnia, bezárva hogy soha ne kerülhessen sor rá újból.

Megpörgettem a kulcstartómat.

– Kész vagy?

– Felülről az ötödik lépcső ki van lazulva.

A kulcsok nekicsapódtak a kézfejemnek. Összeszaladt a szemöldököm.

– Tessék?

– Bent a lépcsőn. Az a fok már hat éve ki van lazulva, és néha még mindig

megbotlom benne, amikor felmegyek. – Lana úgy haladt át a fűvön, mintha transzban lenne. Megállt a hálósobája ablaka előtt, és felmutatott. – Az ablakpárkány jobb oldal legszélébe belekarcoltam a nevem kezdőbetűit.

– Lana...

– Ez minden, amit ismerek, és most magam mögött hagyom.

Odamentem hozzá, és együtt néztük az ablakot.

– Igazad van. Magad mögött hagyod az egészet.

Éreztem magamon a tekintetét.

– De valami bámulatos vár rád. Egy olyan élet, amelyben saját magad hozhatsz döntéseket. Annál nincs is jobb.

Tovább nézte az ablakot. Tisztán láttam a habozást a szemében.

Harcban állt önmagával.

– Biztos, hogy menni akarsz?

– Igen. – Kettőt hátralépett – Biztos – mondta határozottan.

Néhány perccel később elhagytuk az otthonát. Minél távolabb autóztunk a szülei házától, annál jobban ellazult. Egy kis félmosoly jelent meg az arcán.

– Mik a terveid bútorügyben?

Megvonta a vállát.

– Nem tudom. Bolhapiac? Most nem igazán vet fel a pénz.

– A bolhapiac jól hangzik – bólintottam egyetértően.

Nem válaszolt. Csak figyelte a mellettünk elsuhanó házak végtelen sorát.

– Örültség, hogy ezt csinálom? – kérdezte halkán.

Az ujjaim megszorították a kormányt.

– Egyáltalán nem.

Néha félek, hogy ezért még megütöm a bokámat – ismerte be.

– Nem fogod. Amit most csinálsz, egy lépés a megfelelő irányba.

Úgy tűnt, ez az én jól bevált mondásom Lana számára. Annyiszor ismételtem el ezeket a szavakat az elmúlt héten, hogy már nem is számoltam.

– Tudom, hogy apám rá akar majd venni, hogy hazamenjek.

– Lana... – Próbáltam gondosan megválogatni a szavaimat.

A telefonja szakított félbe. Ugyanakkor pillantott le rá, amikor én.

Az apja hívta.

Tudtam, csakis egyetlen oka lehet annak, hogy éppen most hívja. Érthető, hogy ő vette észre először, hogy a lánya eltűnt.

Tökéletes csendben maradtam, és próbáltam a szememet az úton tartani, de a pillantásom sűrűn jobb felé tévedt. Lana ujja egy hosszú másodpercig a

„Válasz” gomb fölött időzött, aztán megnyomta a „Figyelmen kívül hagyás” gombot.

Lehet, hogy egyeseknek ez lényegtelennek tűnik, de az ő esetében ez óriási tett volt.

– Ki volt az? – kérdeztem ártatlanul.

A táskájába ejtette a telefonját, és becsukta. A kattánás hangosan szólt az autóban.

– Senki.

Meg akartam ünnepelni ezt a pillanatot. Gyorsan balra fordultam.

– Hová megyünk? – kérdezte. – A lakáshoz egyenesen kell menni.

Elvigyorodtam.

– Mi most, barátnőm, elmegyünk bútort vásárolni.

FORRADALOM

– Maradj! – suttogta Max torokhangon.

Megborzongtam. Lehunytam a szemem. A fejem mélyebbre süppedt a párnába, és körülvett Max illata. Kétszer nehezebbé tette, hogy nemet mondjak.

– Nem tehetem – mondtam erőtlenül. – Muszáj...

Csinálnom kellett valamit. Csak nem tudtam, mi az a valami. Mintha minden, ami fontos volt az életemben, megfakult volna Max karjai között.

Lehajtotta a fejét, miközben az ajka bejárta a nyakamat. A hajtincsei hozzáérték a bőrömhöz, amitől remegni kezdtem. Abban a pillanatban, amint beléptünk a házába, egymásnak estünk azzal a tomboló, mindent felemészítő szükséggel, hogy megérintsük a másikat.

– Tényleg mennem kell – nyögtem frusztráltan.

Max ajka abbahagyta a mozgást. Felpillantott. Félig kinyitott szája nedves volt. Semmit nem akartam jobban, mint ott maradni a hajába kapaszkodni, és az ajkát az enyémre vonni.

Átfordult, és a hátán fekvé a plafont bámulta. Erősen a hasizma kirajzolódott minden lélegzetvétellel.

Kiugrottam az ágyból, még mielőtt meggondolom magam.

Max az oldalára gördült.

– Miért kell menned?

– Egyszerűen muszáj – feleltem szórakozottan.

Körbejártam a szobát, cipőmet kerestem. Ruhadarabok heverték szétszórva a földön. Max zakója. Az én kardigánom az egyik sarokba dobva.

– Most már minden rendben van.

Lana egy hete költözött be az új lakásába. És miközben óriási megkönnyebbülést jelentett, hogy többé nem volt az apja uralma alatt, nem tudtam csak úgy kizárni az életemből, magammal vittem, akárhová mentem.

Továbbra is vele maradtam. Olykor hallottam, hogy álomba sírja magát, vagy máskor azt, hogy felsikolt. Megkérdeztem tőle, hogy minden rendben van-e. Soha nem válaszolt még akkor sem, ha tudtam, hogy hall engem.

– Minden oké. Érted?

Az egyik magassarkúmat az ajtónál találtam meg.

– Igen... de...

– De mi? – kérdezte Max.

Ránéztem. A másik cipő félig az ágy alatt volt. Felvettem mindkettőt, és odamentem hozzá.

Max felült és az ágy szélére csúszott. A keze az ágyon, a kigombolt inge még rajta volt. Szétnyitotta a lábait én pedig besétáltam közéjük, miközben lepillantottam rá.

– Csak a dolgok egy kicsit... bajosak – feleltem óvatosan.

Rám meredt.

– Mennyire bajosak?

– Elég bajosak.

Meglehetősen nagyvonalúan fogalmaztam. Voltak napok, amikor úgy tűnt, minden rendben lesz. De aztán voltak olyanok, amikor úgy éreztem, a pokolban vagyok Lanával. Olyan érzés volt, mintha a világ összeomlana körülötte, körülöttem. Kiszívja az emberből az élni akarást. Lemeríti az energiáit, és elorozza a boldogságot.

Aztán a következő nap már rendben volt Lanának újra kellett kezdenie, újra kellett építenie a boldogságát. Nem tehettem mást csak figyeltem.

Max átfogta a derekamat. Képtelen voltam megmozdulni.

– Csak maradj! – kérlelt Max. – Maradj itt! Néhány órára elfedtetem veled az aggodalmadat.

A szemét félig lehunyta, és a szája jobb sarka félmosolyra húzódott, aminek ártatlannak kellett volna lennie. De nem volt az. A védelmem azonnal összeomlott.

Egyetlen rántás, és rajta voltam. A meleg testéhez szorított. A csókja szándékosan lassú volt. Az volt a rendeltetése, hogy az örületbe kergessen. Az volt a rendeltetése, hogy rávegyen, töltsen velem az éjszakát. Lassan, kicsiket nyaldosott, amitől felnyögtem. Kinyílt a szám. A testem ellazulva hozzásimult az övéhez. Beszívta az alsó ajkamat, és gyengéden meghúzgálta. Alig vettem észre a fájdalmat. Hiszen közben a keze fel és le mozgott a combomon.

Belezháltam a szájába.

Az ujjai megtalálták a ruhám cipzárját, és lassan lehúzták.

A ruhám szétnyílt, és lehetővé tette, hogy a keze becsusszanjon alá. Ujjak simogatták a gerincemet. Mohón szívtam be a nyelvét. A testem mindenre vágyott. Gyönyört akartam a kezétől, és Max minden részét látni akartam. Ez

az őrjöngő vágy volt az, amitől reszkettem.

Az érintése mintha mindig egy másik helyre vitt volna, ahol az aggodalmaim és a félelmeim lebomlanak és elhagyják a testemet. Letoltam magamat róla, és levettem a ruhámat izzó tekintettel nézett.

– Gyönyörű vagy – dörmögte.

Abban a pillanatban annak is éreztem magam. Ő tette ez velem. Szépnek, magabiztosnak és nagyhatalmúnak éreztem magamat tőle.

Max levette az ingét. A ruhám mellé ejtette. A kezem lefelé haladt a hasán, követte barázdált izmai vonalát.

Izzadságcseppek kezdtek kiülni a homlokára, minél hosszabb ideig tartottam rajta a kezemet.

Végül a nadrágjához érkeztem. Játszottam a gombjával.

Max egyre nehezebben lélegzett.

Lassan lehúztam a cipzárt a nadrágján, ugyanúgy, ahogy ő tette ruhámmal. A csípője ösztönösen felemelkedett. Letoltam a nadrágját és a bokszeralsóját a bokájáig. Lepillantottam rá. Bizseregtem az izgalomtól. Kinyújtottam a kezemet, és az ujjaim összezárultak a farka körül.

Változatos módon bántam vele: a pihekönnyű érintésről erős szorításra váltottam. Semmi sem hasonlít ahhoz, mint amikor szabadok vagyunk, és egy férfi van alattunk, aki elveszíti az irányítást, és megadja magát nekünk.

Élesen beszívta a levegőt. Az egész teste megmerevedett, mintha kőből faragták volna. Miközben folytattam a kínezését, fölé hajoltam. A bal kezemmel a lepedőre tenyereltem. Kicsit hosszabban nyitva tartotta a szemét, így a pillantásunk találkozott. A pupillája kitágult a vágtyól, az arckifejezése kába volt. Egészen nedves lettem a tudattól, hogy ez nekem köszönhető. Szenvedélyesen megcsókoltam. Az orrán keresztül lélegzett, és a feje a matracra hanyatlott.

Fájdalmas nevetés tört ki belőle.

– Meg akarsz ölni? – nyögte.

Még közelebb hajoltam.

– Azt akarod, hogy abbahagyjam?

– A francba, nem.

Elmosolyodtam, és még erősebben szorítottam. Amikor a légzése lihegéssé változott, és az erős teste megvonaglott alattam, elhúzódtam. Felálltam, hogy levegyem a bugyimat és a melltartómat.

Max felemelte a fejét, és rám bámult. A pillantása forró volt, szemügyre

vette a bőröm minden centiméterét.

– Hagyd fenn a cipőt!

Felvontam a szemöldökömet.

– A cipőmet, hm?

Figyeltem, ahogy gyors, határozott mozdulattal felhúzza az óvszert.

Hátrébb ült, és széttárta a karját. Fölé kúsztam, a térdeimet a teste két oldalára támasztottam. A csúcsa hozzám dörgölözött, és ha egy kicsit magasabbra emelkedtem volna, belém csusszanhatott volna, és nem éreztem volna mást, csak őt.

– Ha meg akarsz ölni, csináld jól! Lovagolj meg!

Megálltam. De csak a másodperc töredéke kellett, hogy felkészítsem magam mindarra, ami történni készült Meglovagoltam.

A keze elindult a derekamról, és a markába fogta a mellemet. A tenyere súrolta a mellbimbómat, és ziháló nyögés hagyta el az ajkamat.

– Emelkedj a térdedre – mondta.

Engedelmeskedtem.

– Vezess be abba a szűk punciba! Haladj lassan! Ereszkezdj le, amíg olyan szorosan nem fogsz körül, mint egy kesztyű. És ne hagyd abba, amíg a nevemet nem sikoltod.

Éreztem, hogy a testem megremeg.

Követtem az utasításait, és lassan rácsusszantam a farkára. A szemem lecsukódott. A lábam remegni kezdett. Az elmúlt néhány hétben elhagyott minden energiám. De ez... ez mindent megváltoztatott. Ugyanolyan lassan mozogtam fel és aztán vissza le. Azt a bizsergést, ami vadul cikázott a bőröm alatt, ő is érezte.

– Bassza meg! – kiabálta, s az első szótagot hosszan elnyújtotta.

A csípője felemelkedett, közeledett hozzám, valahányszor leereszkedek. A ritmusunk egyre gyorsabbá vált. Az izmok égni kezdtek, és épp amikor a bizsergések a testemben robbanással fenyegettek, átfordított.

Hűvös levegő érintette meg a bőrömet. És nem kaptam figyelmeztetést vagy kezdeti előnyt. Max teste teljesen betakart. Az egyik kezét megtámasztotta a lepedőn, a másikkal a derekamat. A hajam lelógott az ágy széléről.

Az ajkunk egymáshoz csapódott, miközben nagy erővel belém hatolt, átvette az irányítást, és eszeveszett tempóval mozgott. A tekintete vad volt. Nem tehettem mást, csak erősen kapaszkodtam belé.

Kezdtém alámerülni.

- Mindjárt el... – lihegtem. A hangom elhalt, ahogy belém lökte magát.
- Mi lesz mindjárt, szerelmem? – kérdezte Max nyersen, le sem vette a szemét az arcomról.

Elmegyek. Ez volt, amit akartam. Ez volt, amitől csak másodpercekre voltam. A szemem már majdnem lecsukódott. Készen álltam arra, hogy kizárjam a világot a szintiszta gyönyör néhány másodpercére.

Ám Max a hüvelyk- és a mutatóujja között tartotta az államot. Nem követelőzött, csak *kért*, hogy ne zárjam ki.

A fejtámla megremegett. Éreztem az izzadságunk csípős szagát. Az ujjaim hegye a bőrébe vájt, olyan közel tartottam őt, amennyire fizikailag lehetséges volt. A testem kezdett görcsösen összerándulni, én pedig nyitva tartottam a szememet. Hogy megosszam vele ezt a pillanatot.

Nem sikoltottam a nevét. Alig tudtam lélegezni, hát még beszélni.

Max másodpercekkel később élvezett el. Az álla elernyed, a szemhéja elnehezült, mégis nyitva tartotta a szemét. Az önuralmam és a szilárd talaj kicsusszant alólam. En pedig zuhantam, kétségbeesetten nyúltam valamiért, ami felfogja a zuhanómat. A lefelé vezető út gyors volt. Csupán néhány másodpercig tartott.

Max a vállam hajlatába temette az arcát. Aztán a szemem végül lecsukódott, ahogy ráébredtem, hogy nemcsak szeretem ezt a férfit, hanem mindent odaadnék neki... és ha ez nem fen elég, hagynám neki, hogy elvegye, amire szüksége van, ameddig viszonzza a szerelmemet. Egy kissé elmozdult. A szempillája birizgálta a bőrömet. Az ajka szétnyílt, és végigjáratta a nyakamon. És a következő három szó ami elhagyta a száját majdnem megölt.

– Istenem, annyira szeretlek!

KOMPONENS

Üres ágyban ébredtem.

A fejem felemelkedett a párnáról, a hajam égnek állt. Az üres helyre sandítottam, ahol Maxnek kellett volna lennie.

Nem tudtam, mennyi az idő. A testem még mindig kimerült volt. Felültem. A matrac ferdén állt, a lepedő pedig gyűrött volt, és közel állt ahhoz, hogy teljesen lecsússzon az ágyról, én pedig semmi másra nem tudtam gondolni, csak három hihetetlen szóra.

„Istenem, annyira szeretlek.”

Felültem, és kidörzsöltem az álmat a szememből. Max órája az éjjeliszekrényen volt. Felvettem. Hajnali kettő. Hová a pokolba tűnt?

Amikor felálltam, az izmaim tiltakoztak. Mégsem panaszkodhattam, és egyetlen másodpercet sem bántam.

Odamentem a gardróbjaához, kivettem egy köntöst, és kísértáram a szobából. Nem okozott gondot, hogy egyedül aludjak, de ha már ott szándékoztam maradni Maxszel, akkor vele akartam lenni.

A ház csendes volt. Egyetlen lámpa világított a folyosón. Hallottam a hangját. Fojtott volt, de határozottan a földszintről, a dolgozószobájából jött.

Nem ismertem őt régóta, de tudtam, hogy keményen dolgozik. Elmosolyodtam. Ám a hangja, amely másodpercekkel korábban még halk volt, hirtelen nyers és követelőző lett. Összereztem és megtorpantam, vártam, hogy számíthatok-e újabb kitörésre. A rettegés émelyítő érzése táncolt felfelé a gerincemen. Az egyetlen alkalom, amikor láttam, hogy Max kijön a sodrából apja miatt volt. Lementem a lépcsőn, és a fületem az ajtóhoz szorítottam erőlködve próbáltam kihallgatni a beszélgetést.

– Fenyegetsz engem?

Hosszú szünet következett.

– Nem valami okos lépés – mondta Max sötéten. – Csak jusson eszedbe, hogy eddig még semmit sem csináltam, miközben egyetlen lépéssel tönkreteltem volna a kurva karrieredet. A lányod miatt döntöttem úgy, hogy nem teszem.

Még hosszabb csend.

Hallottam egy szék nyikorgását. Elképzelttem, hogy Max előrehajol, a könyökét az íróasztalára támasztja.

– Leteszem. Ne hívj többet ilyenkor! És Michael, csak hogy tudd, én barátnak jó vagyok... de ellenségnek még jobb.

Másodpercekkel később a telefon olyan erővel csapódott a falhoz, hogy még a nehéz tölgyfa ajtó is beleremegett.

Kinyitottam az ajtót. Hangosan recsegett. Max még mindig az íróasztala mögött ült. A fejét lehajtotta, az ujjait egymásba fűzte, és a homlokán nyugtatta őket. Azonnal felpillantott és talpra ugrott.

Még jobban kinyitottam az ajtót, és beléptem. A telefonja darabokban volt: a kijelző megrepedt, az akkumulátor a földön hevert. Maxre néztem. Összeszorította a száját, miközben visszabámult rám.

– Nem voltál a helyeden.

Keresztbe fonta a karját, csökönnyösen tovább hallgatott.

– Kerestelek – tettem hozzá bután.

A válla meggörnyedt, ahogy a tenyerét az asztalára támasz – Nem tudtam aludni – válaszolta végül.

Vártam, hogy kifejtse. Nem tette.

– Minden rendben van? – kérdeztem óvatosan, és beljebb mentem a szobába.

– Teljes mértékben. – Elfordult, s papírokat rendezgetett az asztalon. Csak dolgom volt valami munkával kapcsolatos baromsággal.

Bólintottam, és az ujjaimmal megkocogtattam az asztalát.

– Logikus, hiszen mindenki tudja, hogy minden munkával kapcsolatos baromság hajnal kettőkor történik. Az ujjai alig érzékelhetően szorosabban tartották papírokat.

– Igen – felelte.

– Nem akarsz elmondani, hogy mi folyik itt valójában?

Max megdörzsölte az arcát.

– Nem, Naomi. Nem akarom.

– Hallottam, hogy beszéltél vele.

– Erre rájöttem.

Odamentem hozzá, és nekitámaszkodtam az asztalnak.

– Akkor miért hazudsz?

Leült a székébe – a keze a karfát markolta -, és felpillantott rám.

– Mit gondolsz, miért?

Némán rámeredtem.

– Miért hívott?

A szeme lecsukódott, ahogy megdörzsölte az ornyergét – A francba... – motyogta.

Hirtelen felállt, és az ablakhoz lépett. Kibámult, a tenyerét a keretnek támasztotta. Az az erős válla megrogyott. A gerince kissé meghajlott. A teste súlyos károkot okozhat, félelmet ébreszthet néhány nagydarab férfiban is, de hátra kellett dőlnie, és hagynia kellett, hogy Lana apja kicsusszanjon a kezei közül. Tudtam, hogy ez nyomasztja, de fogalmam sem volt, hogy ennyire.

A dereka köré fontam a karomat, és a homlokomat a hátán nyugtattam. Csak álltunk ott csendben.

– Kezd pánikba esni – jegyezte meg Max. – Tudja, hogy elveszíteni az irányítást, így hát megpróbál nekimenni bárkinek, aki az útjába került.

– Mondd el az igazat!

Felpillantott, és az ablak üvegében a szemembe nézett.

– Az igazat mondom.

Még több igazság volt, amiket ki kellett mondani. Mindketten tudtuk ezt.

– Veszélyben vagy?

Kinyitotta a száját. Félbeszakítottam.

– Ne próbálj megvédeni engem, és eltitkolni az igazságot! Legyél őszinte!

Max megfordult. A karjaim még mindig átfogták, a keze pedig felfelé indult, hogy a tenyerébe fogja az arcomat. Nagyon lassan így szólt:

– Nem vagyok veszélyben. És nem aggódom Michael miatt. Az emberek elszúrják a dolgokat, ha be vannak tojva. Meggondolatlanok lesznek.

Megcsókolt. Azért-e, hogy elhallgattasson, vagy azért, hogy oldja a szobában kialakult feszültséget, nem tudtam. Mindent beleadott abba a csókba, és én mindent elfogadtam.

Visszamentünk az ágyba, és még egyet szeretkeztünk. Nem siettünk el semmit, érintettük, csókoltuk, nyalogattuk egymást.

De bármennyire is igyekeztünk, hogy eltüntessük az aggodalmainkat, semmi sem segített.

A félelmeink fölöttünk lebegtek az éjszaka hátralévő részében.

IGAZSÁG ÉS MEGNYUGVÁS

– Azt hiszem, örökké havazni fog – mondom. A szám centikre van az ablaktól, bepárásodik tőle az üveg.

A napot részben elrejtik a sápadt, szürke felhők. Mégis sikerül visszatükröződnie a hóról, elérni, hogy szikrázzon.

Senki sem felel nekem. A társalgóban mindenkit lefoglalnak a saját gondolatai, problémái és fájdalmai. Mindannyiunknak megvannak a saját történeteink. Leveszem a szemem a külvilágról, és körülnézek.

Egy hölgy ül velem szemben. Ugyanaz a hölgy, aki Pszicho mami mellett ült a csoportterápiás szeánszon. Kifelé bámul. Nem nyitotta ki a száját, amióta leült, ami három órája volt. Se egy mosoly.

Se egy könnycsepp.

Semmi.

Tudni akarom a történetét. Tudni akarom, mi hozta őt ide. Egész nap találgathatok, de soha nem fogom tudni az igazságot.

Kifújom a levegőt, és az ujjaimmal dobolok az asztalon. Akkora itt a csend és nem a jó fajtából. Ez az a fajta csend, amitől megfájdul az ember füle. Amitől az idő kínkeservesen lassan telik, amitől úgy érzi magát az ember, hogy bármelyik pillanatban megörülhet.

– Nem fogunk kikerülni innen – teszem hozzá mintegy mellékesén. A hölgy egy szót sem szól, én mégis folytatom egyoldalú beszélgetésünket: – Valamennyien rengeteg időt veszítünk. Soha nem kaphatjuk vissza.

A hölgy pislog, és lehet, hogy őrült vagyok, de szerintem ő így mutatja azt, hogy figyel. Szerintem egyetért velem.

– Mi vár magára odakint? ~ kérdezem tőle.

Semmi válasz.

– Van családja? Vannak kint barátai, akik várják?

Lassan pislog. Kezdek belefáradni abba, hogy megpróbálom értelmezni a pislogásait, úgyhogy feladom.

Csendben ülünk tovább.

– Isten minden elmének felajánlja a választást az igazság és a megnyugvás között. Válaszd, amelyiket kéred, mindkettő nem lehet a tiéd.

Megfordulok. Pszicho mami ül a velem szemközi asztalnál.

Azt az átkozott műanyag babát bámulja.

– Mi?

– Ezt Ralph Waldo Emerson mondta – közli, miközben megsimogatja a baba műanyag arcát. – És igaza van. Nem lehet mind a kettő a miénk. Választanunk kell egyet.

Megfordulok a széken. A hátam hozzáér a falhoz, a karomat keresztbe fonom.

– És maga szerint mi mind akarjuk mindkettőt?

– Nos... – feleli lassan. – Még mindig itt vagyunk mind, nem igaz?

A szavaitól lelassul a szívverésem. Nagyot nyelek.

– Mióta van már itt? – kérdezem.

Felpillant rám, s a kobaltkék szeme átható. Még ha őrült is, a sajátomnál jóval nagyobb tudást látok. Olyan tudást, amely csak a tapasztalatból és a fájdalomtól származhat.

– Három éve – válaszolja.

Ez a hely – e z a börtön – az ő otthona.

– A legtöbb ember csak néhány hónapot tölt itt. Nem harcolnak tovább az igazságaikkal. Elfogadják magukat olyannak, amilyenek, és elmennek.

Az állam megemelkedik; nem tetszik az, ahová ez a beszélgetés vezet.

– És mi a helyzet magával? – érdeklődöm. – Hol van a maga igazsága?

Az ablakra mutat.

– Az én igazságom valahol odakint van. Nem akartam három éve, és még most sem akarom.

Kihúszom magam a széken. Csak kétlépésnyire van tőlem az az ember, amilyenné – attól tartok – válni fogok. Nem akarom az életem hátralévő részét a Fairfaxbe zárva tölteni. Nem vagyok hajlandó engedni, hogy ez történjen.

Pszicho mami jelentőségteljesen elmosolyodik, és közel hajol.

Hátradőlök.

– A te igazságod is odakint van, ugye? – kérdezi.

A székem hangosan nyikorog, ahogy felállók. Pszicho mami lenéz a kisbabájára. Ahelyett, hogy egy édes altatódalt énekelne a játék babájának, egy régi himnuszba kezd bele, amitől végigfut a hideg a gerincem mentén.

Kibaszott őrült. Körülöttem mindenki kibaszottul őrült.

Lassan kimegyek a szobából, és amikor a folyosóra érek, felgyorsítom a lépteimet.

Én nem vagyok őrült, mint ők.

Tudom, hogy nem vagyok.

Az ajtómba becsapódik a hátam mögött. Gyorsan végigpásztázom a szobát
Lana apja ma nincs itt.

Járkállok, elképzelem a fagyott jégcsapot, még mindig kapaszkodik abba a
gyenge, csupasz faágba. Dacára a fagypontra alatti hőmérsékletnek és az erős
szeleknek, nem hajlandó leesni.

Levetem magam az ágyamra, és a plafont bámulom.

– Nem vagy őrült – mondom hangosan. – Nem vagy életfogytos.

Belélegzek.

– Nem tartozol közéjük.

Azt hiszem, végre kezdek rájönni, mennyi időt vesztettem. Tudom, hogy már
elröpült fölöttem, de a hatása végül úgy csapódik belém, mint egy tehervonat.

Képes vagyok álmodni. Képes vagyok elképzelni és remélni de ez nem
változtat semmin. És a legrémisztőbb dolog az, hogy tudom, *tudom*, hogy több
van a történetben. Van egy másik vonat amelyik egyenesen felém tart, teljes
sebességgel. Mégsem látom. Csak hallom, hogy a talaj enyhén megremeg. A
sínek zörögnek a lábam alatt. Hallom egy jelzősíp felharsanó hangját.

De nem tudok mozdulni.

Csak reménykedhetem, hogy amikor eltalál, másodpercek alatt meghalok.

– Nem vagyok őrült – ismételve. – Nem vagyok őrök.

Nem vagyok őrült...

LEGOMBOLYÍTÁS

Aznap éjjel nem álmodom Lachlanról. Vagy Maxról.

Lanáról álmodom.

Tizenkét éves. Derékig érő haját parkettába fonták. Épp csak befejezte az evést, és az edényét öblítette. A tanára tíz percen belül megérkezik. Mindennap az emeleti tartalék dolgozószobában tartják meg a magánóráit Lana társadalomismerettel kezd, aztán matekkal folytatja. Napközben lesz egy kis ebédszünet, azután egy óra csendes olvasás következik. Az utolsó két óra angol és testnevelés, de Lana ebben csak azt a lehetőséget látta, hogy még többet lovagolhasson.

Az élete egyesek szemében nevetségesen unalmasnak tűnhet. De szerette az egyszerű napirendjét. Kirázta a vizet a táljából, elzárta a vizet, és a szárítóra tette az edényt. Akkor érezte meg őt. A teste megdermedt, ahogy az apja közeledett. Az izmai összeugrottak, és nem tehetett mást, csak bámult egyenesen előre. A csempéket számolta, miközben az apja megállt mögötte, a teste hozzásimult. Az ujjait végighúzta a hajfonatán.

45,46.., tátogetta. A szeme érintett minden sima mozaikdarabot. A négyzet alakú darabok nagyon kicsik voltak. Napokig számolhatta volna őket.

– Ez a szép haj... – mondta az apja.

05, 66.., szája kétségbeesetten mozgott. A keze remegett. de mozdulatlanul állt, várta, hogy az apja abbahagyja a beszéd az érintést.

Várt, de az apja nem mozdult

– Fél tizenkettőkor ebédelsz, ugye? – kérdezte az apja. A lehelet a bőréhez ért Dohány keveredett kávéval. Nem volt jó keverék

71, 72, 75... elrontotta. Ez azonnal kibillentette. A szíve elkezdett vadul kalapálni a mellkasában. A tüdeje kezdett összehúzódni amitől nehezen lélegzett. Nem tudott józanul gondolkozni.

– Lana?

A lány nagyot nyelt.

– Igen, akkor van ebéd.

– Ja. – A férfi hátrébb lépett – Akkor találkozunk.

Elment. A hátsó ajtó becsukódott mögötte. Lana a pultra roskadt,

megkönnyebbülést érzett a távozása miatt, és előre rettegett, hogy visszafog térni.

Felpattan a szemem.

A tizenkét éves Lana fölém hajol. A szeme vörös a sírástól. A hajfonata meglazult, a tincsek az arcát keretezik. Rózsaszín, virágmintás ing van rajta. A farmerja picit fel van hajtva, és krétás ujjlenyomatok látszanak rajta.

Igazi kisgyerek. Kivéve azt a szempárt. Az egy évtizeddel idősebb.

Az ujjaim a takarómba kapaszkodnak. Kifújja a levegőt, ami finom ködként jelenik meg a levegőben. Levegő után kapok, ugyanazt a levegőt szívom be, amit ő kilélegez.

– Még mindig segíteni fogsz? – suttogja. A hangja vékony és fiatal, és nagyon rémült.

Ösztönösen válaszolok neki.

– Hát persze.

A tizenkét éves Lana nem tűnik meggyőzöttnek. Bizalmatlanul mered rám.

Úgy lesz. Megígérem, hogy segítek neked! – Felülök. Kinyújtom a kezem kettőnk közé. Át akarom ölelni őt. Meg akarom vigasztalni. Meg akarom nyugtatni, hogy be fogom tartani ígéreteimet. De az ujjaim a pusztá levegőbe hasítanak.

Eltűnt.

Kiugrom az ágyból, mintha lángolnék.

– Nem... – nyögöm ki. Megnézem az ágy alatt. Nincs ott semmi. Remegő lábakon megállok. – Nem, nem, nem. Itt volt.

Éppen itt – mondom ki suttogva.

Semmi sincs a szobámban.

Se Lana.

Se hangok.

Se sötét szemek a sarokban.

Körbefordulok, a helyiség minden centiméterét végignézem. Forogni kezd velem a világ. Valami kétségbeeséshez hasonló uralkodik el a testemen. Megállok. A szoba tovább forog. Az ágyamból kettő van. A falak megsokszorozódnak. Lana még sincs sehol.

A hajamba túrok, és felnyögök.

– Sajnálom, Lana – suttogom. – Igyekszem kijutni innen.

Csak az ablakomat csapkodó szél hangja hallatszik.

Megfordulok, és olyan mérgesen bámulok kifelé, mintha az lenne az oka minden problémámnak.

Dühös leszek. A Fairfaxre. A tehetetlenségem miatt, hogy nem tudok kijutni innen. És Lana csendjére.

– Ébren vagyok! – kiabálom a kis szobámban. – Figyelek rád!

Miért nem beszélsz hozzám?

Csend tölti meg a fületem.

– Gyere és beszélj velem! Figyelek! Beszélj... kérlek!

Felkapcsolódik a villany. Megpördülök. Mary áll az ajtóban. A homlokát ráncolva néz rám.

Gondolkodás nélkül odafutok hozzá.

– Lana itt volt. – Az ujjam reszket, ahogy az ágyamra mutatok. – Ott állt fölöttem, és arra kért, hogy segítsek neki.

Mary pillantásától megremeg a hangom. Csalódottsággal vegyes szájalom. Az soha nem jelent jót.

– Esküszöm, hogy itt volt – bizonygatom. – Itt volt Mary a vállamra teszi a kezét. Lassan az ágyamhoz terel.

– Hát persze, hogy itt volt.

A hátam mögé nézek.

– Nem hisz nekem.

– Dehogynem.

– De nem – vádoló. – Megmutatta nekem, mi történt vele gyerekkorában, és ez jel. Szüksége van a segítségemre, és így lép érintkezésbe velem.

Megint ott a szájalom és a csalódottság. Talán tényleg elmebeteg vagyok. Talán ez az a hely, ahová tartozom. Megrogy a lábam.

A földre rogyok. A térdem behajlik.

Mary nem hív segítséget. Csendben leül mellém. A könnyek fátyolán keresztül látom, hogy kinyújtja a lábát, a keze eltűnik a köpenye zsebében.

Hagyja, hogy sírjak. Nem tudom, miért marad és mit tervez, de hálás vagyok, hogy nem ment el. Néma támogatása elapasztja a könnyeimet.

Megszólal.

– Olyan sokan vannak itt. Mindenkinek van egy élete és egy elmesélésre váró története. Mindegyik rosszabb, mint az előző. Nem ismerem a maga történetét, de tudom, hogy nem szép, és tudom, hogy megvan rémülve. – Oldalra hajtja a fejét, és a pillantás, amivel rám néz, nagyon anyai. – Naomi, nem akarom, hogy a Fairfax legyen az otthona. Sokkal többet

érdemel ennél. Megérdemli, hogy jó élete legyen, mert csak egy esélyt kap az életre.

– Felemeli az ujját. – Egy esélyt. Nincs visszatérés. Nincsenek ismétlések, bármennyire is akarnánk. – Megpaskolja a vállam – Legyen az élete érdemes arra, hogy élje.

Csendben ülünk. Amikor idejöttem, azt hittem, hogy Mary meglehetősen merev ápolónő, akit nem is érdekelhetne kevésbé hogy mi történik velem.

Most jövök rá, mekkorát tévedtem.

A vállamat az övéhez érintem.

– Köszönöm – suttogom.

Elmosolyodik. A keze eltűnik a vállamról, miközben feláll.

– Hová megy? – kérdezem.

Szeretem a társaságát. Szeretem a szavait. Többet akarok mindkettőből.

– Szüksége van valamire, amitől elalszik – feleli.

Elmegy. Csendben üldögélek. Kinyújtom a lábamat, ahogy Mary tette. Nincs zsebem, ezért csak keresztbe fonom a karomat. Egyetlen izmom sem mozdítom. Remélem, hogy ha a mozdulatait utánozom, rám ragad valamennyi az erejéből.

Nem így történik.

Mary néhány másodperccel később bejön. Az egyik kezében pirulák. A másikban egy kis pohár víz. Felém nyújtja őket.

– Tessék.

Kábán elveszem tőle. Felsegít, én pedig visszafekszem, várom, hogy a pirulák tegyék a dolgukat.

Mary az ajtóhoz megy.

– Aludjon jól – mondja halkán, mielőtt becsukja.

Az oldalamba fordulok, és a falat bámulom.

Hát nem tudja? Én nem alszom.

Én álmodom.

26
FEHÉR HÁZIKÓ
3 ÉVVEL EZELEŐTT

Egy éve nem láttam Lachlant.

Olyan, mintha lassan kiszívták volna belőlem az életet. A napok többségén úgy éreztem, hogy értéktelen vagyok, mintha egy járdára ejtett aprópénz lennék. Amikor így éreztem magamat, ösztönösen Lachlanhoz fordultam. Az, hogy nem volt velem, olyan volt, mintha egy végtagom hiányzott volna.

Az elmúlt nyáron egy gyors hétvégi látogatásra jött haza. Amióta befejezte a főiskolát, nem járt haza a szünidőben. A látogatásai szinte a nullával váltak egyenlővé, én pedig nehezteltem rá. Szomorú voltam. Féltékeny voltam, mert az összes idejét én akartam. Lefoglalta a gyakornoki munkája, és ezt jól tudtam. Keményen dolgozott. Saját keresete volt, és minden dollárt félretett.

– Ne légy dühös, kölyök! – mondta nekem.

Kölyök. Amikor tíz voltam, tetszett a becenév, de mos kezdtem utálni.

Keresztbe fontam a karomat, és felpillantottam rá. .

– Nem tudnál felminősíteni valami más becenévvel?
Hivatalosan is kinőttem azt, hogy „kölyök”.

Kemény pillantással végigmért.

– Így szoktalak hívni.

– Hát akkor hívj valahogy máshogy... nem is, tudom, például a saját nevem.

Megvonta a vállát, de elnézett másfelé. Harminc perccel később visszaült az autójába, és visszament a munkájához, a lakásához és a szingli életéhez. Utáltam, hogy be kell érnem emailekkel, sms-ekkel és telefonhívásokkal.

Figyeltem, ahogy elmegy, és olyan érzés volt, mintha 365 napon keresztül végig ott álltam volna, arra várva, hogy visszajöjjön.

És most itt volt. Végre.

Meghúztam a lovam kantárját, és néztem őt. Háttal állt nekem, miközben az apukájával beszélgetett. Abban a pillanatban kiáltani akartam a nevét, de nem nyitottam ki a számat.

Próbáltam elképzelni, mit fog látni, ha a nevén szólítom. A fiatal Naomit a hátát verdeső hajfonattal és lehorzsolt térddel? Vagy olyannak fog látni, amilyen most vagyok? Nincsenek már hajfonatok. Magasabb lettem. A lábaim

hosszabbak. A mellkasomon, ahol régen volt egy „kis valami”, most jó sok valami lett. A szemem, ami régen túl nagy volt az arcomhoz képest, most éppen megfelelőnek látszott. Az arccsontom, ami szerintem túl éles és félresikerült volt, mostanra éppen jó lett. Elégedett voltam azzal a lánnyal, akii visszanezett rám a tükörből.

Tudtam, elkerülhetetlen, hogy Lachlan is megváltozzon. De jobban nézett ki, mint amilyennek valaha is el tudtam volna képzelni. A válla szélesebb lett. A haját rövidebbre vágatta. A hosszabb tincseket a feje tetején összekócolta a szél. A szívem úgy összeszorult a látványától, hogy azt hittem, millió darabra fog törni. Akkor és ott megesküdtem magamnak, hogy többé nem engedem meg, hogy ilyen sokáig ne találkozzunk.

Amikor keresztbe fonta a karját és hátravetette a fejét, hogy hangosan felneveessen, nem bírtam tovább türtőztetni a boldogságomat.

– Lach! – kiabáltam.

Másodpercek alatt leszálltam a lovamról, és gyors lépésekkel elindultam felé. Nem érdekelt, hogy a szőke hajamat valószínűleg összeborzolta a szél. Vagy hogy az arcom piros a hideg levegőtől. Egyik sem számított, mert végre hazajött.

Lachlan ragyogó mosollyal az arcán megfordult. A szívem szakozott egyet, és visszamosolyogtam. Ám ahogy közelebb mentem a mosolya halványulni kezdett. Szorosán összehúzta a szemöldökét, miközben tetőtől talpig végigmért. Amikor megálltam előtte, nem szólt semmit. Csak bámult rám, mintha még soha nem látott volna.

– Te vagy az, kölyök? – kérdezte végül.

Felemeltem a fejemet, hogy ránézhessek, és észrevettem, hogy a homlokát ráncolta. Alig szóltam hozzá két szót, és valami máris megváltozott közöttünk.

– Ne hívj így többet!

Halvány, de kényszeredett mosoly jelent meg az arcán. Feszés és visszafogott.

– Más lettél.

– Felnőttem – jegyeztem meg.

– Úgy van – értett egyet velem.

Egyetlen másodpercig sem képzeltem, hogy valaha is gondban leszünk, ha beszélgetnünk kell. Arra számítottam, hogy ott folytatjuk, ahol legutóbb abbahagytuk. De a legutóbb régen volt. Túlságosan régen. Csend támadt közöttünk, ami soha nem volt ott. Azt akartam, hogy eltűnjön. Gyűlöltem.

– Annyira örülök, hogy látlak! – mondtam sietve.

Nem vártam az engedélyére. Előrehajoltam, és átöleltem a derekát. A teste megfeszült egy pillanatra, aztán a karja tétován átfogta a vállamat. Csak álltunk ott, egymás köré font karokkal. Nagyon sokszor álmodtam arról, hogy ilyen közel vagyok hozzá, és nem engedem el. Mindig megölelt, de az mindig baráti ölelés volt. Inkább olyan, mintha a hátamat paskolta volna. De most eltelt néhány másodperc, és a karja még mindig körülöttem volt i z g alom, ami mindig megjelent, amikor a közelemben volt, eltűnt a gyomromból, és helyette bizsergett minden porcikám, amelyik Lachlanhez préselődött. Az orrom súrolta a nyakát, és azonnal megéreztem az illatát. A friss levegőé keveredett a kölniével. Számomra mámorító illat volt – olyan, ami emlékeket hozott a felszínre, és eszembe juttatta, hogy Lachlan karja jelenti nekem az otthont. Az ujjaim, szorosán a dzsekije anyagába kapaszkodtak.

A képzeletem nem ismert korlátokat, ha Lachlanról volt szó. A legörültebb forgatókönyveket találtam ki arról, hogy fog hirtelen belém szeretni. Bevallja, hogy mennyire szeret. Aztán megcsókol. Olyan csók lesz, amitől minden csók és érintés, ami ő előtte történt, eltűnik. De itt mindig véget ért. Most azonban az agyam olyan forgatókönyveket talált ki, amelyek többről szóltak a csókolózásnál. A karommal szorosabban fogtam át a hasát, nem szándékosan, de még jobban magamhoz szorítottam. A mellem a testéhez préselődött, én pedig melegséget éreztem a lábaim között. Olyan volt, mint amikor gyufát gyújtunk. Az egyik percben nem volt semmi, a következőben nem volt semmi más, csak fény és hőség.

Eléggé megijesztett ahhoz, hogy elhúzódjam. Lachlan zavartan nézte a helyet, ahol másodpercekkel előbb még voltam, majd megköszöri a torkát, és körülnézett. Csak néhány centiméter választott el minket egymástól. Tettem egy lépést hátrafelé.

– Mesélj el mindent! – kértem, egy kicsit vinnyogó hangon.

– Milyen az új munkád? Mikor költözöl vissza McLeanbe?

Rengeteg kérdés. Nem tudtam magamba fojtani őket Lachlan mindig tartotta velem a kapcsolatot e-mailben. De a levelei rövidek voltak. Egyszerűek. Egyáltalán nem olyanok voltak, mint személyesen találkozni vele, amikor mindig nagy részletességgel mesélt a barátairól, az iskoláról, vagy olyasmiről is, amit látott és viccesnek talál.

Azokból a történetekből táplálkoztam.

Lachlan vállá szemlátomást ellazult a kérdéseim hatására.

– Az új munkám unalmas. Gyakorlatilag kifutófiú vagyok, és egy kis kocka az „irodám”. És az „irodám” egy fickó mellett van. Azt hiszem, Darinnak hívják. Lihegve veszi a levegőt. Halálra idegesít. Esküszöm, azért csinálja, hogy megőrjítsen.

Felnevettem.

– Attól még izgalmasan hangzik. Még Darinnel, a Nehézlégzővel is.

Tétovázott, mielőtt nehéz karját a vállamra tette. Régen mindig ezt csinálta, baráti gesztusként. De most a mellem az oldalához préselődött, és a teste hője azonnal felmelegített.

Visszatért a bizsergés.

Megköszöri a torkát.

– Neked minden izgalmas – jegyezte meg. – Mondhatnám, hogy holnap gyökérkezelésem lesz, te akkor is ugránoznál az izgatottságtól.

Szúrósan ránéztem, miközben a hátsó udvari terasz felé tartottunk. A kezem félszegen lógott a testem mellett, amióta elindultunk. Felé akartam nyújtani a kezemet, és meg akartam érinteni, ahogyan ő érintett meg engem. A derekába kapaszkodtam.

– És ami a hazaköltözést illeti, nem hiszem, hogy az valaha meg fog történni.

Erre felkaptam a fejemet.

– Miért nem?

– Ez a világ nemcsak McLeanből áll. Hanem sokkal többől. Higgy nekem! Ha egyszer elhagyod az otthonodat, többet nem nézel hátra.

Szaporán bólogattam, miközben szivacsként szívtam magamba a szavait. De nem kellett kétszer mondania, hogy többbe, nem jön vissza McLaanbe. Én sem vágytam arra, hogy itt maradjak, bár egy részem félt attól, hogy mi más van még odakint

– Veled mi a helyzet? Mi újság van az életedben? – érdeklődött Lachlan.

– Már tudod – emlékeztettem. – Minden e-mailben beszámolok róla, hogy mire készülök.

Bólintott.

– De még mindig írsz?

– Igen.

– Az nagyszerű – mondta, újabb erőltetett mosoly kíséretében.

Rá akartam kiabálni: *Hol van az én Lachlanem? Hol vagy?*

Beszélt hozzám, de a hangja kimért volt, ami aggasztott. Nem tetszett ez a... feszélyezettség. Nem tudtam, hogyan szabaduljak meg tőle.

Elléptem előle. A keze eltűnt a vállamról, amitől fájni kezdtem, és egyedül éreztem magamat.

– Haza kell mennem – közöltem. A földet bámultam, kavicsokat rugdostam a lábammal. – Vendégeket várunk vacsorára.

Felpillantottam rá. Nem vette le rólam a szemét. De a tekintete más volt. Még soha nem láttam ilyennek. Mindig jókedvűen nézett rám, mintha minden, amit teszek, garantáltan mosolyt csalna az arcára. De most csak töprengőnek látszott, szinte bizonytalan volt velem kapcsolatban.

– Találkozni fogunk este, ugye? – kérdeztem.

Megint megjelent az a homlokráncolás. A válla megfeszült, miközben elhátrált.

– Igen, ma este, Naomi. – Rövidre fogta a választ.

Később majd találkozom vele. Mint milliószor már, látni fogom, de ezúttal a dolgok máshogy állnak majd.

Otthagytam, visszamentem a lovamhoz, miközben újra lejátszottam a beszélgetésünket. Túlságosan is a gondolataimba merültem ahhoz, hogy észrevegyem, végre Naominak szólított.

– Hová a fenébe megyünk?

– Légy türelmes! – feleltem. – Már majdnem ott vagyunk.

– Ömlik az eső. Mindjárt visszafordulok.

Arra sem vettem a fáradságot, hogy hátraforduljak.

– Nem, nem fogsz. Csak gyere tovább!

Mérföldekre a családunk birtokától, a tölgyfák lombjai között megbújva, állt egy fehér házikó, amely csak az enyém volt.

Véletlenül bukkantam rá néhány hónappal korábban.

Aznap sütött a Nap, és a szemem sarkából láttam, hogy a tölgyfákon túl megvillant valami. Mélyebbre hatoltam az erdőben, úgy éreztem, mérföldeket tettem meg, mire a fák végre ritkulni kezdtek. A földet avar és ágak borították, előttem pedig egy házikó állt, ami szétesőben volt. A fehér festék lepattogzott. A veranda padlója beszakadt. Néhány ablak ki volt törve, vagy egyszerűen csak be volt táblázva. Nem kellett volna más, csak egy nagyobb szellőkés, és ez a hely másodpercek alatt összedől. De én bámulatosnak találtam. Láttam

benne lehetőséget. Átsiklottam a károk fölött, és eltökéltem, hogy megjavítom. Aznap éjjel írtam Lachlannek egy e-mailt, amiben meséltem a házikóról. Visszaírt, és azt mondta, úgy hangzik, mintha egy horrorfilm díszlete lenne.

Ma este eltökéltem, hogy bebizonyítom neki, mekkorát tévedett. Ez a hely volt az én személyes menedékhelyem. Láttam ennek a kunyhónak a szépségét, még mielőtt viharvertté és elhagyatottá vált volna. Friss, fehér festékréteget láttam, új deszkaburkolatot a verandán, vadonatúj ablakokat, és a ház köré ültetett virágokat. Olyannak láttam a szép fehér házikót, amilyen egykorvolt.

Széthúztam a vizes ágakat, és kiléptem a tisztásra. A zseblámpámat a házikóra irányítottam.

– Itt is van – sóhajtottam.

Lachlan megállt mellettem, és csak bámult. Egy pillanatig hallgatott,

aztán a zseblámpájával a házikóra világított.

Összehúzta a szemét, miközben figyelmesen szemügyre vette az elé táruló látványt.

– Nem rossz – mondta végül.

Rávigyorogtam.

– Tök jó, nem?

– A maga hátborzongató módján, igen.

Az eső egyre csak esett. A dzsekimre loccsant, eláztatta a hajamat. Nem érdekelt, Közelebb léptem a házikóhoz, hagytam, hogy az eső az arcomra zuhogjon.

– Szerinted mi vagyunk az elsők, akik rátaláltak?

Lachlan közelebb jött.

– Kétlem. Az ablakok nem deszkázták be magukat.

– Nem arról beszélek. Azt mondom, hogy valószínűleg itt áll évek és évek óta, anélkül, hogy bármelyikünk is tudott volna róla!

– Így akarod beadni nekem, hogy te is olyan ingatlanügynök leszel, aki lepusztult házakat keres, piszkosul olcsón megveszi őket, és aztán háromszoros áron eladja?

Vállat vontam, elfordítottam a fejemet, és rámosolyogtam.

– Lehet.

Különös arckifejezéssel nézett rám.

Az idevezető úton egész végig nagyon igyekeztem, hogy természetesen viselkedjem, és úgy tettem, mintha nem lenne közöttünk semmilyen feszültség. De az az egy pillantás tönkretette minden igyekezetemet.

A régi Naomi és Lachlan eltűnt. Akárhová is mentek, olyan jól elrejtőztek, hogy kételkedtem, valaha is újra rájuk bukkanunk.

Rendes körülmények között csak úgy ontottam magamból a szavakat, amikor Lachlan közelében voltam. Egyetlen egyszerű téma olyan beszélgetéshez vezetett, ami aztán kettévált, majd egyre sokszorozódott, míg végül teljesen más témánál kötöttünk ki, mint amivel kezdtük. Most azonban kétségbeesetten igyekeztem kitalálni valamit, amiről beszélgethetünk.

– Örülök, hogy hazajöttél – mondtam végül.

Elmosolyodott, bár a mosolya erőltetett volt.

– Nem mostanában fordult elő, igaz?

A vizes földre irányítottam a zseblámpámat, oda-vissza mozgattam, amíg homályossá nem vált a fénye.

– Az e-mailek is jók, de még jobb személyesen találkozni veled.

– Így akarod közölni, hogy hiányoztam?

Egy gyors másodpercre az arcomra világítottam a lámpámmal. Azt akartam, hogy lássa az őszinteséget a szememben.

– Tudod, hogy hiányoztál.

– Te is hiányoztál nekem.

Nem láttam az arcát, de hallottam az őszinteséget a hangjában, és láttam a régi Lachlan egy darabját. Azt, aki egész nap csellengőt játszott.

– Lachlan... – Másfelé néztem.

– Mi az? – Kikapcsolta a zseblámpáját, és közelebb lépett.

– Miért mondtad így a nevemet?

– Hogyan?

– Ugyan már, elég régóta ismerlek ahhoz, hogy tudjam. – Komolyan rám nézett. Én csendben maradtam. – Nem hiszed el, hogy hiányoztál nekem?

– Hát, elég nehezen tudod kimutatni. Alig vagy itthon.

– Mi ebben a nagy dolog?

– A nagy dolog az, hogy háromszázhatvanöt napig távol voltál! – kiabáltam.

– Nem egy hétig vagy egy hónapig. Egy egész évig!

A szeme tágra nyílt, és füttyentett.

– Számon tartottad?

Ekkorra már ziháltam.

– Mindennap.

– Tartjuk a kapcsolatot – érvelt. – Majdnem mindennap beszélünk.

– Az e-mail nem elég.

- Ha így gondoltad, szólnod kellett volna – vágta rá gyorsan.
- Azt kellett volna mondanod: „Lachlan, az e-mail nem elég. Gyere haza! Rossz, hogy nem látlak.”
- Lachlan! – kiabáltam. – Az e-mail nem elég. Gyere haza!

Rossz, hogy nem látlak!

Döbbenet nézett rám.

- Mi ütött beléd?
- Semmi sem ütött belém. Mindig is ezt éreztem.
- Nem, megváltoztál. Más lettél...
- Milyen? – szakítottam félbe. – Hangosabb? Idősebb?

Csak bámult rám. Egy másik oldalamat látta. Azt, amelyik kimondta, amit gondol, és felfedte az igazságot. De mindennek megvan a maga határa. Az ember sokat el tud elviselni, de egyszer csak muszáj kimondania a szavakat, mert különben felrobban.

Kinyitottam a számat.

– Én...

Megtehetem ezt? Tényleg végig akarom csinálni, hogy elárulom neki, mit érzek? Ha már kimondtam, soha többé nem szívhatom vissza.

- Szeretlek! – kiabáltam. Az érzéseim, amelyeket olyan gondosan elrejtettem, a felszínre törtek Lachlanen látszott, hogy felkészületlenül érte. – Pedig nem lenne szabad. Tudom, hogy nem lenne szabad. De nem tehetek róla. – A levegőbe emeltem a kezemet. – Akkor most mit csináljak? Szükségem van rád, pedig tudom, hogy nem kellene.

Kikapcsoltam a zseblámpámat, és egyik kezemből a másikba dobáltam, vártam, hogy válaszoljon. Olyan volt, mintha évek teltek volna el, mielőtt megszólalt.

- Nem ez nem igaz – mondta. Szinte már rémültnek látszott.
- De igen – suttogtam.

Ő volt az idősebb. Kettőnk közül a világ automatikusan neki ítélte a szerelem engedélyezését. De a világ rosszul látta. Én jobban tudtam. Tudtam, hogy a szerelem pókháló. Ha egyszer beleakadtál, többé nem szabadulhatsz tőle.

- Ez nem igaz – ismételte meg.

Szomorúan elmosolyodtam. Ez volt a legtöbb, amit tehettem.

Lachlan megdörzsölte a szemét, és felnyögött, mielőtt a fák felé fordult. A hátát bámultam. Az ujjait összefűzte, és a fején nyugtatta.

Megpördült.

– Szerintem össze vagy zavarodva – vélekedett mindentudón. Megráztam a fejemet, még mielőtt befejezte volna a beszédet.

– Igazam van – folytatta. – Ez csak egy kis fellángolás. Csak rajongás, amit már évek óta érzel.

– Tévedsz.

– Igazam van.

Elég közel jött hozzám ahhoz, hogy lássam a zavarodottságot a szemében. És aztán közel hajolt. Közelebb, mint amennyire valaha is volt. A lehelete csiklandozta a bőrömet. Megragadtam ezt a pillanatot. Ránéztem. Úgy értem, igazából ránéztem, ahogy még soha nem tettem. Víz csöpögött az arcára, és megkerülte az arccsontját, mielőtt a dzsekijére cseppent volna. A szempillája hegyes volt. Az arcán látszott a sötét borosta. Az orra hegyén egy vízcsepp volt, amely a felső ajka fölötti barázdába gördült, majd lecsordult. Mielőtt végignézhettem volna, ahogy a vízcsepp eltűnik az ajkai között, megcsókolt. Éreztem azt a vízcseppet az ajkamon, és azonnal lecsukódott a szemem. Habár tetőtől talpig csuromvizes voltam, olyan érzés volt, mintha lángba borult volna a bőröm. A vérem dübörögve száguldott az ereimben, és nem tudtam volna elhúzódni akkor sem, ha az életem múlik rajta, mert Lachlan Halstead végre megcsókolt.

Azt hiszem, azzal a meggyőződéssel kezdeményezte a csókot, hogy a „fellángolásomnak” soha nem lesz vége, hacsak nem tesz pontot a végére. Úgy gondolta, hogy a csók csak két száj találkozása lesz, nem fog jól elsülni, és másodpercek alatt vége lesz.

De sokkal több volt egyszerű csóknál.

Minden leállt: az idő, a légzés, az agyam.

Csak az enyémre préselő ajkaira tudtam összpontosítani. Nem mozdította el a száját, a nyomáson sem változtatott. Ezért hálás voltam, mert ehhez az egyszerű érintkezéshez képest az eddigi bizsergés semmi sem volt. Éppen amikor emeltem a karómat, hogy átöleljem, elhúzódt.

Minden melegség eltűnt az ajkamról, és olyan érzés volt mintha hideg vizet borítottak volna rám. A szemem felpattant. Nekitántorodtam. Lachlan hátraugrott, mintha megégette volna magát.

Csendben álltunk ott, félig kábultan meredtünk egymásra.

Én tértem magamhoz először.

– Csináld még egyszer!

Lachlan egy szót sem szólt. Csak gyorsan pislogott rám, miközben zuhogott ránk az eső.

– Csináld még egyszer! – Nem tudtam levenni a szemem az ajkáról.

– Nem!

– Csináld! – Közelebb léptem. – Csókolj meg! Mutasd meg, mit kell csinálni.

Egy lépést hátrált, aztán még egyet, és még egyet, amíg egy fához nem préselődött. Láttam rajta, hogy mennyire bizonytalan, és vágyat is láttam rajta. Nem csak képzelődtem. Nem csapott be a szemem.

– Mindketten tudjuk, hogy ez nagyon rossz ötlet volt – jelentette ki feszült hangon.

– Tényleg az volt? – suttogtam.

Összerándult, mintha megütöttem volna.

Tökéletesen mozdulatlan maradtam, és vártam, hogy csináljon valamit, bármit. Mély, reszketeg sóhaj tört fel belőle, miközben lehunyta a szegét. Háborúban állt saját magával. És láttam a pillanatot, amikor semmibe vette azt, ami visszatartotta. A pulzusom dübörgött, ahogy hozzám hajolt. Ezúttal az ajka nemcsak elidőzött az enyémen. Hanem mozgott, lassan haladt a számon.

Követtem a példáját. A leheletére vadásztam, kinyitottam a számat. Az ajka a hideg esőhöz képest meleg volt, és puhább, mint vártam. A szívem úgy kalapált, hogy azt hittem, ki fog ugrani a mellkasomból. Finoman elhúzódtam. Az orra hegye súrolta az enyémet. A szája hajszálnyim volt az enyémtől. A pillantása átható volt, arról árulkodott, hogy ha nem húzódtam volna el, még mindig csókolóznánk. Nagyot nyeltem.

– Azt mondtad, soha ne bízzak egyetlen srácban sem – emlékeztettem remegő hangon.

– Hallgatnod kellett volna rám – mormolta az ajkaimnak.

Egyszerre kezdtünk bele a folytatásba. Ez a csók még erősebb volt, mint az előző.

Az ujjai a nedves hajamba túrtak. A kezem átfogta a nyakát, úgy kapaszkodtam bele, mintha a horgonyom lett volna. Lábujjhegyen álltam. A könyökömet a vállára támasztottam, a fejem mögé nyúlva fogtam a kapucnimat, és a fejünkre húztam.

Évekig vártam, hogy megcsókolhassam, és nem akartam osztani rajta. Még az esővel sem.

Zuhogott körülöttünk, a kapucnimon dobolt, miközben Lachlan finoman

oldalra billentette a fejemet .A csók elmélyült. Éreztem a nyelvét az ajkamon. Kinyitottam a számat. Lachlan dűnnyögött, én pedig egy nyöszörgéssel válaszoltam. Nem tudtam, hogy jó-e az, amit csinálok. Csak azt követtem, amitől jól éreztem magamat.

A nyelvem lassan megérintette az övét. Lachlan közelebb húzódott. Éreztem őt a farmerjén keresztül. Az orromon át vettem a levegőt.

Elszakította magát tőlem.

Nehezen lélegzett. A homlokát az enyémnek támasztotta. Egy szót sem szóltunk.

NEKIFUTÁS

Újabb reggel.

Újabb nap dr. Rutledge irodájában.

Mielőtt megkérdezhetné, hogy vagyok és mi történt azután, már nyitom is a számat, és ömleni kezdenek belőlem a szavak...

28

BOLDOGSÁG

— Imádom, amit csináltál.

— Tényleg? – kérdezte Lana.

Megfordultam, és rámosolyogtam.

— Tényleg.

Körbejártam a nappaliját, megnézegettem az apróságokat, amiket elhelyezett a lakásban, hogy otthonossá tegye a helyet.

Kiderült, hogy lehet néhány jó cuccot találni a bolhapiacon. Vagy talán csak Lanának volt jó szeme hozzá. Amiket választott, önmagukban használtak és csúnyának tűntek, de együtt valahogy mégis működtek.

Volt egy nagy piszkosfehér könyvespolc, ami a házimozi rendszert tartotta. Egy kényelmes, sárgásbarna kanapé és egy nagy aranyozott tükör foglalta el a falat mögötte. És mindenütt virágok voltak. A konyhaasztalon, az éjjeliszekrényen. Igazi vagy művirágok. Lanának mindegy volt. Megkérdeztem tőle, miért van belőlük ilyen sok. Azt mondta, amikor rájuk néz, azonnal jobb kedve lesz tőlük.

Lana lepillantott az ölében heverő párnára, és piszkálni kezdett egy kilazult cérnát.

– Jó móka volt összeválogatni a dolgokat – mondta.

– És jó móka volt üzletről üzletre járni veled, és összeválogatni a dolgokat

– Kényelmesen elhelyezkedtem a kanapén, is alaposan szemügyre vettem a barátnőmet. – Jól vagy? – kérdeztem.

– Igen. Jól vagyok.

Ez volt Lana bejáratott válasza. Valahányszor kimondta, a hangja élettelen volt. De ma izgatottságot hallottam, és a remény kis szikráját láttam a szemében.

Felhúzta a térdét a mellkasáig, és közel hajolt hozzám, mintha egy titkot árulna el.

– Beiratkoztam néhány online főiskolai kurzusra – vallotta be.

– Ez óriási!

Megvonta a vállát, és másfelé nézett, elrejtette piruló arcát.

– Nem sok, de...

Felemeltem a kezemet.

– Itt hagyd is abba! Ne mondd, hogy nem sok. Ez egy óriási lépés a megfelelő irányba.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

– Mire valók a barátok?

Melegen elmosolyodott.

– Még mindig szeretnék munkát keresni.

– Az jó – mondtam puhatolózásképpen.

Lana szinte mindent a maga módján csinált. Persze, bátoríthattam, amíg elkétkültem tőle, de végül neki kellett meghoznia a végső döntést.

– Azt hiszem – felelte, miközben az ujjait végighúzta a kanapé díspárnáján.

– Gondolkoztam azon, amit mondtál.

Bólintottam, jelezve, hogy folytassa.

– Tegnap háromszor mentem be a könyvesboltba. Lófráltam a polcok között, bámultam a pénztárgépet, és vártam, hogy legyen elég bátorságom odamenni és kérni egy jelentkezési lapot. Minden alkalommal betojtam, és az ott dolgozók most valószínűleg azt hiszik, hogy valami zaklató vagyok.

Halványan rám mosolygott, összehúztam a szemöldököm.

– Megígértem, hogy segítek neked munkát találni.

– Tudom. De szerezni akartam egy kis előnyt. Nem élhetek életem végéig a megtakarításaimból.

– De azért jó lenne úgy élni, nem? – cukkoltam.

– A legjobb.

– Nézd... – szóltam elgondolkodva. – Csak három hét telt el.

Kezdesz hozzászokni ehhez a változáshoz az életedben. Adj neki egy kis időt!

– Mennyi időre lesz szükségem?

– Nem számít. Nincs felső határ, sem lejárató idő. Szánj rá annyit, amennyi kell.

Rám pillantott, és halkán megkérdezte:

– Hogy van Max?

– Jól.

Egyszer sem említettem neki a beszélgetést, amit kihallgattam Max és az apja között. Nem láttam okot rá, hogy beszámoljak róla. Olyan jól boldogult,

akkor miért kellett volna felhoznom? Ripityára zúgta volna azt a fejlődést, amit eddig elért.

– Beszéltél Lachlannel? – kérdezte. A hangja fesztelen volt, de kíváncsian figyelt.

Odamentem a teraszajtóhoz, és kinéztem a környező épületekre. Nem akartam beszélni róla. Egy kísértet volt, amit örök nyugalomra kellett helyezni. A vele kapcsolatos minden emlékemet el kellett volna temetni. De már a neve említése is felidézte azokat az emlékeket: ahogy hanyatt feküdtünk a faházban, beszélgettünk és beszélgettünk és beszélgettünk. Azt az első csókot, amely a feje tetejére állította a világomat.

Nagyon nyeltem, és lehunytam a szememet, próbáltam eltüntetni azokat az emlékeket.

Kinyílt a szemem. Még mindig egy helyben álltam. Még mindig Lana lakásában álltam, a gondolataim azonban a múltban gyökereztek.

Gombóc volt a torkomban, alig tudtam nyelni tőle.

– Nem.

– Egyszer sem?

– Nem – ismételt meg feszült hangon,

– Ez... fura.

Megfordultam.

– Miért fura?

– Az elmúlt tíz évben az életed része volt.

– És akkor?

– Csak furcsa, hogy kizárnád belőle.

– Nem zártam ki belőle.

Oldalra billentette a fejét.

– Akkor minek nevezed azt, amit csinálsz?

– Minden megváltozott, Lana.

– Ezt mindenki másnál jobban tudom. De nem teheted, hogy csak...

A gyomrom fájdalmasan összerándult. Erre a beszélgetésre nem álltam készen.

– Hagyd abba! – szakítottam félbe.

– Mi történt? – Lana arcán apró mosoly játszott, miközben a kezével kettőnk közé intett. – Normális esetben te adsz nekem tanácsot, és te vezetsz *engem* a helyes irányba.

Úgy gondolta, hogy ő is ezt teszi? Úgy gondolta, hogy Lachlan a helyes

irány?

– Nem kell, hogy vezess, Lana. Pont jól vagyok – jegyeztem meg lágyan.

A légzésem szaggatott lett. Keresztbe fontam a karomat, de csak azért, hogy elrejtsem remegő kezemet. Nem akartam megbántani őt, de nem voltam hajlandó Lachlanról beszélni.

Hangosan kifújtam a levegőt, és felvettem a táskámat.

– Mennem kell. Később találkozunk?

Lana egy hosszú másodpercig csak nézett rám. Egy pillanatig attól féltem, hogy látja az igazat.

– Igen – mondta lassan. – Később találkozunk.

Végighajtottam a Lincoln Roadon. Egy öt mérföldes szaka vezetett Max házához.

A letekert ablakon tűzifa illata áradt be. Egy kicsit borús idő volt, de ez nem akadályozott meg abban néhány gyereket, hogy a locsolócsővel játsszanak a kertben. Futó pillantást vettem rájuk, ahogy elhajtottam mellettük.

Nem tudtam másra gondolni, csak Lachlanre.

Nem számítottam arra, hogy Lana szóba fogja hozni a nevét. Olyan téma volt, ami alig került elő.

A megfelelő időben érkezett az életembe. És amikor elment, tudtam, hogy annak is oka van. De azzal is tisztában voltam, hogy még nem végeztünk. Tudtam, hogy vissza fog jönni az életembe. Csak nem álltam készen erre.

Ráfordultam Max felhajtójára. Az autója a garázs előtt parkolt. A félkör alakú feljárón pedig egy ezüst BMW állt. Ügyet sem vettem a lüktetésre a fűlemben, megmarkoltam a kormányt, és próbáltam jól megnézni a kocsit.

– A fenébe! – suttoztam.

Lana apjái volt.

Megálltam Max autója mellett. A kezem elfehéredett, még mindig annyira szorítottam a kormányt. Azt találgattam, miért van ott Lana apja. Talán egy ártatlan dolog miatt. Talán munkaügyben. De teljesen mindegy volt, minden forgatókönyv rossz véget sejtetett.

– A fenébe! – ismételtam meg.

Az első gondolatom ez volt: Fordítsd meg a kocsit! Húzd el innen a csíkot! Messze el Lana apjától.

És mit tettem? Maradtam.

Tudnom kellett, mi hangzik el odabent.

Felmentem a járdán. A lábaim azzal fenyegettek, hogy felmondják a szolgálatot. Épp csengetni akartam, de az utolsó pillanatban megtorpantam. Most, hogy tudtam, hogy Lana apja ott van annyira észrevétlen akartam maradni, amennyire csak lehetett. Mint egy kém, aki beoson, majd ki, anélkül, hogy bárki észrevenné.

Beléptem, és szemügyre vettem az előszobát. Lucy, Max házvezetónője éppen befordult, hogy felmenjen a lépcsőn egy szennyes kosárral a kezében. Megállt, és tágra nyílt szemmel nézett rám. Az ötvenes évei közepén járt. Barna haja őszült a halántékánál. Heti három alkalommal járt oda.

A számra szorítottam a mutatóujjamat, mielőtt intettem neki, hogy jöjjön közelebb.

– Mióta vannak bent? – suttogtam.

– Nem régóta. Talán öt perce.

– Oké. Jó. Én... – Elhallgattam, amikor megláttam az arckifejezését. Maxet fedezné, ha bármi történne. De én egészen más eset voltam.

– Naomi, nem kellene itt lennie! – suttogta vissza.

– Néhány perc, és megyek is.

Megveregettem a vállát, biztatón rámosolyogtam, és lábujjhegyen Max ajtajához osontam. Lucy lépései felhangzottak a fejem fölött.

A tenyeremet az ajtóra támasztottam, és erősen koncentráltam arra, ami odabent elhangzott.

– Miért vagy itt? Dühös vagy, amiért elment a lányod? – Max hangja feszült volt a haragtól. – Világosíts fel! Mondd el, mi folyik itt valójában.

– Tudom, hogy értelmes ember vagy, fiam.

Lehunytam a szememet, és az ajtónak támasztottam a homlokomat. Ez Michael volt.

Az eredeti célom az volt, hogy néhány percig hallgatom a beszélgetésüket aztán elhúzóok onnan, mielőtt bármelyikük észrevenne. Mégis azon kaptam magam, hogy elfordítom az ajtógombot. Alig néhány centire, de elég volt, hogy belássak. Becsuktam a bal szegemet, elfordítottam az arcomat, és befelé kukucskáltam a jobbal.

Lana apja fel-alá járkált a szobában. Fekete szövetnadrágot, fehér inget és tengerészkek nyakkendőjét viselt. Világosbarna baját oldalra fésülte. Minden hajszál a helyén volt.

– Csak azért jöttem ide, hogy beszéljek veled – érvelt – Mint férfi a férfival.

Max felhorkant, és hátradőlt a székén. Szúrós szemmel nézte a látogatót.

– Mondd el, amit akarsz, aztán menj el!

Lana apja abbaagyta a járkálást, és szembefordult Maxszel. Nem láttam az arcát, de figyeltem a testbeszédét. Ahogy állt, ahogy keresztbe fonta a karját.

– Akármit is mondott neked a lányom, az nem igaz.

Max egy szót sem szólt.

– Megértem, hogy azt hiszed, helyesen cselekszel. Azt hiszed, hogy megvéded őt, próbálsz hős lenni. És ezt csodálatra méltónak tartom. – Rávillantotta Maxre politikai mosolyát. Azt, amelyik mindig mindenkit megnyugtató. – De senkit sem kell megmenteni. Minden a legnagyobb rendben van.

Max nem vette be a szavait vagy a mosolyát. Az íróasztalára támasztotta a könyökét. Mindkét kezét ökölbe szorította, és a szájához nyomta. Ott ült, miközben az óra ketyegett, és fagyos pillantással nézte Lana apját. Végül megmozdult. Az egyik kezével az asztalra tenyerelt, a másikkal egyenesen a férfira mutatott.

– Mosolyoghatsz, és mondhatod, hogy semmi sem történt. És megpróbálhatod bemesélni nekem, hogy soha nem tennél semmit amivel ártasz a lányodnak. De mindketten tudjuk, hogy ez egy kurva színjáték.

Michael válla megmerevedett.

– Kíváncsi vagyok, mit tennének az emberek McLeanben, ha tudnák, hogy mi vagy valójában.

– Nem vagyok más, mint szerető férj és apa – jelentette ki Lana apja határozottan.

Maxnek már a pillantása is süttött a haragtól, és remegni kezdett tőle. Olyan volt, mint egy ketyegő időzített bomba, amely bármelyik pillanatban felrobbanhat.

– Leszarom, hogy kinek tartod magad! Az én olvasatomban egy kibaszott erőszaktevő vagy! – üvöltötte.

– Ez komoly vád, és óriási támadás a személyem ellen.

Max sötéten elmosolyodott.

– Nem vád, ha ez az igazság.

– Ott voltál? A saját szemeddel láttad azt, amit a lányom szerint tettem vele?

A gyomrom összerándult a leereszkedő hangsúlyától.

– Sehol sem kellett lennem, hogy tudjam, ez az igazság – válaszolta Max. – Amióta csak megismertelek, tudtam, hogy valami nincs rendben. Mindig volt válaszod mindenre. Az a mosoly soha nem hervad le a képedről. Mindent elkövetsz, hogy kedves legyél. Észre kellett volna vennem, hogy

valami elcseszett szarság rejtőzik a mosolyod mögött.

– Elég! – csattant fel Lana apja.

Elfordult Maxtól. Jól megnézhettem magamnak. Csípőre tette a kezét. Az állát összeszorította, a bőre sápadt és nyirkos volt. Néhányszor levegőt vett, miközben a padlót bámulta. Láttam rajta, hogy küszködik, hogy összeszedje magát. Max telibe trafálta, és bár abban a pillanatban halálra voltam rémülve, önkéntelenül elmosolyodtam.

Lana apja mély lélegzetet vett. Már mosolygott, ahogy visszafordult Maxhez.

– Feleslegesen balhézunk. Csak azért jöttem, hogy helyrehozzam azt, ami elromlott közöttünk – mondta, miközben leült Maxszel szemben. A testét enyhén meghajlította, a könyökét a térdére tette, és egymásnak támasztotta az ujjait – Az érzéked a részvények adás-vételéhez egyedülálló. Lehet, hogy már nem dolgozunk együtt, de ez nem jelenti azt, hogy nem ajánlhatlak az üzletfeleimnek.

– Ez most valami vicc?

– Nem.

– Nem akarok veled üzletelni, erre te köszönetként ajánlani fogsz az „üzletfeleidnek”? – kérdezte Max hitetlenkedve.

– Én korrekt ember vagyok.

– Nem, nem vagy az. Kétségbeesett ember vagy. Azért vagy itt, hogy meggyőződj arról, hogy hallgatni fogok, és nem teszem tönkre azt a tökéletes hírnevedet.

Lana apja egy szót sem szólt.

Max felvonta a szemöldökét, még mindig azzal a sötét mosollyal az arcán.

– Igazam van?

Lana apja közelebb hajolt. A szék megreccsent alatta.

– Nem tudod, mit művelsz. Rossz döntést hozol. – A nyugalom eltűnt a hangjából, a hangszíne halk és baljós lett.

Megmutatta az igazi arcát.

Max széttárta a karját.

– Vállalom a kockázatot. Most pedig menj! Húzz el innen!

Lana apja megütögette mindkét karfát, mielőtt felállt. Max ugyanabban a pillanatban állt fel, készen arra, hogy kikísérje.

De én láttam a mosolyt Michael arcán. Ravasz volt, és tudtam, hogy tartogat valamit a tarsolyában. Amikor Max megkerülte az íróasztalát, Lana apja a

karjára tette a kezét, és megállította. Max ingerületen és színtiszta dühvel nézett rá. Michael egészen közel lépett hozzá, és sötét hangon megszólalt:

– Fiam, a szavatossági időd a végéhez közeledik ebben a városban. De én utána is itt leszek, és minden, ami az enyém volt, továbbra is az enyém lesz.

Max tekintete elborult, én pedig előre akartam lépni. Még soha nem láttam rajta ezt az arckifejezést. Gyűlölet volt. Vakító düh, amitől minden veszélybe került, ami a keze ügyében volt.

Már nem gondolkozott józanul, és annyira gyorsan mozgott, hogy Lana apjának esélye sem volt reagálni, Max keze a férfi nyakára kulcsolódott. Egyetlen gyors mozdulattal az íróasztal széléhez csapta az arcát. Recsegő csontok árulkodó hangját hallottam. Michael felüvöltött. Tele volt fájdalommal, én pedig megborzongtam tőle. Egyetlen ütés is éppen elég volt, de Max nem hagyta abba. Erősebben szorította a nyakát, kétszer az asztalhoz csapta az arcát, én pedig rádöbbsentem, nem fogja abbahagyni, amíg Lana apja életben van. Belökaz ajtót, és berohantam a szobába.

– Állj!

Max nem állt le. Nem nézett rám. Az álla megfeszült, az orrlyuka kitágult. Úgy mozgott, mintha transzban lett volna.

Belekapaszkodtam a karjába, és húzni kezdtem.

– Hagyd abba! Meg fogod ölni! – kiabáltam.

Max rám nézett. A szeméből olyan vadság sugárzott, hogy libabőrös lettem tőle. Zihált, a mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt. Még mindig vasmarokkal tartotta Lana apját a nyakánál fogva. A szememmel rimáncodtam neki, hogy engedje el és hagyja ott.

Végre eleresztette. A férfi úgy esett össze, mint egy rongybaba. Nyöszörgött, a vérző orrát fogta. Az ujjai közül vér szivárgott, a padlóra csöpögött. Ügyet sem vettem rá, megkerültem, és Max arcára tettem a kezemet. Sikerült elérnem, hogy néhány lépést hátráljon, de a szemét Lana padlón fekvő apjára szegezte. Az egész teste merev volt, reszketett a dühtől.

– Ne! – suttoztam kétségbeesetten.

Vártam, hogy a harag kitisztuljon a szeméből, és visszatérjen bele némi józanság. Végül nyelt egyet, és rám pillantott. A dühe egy része csillapodni látszott, és láttam egy kis darabját annak a Maxnek, akit ismerek.

Lana apja felnyögött, miközben megkapaszkodott az

asztalban, és felállt Max szeme rávillant. Halkan így szólt; – Menj!

Továbbra is Maxbe kapaszkodtam. Nem bíztam benne. Lehet, hogy valamennyire lehiggadt, de nem eléggé ahhoz, hogy elengedjem. A hátam mögé néztem, Michaelre. A hátsó zsebébe nyúlt, elővett egy monogramos zsebkendőt, és letörölte a vért az arcáról. Gúnyosan felnevetett, ahogy lepillantott az ingét beszennyező vérré. Ahelyett, hogy Maxre nézett volna, arra az emberre, aki ezt tette velem, egyenesen rám meredt.

Soha nem tudtam felfogni, Lana miért nem volt hajlandó elmondani mindenkinek, amit az apja tett velem. De ahogy az a hideg, halott szempár rám irányult, megértettem, miért volt benne annyi félelem. Az ajka sokatmondó mosolyra húzódott, mintha pontosan tudta volna, mire gondolok. A légzésem felgyorsult. Olyan érzés volt, mintha a levegőt lassan kieresztették volna a szobából. Apró foltok jelentek meg a szemem előtt.

Max halkan káromkodott egyet. Szerepet cseréltünk. Ő lépett elém, és az ajtóra mutatott.

– Azt mondtam, *menj!* – üvöltötte.

Lana apjának még bezúzott arccal és véresen is volt képe önelégülten rám vigyorogni. Aztán ridegen, éles pillantással Maxre nézett.

– Gondolkodj azon, amit mondtam!

Azzal elsétált, egy dallamot mtyülve, amit nem ismertem. A lépései visszhangoztak a folyosón. Maxzei dermedten álltunk egy helyben, vártuk, hogy elmenjen. A bejárati ajtó másodpercekkel később becsapódott. Az ablakok megzörrentek, és súlyos feszültség vett körül minket.

Elengedtem Max karját. Elsétált tőlem, a kezét összekulcsolta a tarkóján. A plafont bámulta.

Egy pillanattal később lépések zaja hallatszott a lépcsőről. Lucy megállt az ajtóban. El is felejtettem, hogy a házban van. Elakadt a lélegzete, amikor végigmérte Maxet. Lana apjának vére volt az ingén és a kezén, és valamennyi még az arcán is. Egy szót sem szólt.

– Ma már nem lesz magára szükség – mondtam neki halkan.

Maxre nézett, aki még mindig a plafont bámulta, de lassan bólintott. Lucy pillanatokkal később elment.

A házban teljes volt a csend. Végre csak mi ketten maradtunk.

– Mit csinálsz itt, Naomi? – kérdezte Max mogorván.

– Hogy én... – Hitetlenkedve csóváltam a fejem. – És mit csinállok itt? Mi a

francot csinált ő itt?

– Nem tudom – felelte Max. Még mindig nem volt hajlandó rám nézni. – Kinyitottam a kurva ajtót, és ő állt ott. Még mindig volt mondanivalóm neki, úgyhogy beengedtem.

– A mondanivalóid között volt a feje szétverése is?

Leeresztette a kezét. Megfordult, hogy rám nézzen, a szeme villant egyet.

– Nem fogom azt mondani, hogy *sajnálom!* Azt tettem azzal a faszfejjel, amiről azóta álmodom, hogy megtudtam az igazságot.

– Nem kérem, hogy azt mondd, sajnálsz. Azt kérem, hogy *gondolkozz!* – kiabáltam. – *Provokálni próbált téged!* Csak arra az egy pillanatra várt. Arra, amikor reagálsz. És megadtad neki, amit akart. – Elé tartottam a kezemet, és az egyik ujjamat a tenyerem közepére nyomtam. – Elérte, hogy pont innen egyél. Egyenesen a tenyeréből.

– Ebben a kurva városban mindenki a kurva tenyeréből eszik! – robbant ki Maxból. – Megszokta, hogy ő mozgatja a szálakat, és senki sem száll szembe vele. Ma kapott egy nagyon kis dózist a valóságból. Legközelebb nem lesz ilyen kicsi.

Az idegeim vibráltak. Max pedig percekkel korábban lobbant lángra. Csak meredtünk egymásra, mindketten kifulladtunk.

A dühe egy része kezdett elpárologni. Másfelé nézett, és észrevette, hogy Michael vére a gallérjára fröccsent.

– Bassza meg! – suttozta.

Kiment a szobából, s közben kigombolta az ingét. Követtem fel a lépcsőn.

Becsuktam az ajtót, és a falnak támaszkodtam. Max levette az ingét, labdává gyúrta, és a sarokba dobta. Úgy járkált a szobában, mint egy ketrecbe zárt állat.

– Hagynod kellett volna, hogy elintézzem – fakadt ki.

– Oké. Elintézed. És mi történik utána?

– Halott, és soha senkinek nem kell többet foglalkoznia vele.

– Nem. Halott, és te rács mögé kerülsz. És ki marad neked?

Ez kijózanította. Leeresztette a kezét, miközben odajött hozzám.

– Sajnálom – mondta szelíden. – Sajnálom, hogy a szemed előtt tettem.

Az ujjai a hajamba túrtak. Elgondolkozva nézett rám, megbámulta minden egyes arcvonásomat, mielőtt megcsókolt. Az ajkát az enyémhez préselte. Nem mozdult... csak ott volt.

Megfogtam az arcát, és megpróbáltam elmélyíteni a csókot de nem volt

hajlandó megmozdulni. Még mindig adrenalin áramlott az ereimben. Azt az energiát abba akartam beleadni, hogy Maxet csókolom, nem pedig vitatkozom vele. Az orromon keresztül vettem levegőt, miközben az ajkamat mozgattam az övén. Max nem moccant. A fejem oldalra billent, és végighúztam a nyelvemet az ajka redőjén. Semmi.

Szándékosan fogta vissza magát. Nem engedte, hogy a vágy vegye át az irányítást.

Utáltam ezt. El akartam felejteni, ami a földszinten történt.

Max szorosabban tartotta az arcomat, ahogy az ajka lassan mozogni kezdett az enyémen, a nyelve becsusszant a számba. Elakadt a lélegzetem.

Éreztem, hogy mi van a csók mögött. kétségbeesés, félelem, és végül veszteség. És ez jobban megijesztett bárminél. A vállába kapaszkodtam, a szorításom már-már fájdalmas volt.

Nem volt miért aggódnunk. Rendben leszünk. Ezt el akartam mondani neki, de nem húzódtam el elég időre ahhoz, hogy kimondhassam.

Az ágyhoz indultam, Max pedig követett. Lehet, hogy a csókja tempója felgyorsult, de a kezéé nem, és közel sem volt elég gyors nekem. Én ugyanis sietve levetkőztettem, ő viszont kényelmesen fosztott meg a ruhadarabjaimtól.

Amikor már mindketten meztelenek voltunk, és én borítottam a testemmel, engedte, hogy átvegyem az irányítást. De minden *más* volt. Megcsókoltam az erős állát, lefelé haladtam a testén. A bőre meleg volt az ajkam alatt. Megcsókoltam a mellizma széleit. A fogam súrolta a hasizma barázdáit.

Max keze a koponyámra simult. Felemelt, amíg már szemtől szembe voltunk egymással, és úgy csókolt meg, hogy belesajdult az ajkam. Felnyögtem, és egyetlen gyors mozdulattal magamba csúsztottam.

Lassan mozogtam fel és le, és egész idő alatt őt néztem. Valahányszor a csípője felemelkedett, a derekam köré font karjai még jobban szorítottak.

Én is belé kapaszkodtam.

LETELT AZ IDŐ

Augusztus elején, egy pénteki napon, hirtelen felébredtem kora reggel.

Nem volt őrült álmom arról, hogy a halálomba zuhanok, és másodpercekkel a földet érés előtt ébredek csak fel. Minden ok nélkül teljesen éber voltam.

Megnéztem az időt. 5:32.

Lana lakása csendes volt. Kipattantam az ágyból, és elrántottam a függönyt. Új nap kezdődött. Az ég halványszürke volt, mivel a Nap éppen készült felkelni. A város nagy része még aludt. Az utcák ködbe burkolóztak.

Keresztbe fontam a karomat, és az ablaknak támaszkodtam. Minden békés és csendes volt, de a megérzésem azt súgta, hogy valami nincs rendben. Olyan érzés volt ez, mint a vihar előtti csend.

Erről azonnal eszembe jutott Lana apja. Hetek teltek el a Maxszel való összetűzése óta. Maxszel vártuk, hogy mikor áll bosszút. Hogy telefonáljon. Zaklassa. Feljelentse. Vagy akár olyan messzire is elmenjen, hogy elvégeztesse valakivel a piszkos munkát.

De semmi sem történt. Az égvilágon semmi.

Néhány héten belül vissza kellett mennem az iskolába. A szüleim néhány nap múlva hazaértek. Várt rám a régi, normális életem.

Mégis lehetetlennek tűnt, hogy valaha is visszakerüljek abba az életbe. Hogy is lehetem volna képes rá, tudatában annak, amit tudtam?

Meg kellett volna könnyebbülnöm, amiért Lana apja nem állt bosszút. De nem így történt. Hihetetlenül nyugtalan voltam. Most ő volt a fölényben. Én tudtam. Ő is tudta. A tökéletes pillanatra várt, hogy visszavágjon-

Lana tudta, hogy mi történt. Túl nagy dolog volt ahhoz, hogy ne mondjam el neki. Úgy reagált rá, ahogy vártam.

Visszahúzódott tőlem és Maxtól. Magát okolta azért, ami történt, bezárkózott a lakásába. Eltartott néhány napig, amíg ismét a régi lett. Valahányszor láttam öt, fürkésző tekintettel néztem rá, próbáltam kideríteni, van-e valami jele annak, hogy beszélt az apjával. Olyankor egyenesen visszabámult rám, és megrázta a fejét.

A rossz előérzet nem akart elmúlni, és minél tovább álltam az ablaknál,

figyelve, ahogy a Nap lassan a város fölé emelkedik, annál nyugtalanabb és rémültebb lettem.

Összehúztam a függönyöket, és kimentem a szobából. A hűtőszekrényhez indultam, valami ennivalót kerestem. Igyekeztem meggyőzni magamat, hogy túlreagáltam a helyzetet, és a furcsa érzést a paranoiám okozta. Az ujjaim a hűtő szélén doboltak, amikor meghallottam a bejárati ajtót eltaláló újság tompa puffanását. Kiegyenesedett a hátam. Lassan megfordultam.

Nem mondhatnám, hogy követtem volna a híreket, az újságotolvasásról nem is beszélve. A legtöbb, amit valaha tettem, az volt, hogy átfutottam a címloldalt, mielőtt a teendőimmal foglalkoztam volna. Most azonban az óra ketyegett, a hűtőszekrény zúgott.

– Ó, istenem! – suttogtam.

Minden elhomályosult, miközben felvettem az újságot, és bementem a nappaliba. Újra meg újra átolvastam a szavakat de semmi sem maradt meg a fejemben. Csak a szófordulatok: *letartóztatták* és *bennfentes kereskedelem*. A vér átszáguldott a fülemben. Nehéz volt állva maradnom.

Az újsággal a kezemben Lana szobájához mentem. Kopogtam néhányszor. Senki sem nyitott ajtót. Türelmetlen lettem, és bementem. Az ágya be volt vetve. A lámpák lekapcsolva, a barátnőm sehol.

Teljesen döböntően álltam ott, majd kirohantam a szobából, átvettem a pólómat, felkaptam a kulcsaimat, és elhagytam a lakást.

Felhívtam Maxet. Minden hívásom egyenesen hangpostára kapcsolt.

Kétségbeesett kísérletemben, hogy megcáfoljam a napilapot, a házához hajtottam. Nem fáradtam azzal, hogy beforduljak a felhajtójára. Csak rátapostam a fékre, és kikémleltem az utasoldali ablakon. Olyan autók parkoltak ott, amelyeket még soha nem láttam. Talán a szülei?

Nem volt értelme benézni, ha ő nincs ott, és tudtam, hogy nincs.

Ezután Lana szüleinek házához vezettem.

Ha a barátnőm tudta, hogy mi történt Maxszel – és szerintem tudta -, akkor ott lesz. Visszavonult a szülei erődjébe. Részben félelemből, részben azért, hogy megnyugodhasson, hogy minden elsimítható, ha visszamegy.

Az autóban ültem, a felhajtójukon parkoltam. Az újság az anyósülésen hevert, mint egy fenyegető lény, támadásra készen. A Nap felkelt, de a felhők szürke fátyollá álltak össze McLean fölött.

Minél tovább ültem ott, semmit sem csinálva, annál több idő veszett kárba. Mire vártam? Felkaptam az újságot, és átnéztem a címlapot.

A rövid változat?

Maxet bennfentes kereskedelemmel vádolták meg hat ügyfelével kapcsolatban. Egyiküknek a nevét sem adták meg. A cikk nem szólt a bizonyítékaikról vagy a vádak mögött álló emberről *de* a végén azt írták, hogy bárki, akit bennfentes kereskedelemmel vádolnak, akár húsz évet is kaphat, és nevétségesen magas büntetést kell fizetnie.

Az egész történet titokzatosságba burkolózott. Egy szava sem volt igaz. Ezt jól tudtam. Tisztában voltam azzal, hogy Max elég okos ahhoz, hogy ne válassza a bennfentes kereskedelmet, de ezt nem mindenki tudta róla. Még ha idővel ejtették is volna a vádakot, nem számított, mert az óriási botrány tönkreteszi Őt és a családját cégét.

Lana apjának a keze volt ebben. Erre fogadni mertem volna.

Az újságot szorongatva kiszálltam az autóból. Elképzelésem sem volt, mi a francot fogok csinálni. Csak azt tudtam, hogy tennem kell valamit.

Jóformán végig sem gondoltam, és berontottam Lana családjának házába. Hangok hallatszottak a konyhából és az emeletről. Elnyomták annyira a belépésem zaját, hogy Lana és az anyja fel sem néztek, amikor besétáltam. A nappaliban voltak. A barátnőm a kanapén ült, az anyja pedig vele szemben a XV. Lajos korabeli karosszékekben. Az asszony háta egyenes volt; a lábát jobbra döntötte, az egyiket a másik mögé illesztette. Lana az ölében tartotta a kezét. A jobb térde fel-le járt.

Beosontam a nappalival szemközti étkezőbe.

Egyikük sem szólt egy szót sem. A nő a fényesre polírozott asztalon előtte álló kávéjáért nyúlt. A csészealjjal együtt emelte fel, és miközben lassan kavargatta a kiskanállal, a folyadékot bámulva. Lana ideges pillantással figyelte.

– Hagyd már abba! – csattant fel az anyja.

Lana mozdulatlaná dermedt.

Az asszony kortyolt egyet a kávéjából, aztán visszahelyezte az asztalra. Hátradőlt a székében, és keresztbe tette a lábát. Az ujjai a szék karfája köré fonódtak. Fejedelminek és büszkének látszott, mint egy királynő a trónusán, aki tudja, hogy senki sem beszél vagy mozdul, amíg ő meg nem teszi az első mozdulatot.

Az anyja megköszöri a torkát, és egyetlen gyermekére nézett.

– Tudod, hogy az apád nem akarta, hogy ezt kelljen tenni.

– Mégis megtette.

A nő összehúzta a szemét, miközben közelebb hajolt.

– És tudod, miért? Hazugságot koholtál. Az egyetlen ok annak, hogy ez a fiú ebbe a helyzetbe került, az te vagy. Senki más, csak te.

– Én nem koholtam semmit!

Az asszony gúnyosan nevetett.

– Hát persze hogy nem.

Lana ügyet sem vetett az anyja szavaira.

– Csak segíteni próbált nekem.

– De hazudsz! – szólt rá az anyja vehemensen. – Mindig is olyan dolgokat képzeltél, amik soha nem történtek meg.

Sebzettség suhant át Lana arcán. A lába megint elkezdett fel-le járni.

– Tudod, hogy apu megtette. Tudom, hogy tudod.

Az asszony egy szót sem szólt. Csak ült ott, az arcán megfejthetetlen arckifejezéssel meredt a lányára.

A barátnőm felállt, és megkerülte a dohányzóasztalt.

– Soha nem fogom megérteni, miért nem vettél tudomást arról, ami itt zajlott.

Vagy azt, hogy hogyan söpörheted az egészet a szőnyeg alá, miközben igyekszel úgy tenni, mintha semmi baj nem lenne. Hogyan vehettél semmibe, amikor a legnagyobb szükségem volt rád?

– Elég! – csattant fel az anyja. Gyorsan felállt. Láttam, hogy a keze remeg a dühtől.

Csak három lépést kellene tennie, hogy átölelhesse a lányát. De ő úgy kezelte a köztük lévő teret, mintha mérföldek választanak el őket. Amíg Lana él, soha nem az anyja lesz az, aki megteszi azt a lépést előre.

– Fogadd el az életedet! – tanácsolta az anyja.

– Tessék?

A nő felszegte az állát.

– Ne játszd az áldozatot, és ne ülj itt ilyen siralmas képpel azt remélve, hogy valaki majd megsajnál. El kell fogadnod azt az életet, ami jutott neked.

– Miféle élet ez? – suttogetta Lana.

A szaval hatástalanok voltak. Az anyja hátához beszélt. Lana egyedül állt a szobában. Az anyja kiment az előtérbe, egy kellemes dallamot dúdolt. Egy szobalány odasétált hozzá egy virágcsokorral a kezében. Lana anyja sugárzón elmosolyodott, és odahajolt, hogy megszagolja.

– Gyönyörűek – állapította meg elismerően. – Egyszerűen gyönyörűek.

Miután megveregette a szobalány vállát, folytatta az útját a folyosón, a cipője sarkának kopogása hangosan visszhangzott.

Visszafordultam Lanához. Egy pillanatig csak merengve nézett felé. Eltartott egy darabig, amíg észrevette, hogy én bámulok vissza rá.

Dühösen pislogott, mielőtt átsietett az előtéren.

– Mit művelsz itt? – suttozta.

Elővettem az újságot, és kettőnk közé tartottam. Nem nyúlt érte. Csak kifejezéstelenül bámulta Max arcát.

– Már tudsz róla, ugye?

Végigpillantott a folyosón egy másodpercig, mielőtt a fejével a bejárati ajtó felé bökött.

– Kimegyünk?

Bólintottam, és követtem. Az ajtó határozott kattanással becsukódott. Ahelyett, hogy egyenesen belevetettük volna magunkat a beszélgetésbe, Lana sóhajtván leült a felső lépcsőfokra, és merengő arckifejezéssel a hosszú, kanyargó kocsifelhajtót bámulta.

– Tegnap éjjel tudtam meg – kezdett bele, – Aludtál, és nem akartalak felébreszteni. Szükséged volt egy kis pihenésre azok után, ami történt. Hazajöttem, hogy kiderítsem, mi folyik itt.

– Miért... miért nem ébresztetted fel?

– Mert szükséged van a pihenésre. Nézd, mit tett ez az egész az életeddel! Kárba vészett a nyarad.

– Azt hiszed, hogy ez a te hibád?

– Tudom, hogy az. Úgy gondolod, az a dolgod, hogy itt legyél mellettem. Az enyém viszont az, hogy megvédjelek az életemtől.

– Ez nem igaz!

– Minden tönkrement – suttozta megtörten.

Olyan volt, mintha nem is hallott volna.

Végigfutott a hideg a gerincemen.

– Nem, nem igaz. A vádakat ejteni fogják, és minden újra egyenesbe jön.

– Abbahagynád? – tört ki Lanából. Elhúzódtam. Szomorúan felnevetett, és a füvet bámulta. – Hallottad, amit az anyám mondott odabent. Semmi sem történt volna Maxszel, ha nekem nincs közöm hozzá.

– Anyukád ugyanaz az ember, aki úgy dönt, hogy a lánya helyett a férjének hisz. Ne hallgass rá! Fogalma sincs, miről beszél.

Lana a mellkasához szorította a térdét. Csüggedtség látszott a szemében.

Ugyanaz a csüggedtség, amit akkor láttam, amikor rátaláltam az istállóban.

– Nem költözöl haza, ugye? – kérdeztem riadtan.

Egy szót sem szólt. S ezzel meg is kaptam a választ.

– Azt nem teheted! – A karjába kapaszkodtam, szorosán megmarkoltam. –
Visszamész a lakásodba. Tudod, miért?

Rám nézett; a tekintete kifejezéstelen volt.

– Mert nagyon sokat haladtál. – Bátorítón rámosolyogtam.

– Ugyan már, Lana! Van saját lakásod. Csakis a tiéd, ahol úgy jöhetsz és
mehetsz, ahogy a kedved tartja. Olyan életet teremtesz, amit a saját
döntéseidre építesz fel. Tavaly képes lettél volna megtenni ezt?

– Nem – suttogta.

– Azt hiszed, vissza kell költöznöd, mert pillanatnyilag mindent
reménytelennek érzel, és nem hiszed, hogy menni fog egyedül, pedig
képes vagy rá.

Felálltam és kinyújtottam a kezemet.

– Mit mondasz? Készen állsz arra, hogy hazamenjünk?

– Igen. – Megfogta a kezemet. – Kész vagyok.

Amikor beültünk az autóba, megkérdezte:

– Mi fog történi Maxszel?

A kormányra meredtem.

– Óvadék ellenében kiengedik. A vádakat ejteni fogják, és minden újra
rendben lesz. Ígérem.

Lana kétkedve nézett rám. De nem hibáztathattam érte. Én magam sem
hittem el.

30

Szünet

Mára itt befejezhetjük!

Dr. Rutledge-re nézek. A pulzusom dübörög a bőröm alatt. A hangom
remegni kezd, ahogy továbbmesélem a történetemet.

Ahelyett, hogy kérdéseket tenne fel, dr. Rutledge nem szól semmit. Hátradől
a székén, s a tollával ütögeti a füzetét.

Kihúzza magát, és összefűzi az ujjait.

- Tudja, hogy mit gondolok?
- Mit? – kérdezem.
- Azt hiszem, kaphatna egy hétvégi kimenőt.
- Hétvégi kimenőt... – ismétlem meg.
- Tudom, hogy ezek a kezelések kimerítik, de jelentősen javul az állapota. Szerintem egy hétvégi kimenő jótékony hatással lenne magára.

Amikor Lachlan először megemlítette a hétvégi kimenő ötletét, nem igazán hittem az elképzelésben. És amikor a csoportterápián összeomlottam, azt gondoltam, az esélyeim, hogy valaha is visszakapom a szabadságomat, köddé váltak. De most itt vagyok, és lehetőséget kapok a szabadságra. Még akkor is, ha meghatározott idejűt.

Szkeptikusan rámeredek. Az az érzésem, hogy csapda is jár ezzel a lehetőséggel.

- Szeretné?

Bólintok.

- I-igen... – dadogom.

– Ha úgy gondolja, hogy nem áll készen rá, nem kell elfogadnia.

- Kész vagyok – vágom rá gyorsan. – Tényleg. Csak skeptikus vagyok.

Nincs miért skeptikusnak lennie. Mindenkinek kell egy kis szünetet tartani.

- Megvonja a vállát. – Ez a maga szünideje.

Hangosan kifújom a levegőt.

- Elfogadom.

– Remek! – mondja diadalmasan, miközben feláll. – Mary holnap segít összecsomagolni, és már indulhat is.

Eszembe jut azonban egy apró, de nagyon fontos tényező.

- Ki jön értem? – kérdezem.

– Lachlan.

A félelmeim sebesen belém csapódnak. Látom magam előtt, ahogy dr. Rutledge Lachlannel beszélget, elmondja neki, hogy tényleg elmebeteg vagyok, és soha nem fogom elhagyni ezt a helyet. Bár a doktornő már bizonyított nekem, nem számít, hiszen a régi bizonytalanságok soha nem múlnak el.

Szerintem látja a félelmet a szememben. A kezét a vállamra teszi, és aggódva néz rám.

- Egyszer beszéltem vele – magyarázza gyengéden. – A múlt héten megemlítette nekem a hétvégi kimenőt, ez minden. Nincs miért aggódnia.

Nyelek egyet.

– Köszönöm – suttogom.

– Most pedig – elmosolyodik – pihenjen egy kicsit! Holnap öagy nap lesz.

31

GYUFÁK

Másnap este végigsétálok a folyosón az útitáskámmal a kezemben. Mary itt van mellettem. Lachlan előttem áll. Háttal van nekem, és dr. Rutledge-dzsel beszélget.

Visszaváltozom a tinédzser Naomivá. Azzá, aki elpirul Lachlan közelében. Akinek a szája nevetségesen széles mosolyra húzódik, miközben a szíve vadul szaltózik a mellkasában.

Dr. Rutledge Lachlan válla fölött rám néz. Felvonja a szemöldökét, és elmosolyodik.

– Jó estét, Naomi!

Lachlan megfordul és rám néz. Féloldalas mosolyt villant rám. Úgy érzem, a szívem a gyomromig zuhant.

Egyszerű farmert, sötétkék inget és barna dzsekit visel. Nagyon lazának és nyugodtnak látszik. Soha nem volt még szexibb.

– Nézzenek oda! – mondja, és a kezét nyújtja, hogy elvegye a táskámat.

– Bizony ám. El tudod hinni? – Felemelem a lábamat. – Cifra fűző van a cipőmben.

Mary még nevet is rajta. Atyaég! Ki hitte volna, hogy humor érzék is szorult belé. Komolyra fordítva a szót, attól, hogy rendesen felöltözöm – de nem melegítőbe – és cipőt viselek, úgy érzem mintha egy részem visszazökkenne a helyére.

Lachlan mosolya nem változik, miközben tetőtől talpig végigmér. A várakozástól összeugrik a gyomrom, mert abban a percben, ahogy kisétálunk a bejáratú ajtón, ő csakis az enyém lesz. Nem lesznek ápolónők, akik ellenőriznek minket vagy azt mondják neki, hogy ideje mennie.

Elfordítom róla a tekintetem, és dr. Rutledge-re pillantok.

– Készen vagyok?

Egy csiptetős táblát tart elém.

– Csak alá kell írnia néhány papírt. – Leteszi mellém a pultra, és egy tollat ad a kezembe.

Gyorsan átfutom az oldal tartalmát. Valójában egy kijelentkező lap, ami arról szól, hogy én, a páciens, vagy a páciens gyámja, megértem, hogy mivel

jár egy hétvégi kimenő.

A doktornőre nézek.

– Nem kell a szüleim aláírása?

Megköszörüli a torkát, és a vállam fölött a papírokra néz.

– Nem. Ez egy hétvégi kimenő – feleli halkán. – Csak a maga aláírására van szükségem.

Eszem ágában sincs kétségbe vonni a szavát. Gyorsan a papír aljára firkálom a nevemet, és hátralépek. Egyik lábamról a másikra állok, és dr. Rutledge-re meredek.

– Ennyi – mondja derűsen. – Legyen kellemes hétvégéje, Naomi!

Lachlannel kísétálunk az ajtón. Mélyet lélegzem a friss levegőből. Szemügyre veszem az autókat a parkolóban. A hókotró magas hókupacokat hagyott a parkoló sarkában. A járdát sóval szórták fel, nehogy elcsússzon valaki. És örülök, mert ma annyira izgatott vagyok, és annyira várom, hogy kijuthassak innen, hogy egyenesen Lachlan autójáig rohantam volna, és jól fenékre estem volna.

Egyik lábamat a másik elé teszem, és emlékeztetem magamat, hogy úgy kell kinézniem, mint egy normális embernek. Olyannak, aki kint sétál, és nap mint nap emberekkel kerül kapcsolatba a való világban. Lachlanre nézek. A járása magabiztos. A válla egyenes. Az állát kissé felemeli, elvéve a kedvét mindenkinek attól, hogy az útjába kerüljön.

Amikor beülök az autójába, a tenyerembe lehelek, miközben várjuk, hogy a kocsni felmelegedjen. Lachlan a combomra teszi meleg kezét, és rám mosolyog.

– Készen állsz?

– Teljes mértékben.

– Jó – mondja, és kihajt a parkolóból. – Pontosan ezt akartam hallani.

Kikanyarodik az útra, és a gázra lép.

Erős a készítés, hogy megforduljak az ülésben, és intessem a Fairfaxnek, de ha megteszem, a pillantásom a saját kísértetemre tévedhet, aki vágyakozón bámul kifelé, újabb rovátkát húzva az ablakra. Így hát egyenesen előrebámulok, miközben a táj elsuhan mellettünk.

– Akár lazíthatsz is, hiszen két óra az út a házamig – mondja Lachlan.

– Hogy várhatod el tőlem, hogy lazítsak? – Körbemutatok.

– Hónapok óta nem ültem autóban. Mindent fel kell dolgoznom. A mai nap kész kínszás volt. Végig a társalgóban ültem, és az órát bámultam.

– Ha attól jobban érzed magad, egy rakás papírmunka van az íróasztalomon, mert képtelen voltam koncentrálni. Végül egy órával korábban eljöttem a munkahelyemről. – Lachlan olyan lehengerlő, intim mosolyt villant rám, hogy majdnem a mellkasomhoz kapok fájdalommban.
– De ha nézelődni akarsz, tedd azt... Ne engedd, hogy megzavarjalak benne.

– Dehogy. – Fészkelődni kezdek az ülésemen. – Mesélj a házadról!

– Mit akarsz tudni?

– Milyen?

Vállat von.

– Csak egy ház.

– Ugyan már – unszolom. – A legjobb leírást kérem róla.

– Kicsi. Két hálószoba, egy fürdőszoba. Van egy konyha és egy nappali. A szőnyeg divatjamúlt, a konyhabútorral együtt, de nekem tetszik.

– Kidekoráltad?

Olyan pillantást vet rám, amely azt mondja: „Szerinted?” Elmosolyodom, és figyelem, ahogy az alkony megfesti az eget.

Felhajtottunk az autópályára, kikerüljük McLeant. Figyelem az ablakomból, ahogy a szülővárosom elsuhan mellettem, és nem több elmosódott fényeknél. Valószínűleg éreznem kellene valamit, ami a városhoz húz, ahol felnőttem, de nincs így. Az egyetlen dolog, ami odahúz, azok a Lanával közös emlékek. Azok az emlékek a szívemet rángatják, sikoltoznak nekem, hogy Lana odakint van. Talán nem McLeanben, de valahol közel.

Kanyargunk erre és arra, és a kétórás autóút elröpül, hamarosan már Charlottesville külvárosában autózunk.

Megállunk egy gyorsétteremnél, és zsíros ételeket rendelünk, amitől a gyomrom korogni kezd.

– Már majdnem ott vagyunk – mondja Lachlan.

– Semmi baj – bizonygatom. – Jól szórakozom.

– Csak így, a kocsiban ülve?

Megvonom a vállam, és elcsenek néhány sült krumplit.

– Vethetek néhány pillantást az új életedre ebben a városban.

– Még mindig szokom – ismeri be Lachlan. – De jó dolog, ha senki sem ismeri a nevedet. – Rám pillant. – Imádni fogod.

– Ha valaha kiszabadulok a Fairfaxból... – mormolom.

– Ki fogsz – jelenti ki Lachlan határozottan.

Kiautózunk a városból. Egyre kevesebb járművel találkozunk, az út keskenyebb és tömörebb lesz. Lachlannek le kell lassítania, hogy elkerülje a kátyúkat. Izgatottság árad szét az ereimben, amikor végül ráhajt egy kavicsos felhajtóra. Havazni kezdett, mielőtt elhagytuk Charlottesville-t. A fényszórók megvilágítják a fagyott szemcséket, amiktől úgy néznek ki, mintha hópelyhek milliói táncolnának a levegőben.

Az út göröngyös, összevissza csúszkállok az ülésemen, és fölötti fogantyúba kapaszkodom.

– Naponta végigmész ezen?

– Aha.

– Hogy lehet, hogy a kocsidban még jó a lengéscsillapító?

– Csak egy kicsit hepehupás – érvel Lachlan.

Rávillantom a szememet.

– Oké... – mondja lassan. – Nagyon hepehupás. De nemsokára megcsináltatom.

Egy pillanattal később leállítja az autót. Szemügyre veszem az előttünk lévő házat.

– Szóval ez a házad.

Tényleg *kicsi*. A fehér festék pattogzik az oldaláról. A kis verandán egy seprű támasztja a ház falát. Semmi pompa. Semmi ultradivatos design. A pontos ellentéte annak, ahogyan felnőttünk.

Nem is tetszhetne jobban. Az erdei házikóra emlékeztet Lachlan oldalra billenti a fejét, kifizűl mosolyt villant rám, ami arra a tizenöt éves srácra emlékeztet, akibe beleszerettem.

– Ez az. Megfelel az elvárásaidnak?

Ad a véleményemre. És már gyerekként is adott. Ettől lesz Lachlan az én védőhálóm – mindig számítani fogok neki.

– Hát persze! Imádom.

Mindketten kiszállunk az autóból. A csomagtartóhoz megy, és kivesszi a táskámat.

– Mi alapján választottad ezt a helyet? – tudakolom.

A vállára veti a táskámat, és megfogja a kezemet. Egymás mellett sétálunk a házhoz.

– Kicsi. Magányosan áll. Mit ne szeressek rajta?

Lerázzuk a havat a cipőnkéről, miközben átmegyünk a verandán. Lachlan kinyitja a bejárati ajtót, és felkapcsolja az ajtó melletti lámpát.

A kis előszoba egyenesen a konyhába vezet. Valószínűleg ez a legkisebb konyha, amit valaha láttam, régi, avokádószerű berendezéssel.

A pultra dobja a kulcsát, és szóttanul bevezet a nappaliba. Ez a legnagyobb szoba a házban. Csak egy bézs szőnyeg van benne, egy barna bőrkanapéval, a hozzá tervezett fotellal és kisasztallal, és egy tévékészülék a sarokban. A dekoráció utolsó darabjait a fal mellé tolt dobozok jelentik.

A dobozokra mutatok.

– Tetszik, ahogy kidekoráltad a helyet. – Lachlan a falnak támaszkodik, és elvigorodik.

– Sokáig tartott.

Előreindulok, megnézek minden egyes bútordarabot.

– Látszik.

– Mondd meg, Naomi, a lakberendező, te mit csinálnál másként?

– Nos, mindenekelőtt... tennék fel függönyöket. – Az ablakfülkére mutatok.

– És csipkefüggönyöket választanék. A falat világossárgára festeném. Megtartanám a szőnyegedet. Felakasztanék néhány képet. Keresnék néhány szép virágot, és az ablakfülkéket teleraknám párnákkal, hogy ott lazíthassak és kifelé bámulhassak, amikor csak akarok.

– Ez nagyon sok munkának hangzik.

Neki igen. De ha vele élnék, megcsinálnám én, és fülig érő mosollyal tenném.

– Gondolkozol – állapítja meg Lachlan.

Kijavítom.

– Álmodozom.

– Ugyanaz.

Bemegy a konyhába. Hallom, hogy szekrények nyílnak és csukódnak.

– Tudtam, hogy tetszeni fog ez a hely – kiált ki hozzám.

Követem őt.

– Tudtad?

Elvesz két tányért, és telepakolja ennivalóval.

– Persze – feleli szórakozottan. – Az ingatlanügynök megmutatta a házat, és amikor megláttam az ablakfülkét, eszembe jutott, hogy gyerekként beszéltél róla.

– Szóval a ház gyakorlatilag félig az enyém – cukkolom.

Lachlan a kezembe adja a tányéromat. Megpróbálom elvenni, de ő nem ereszti el. Nem fog elengedni, amíg rá nem nézek.

Amikor végre megteszem, látom az átható pillantását.

– Félig a tiéd? Teljesen a tiéd.

Csak bámulok rá. Nem hazudik.

– Gyere, együnk a nappaliban – javasolja.

Egyetértő csendben ülünk, és megesszük a vacsoránkat.

– Izgatott vagy, amiért kint lehetsz? – érdeklődik.

– Nem is tudom elhinni – ismerem be. – Nincsenek húszperces levegőző szünetek. Egy ápolónő sem kopogtat óránként az ajtón. Nem kell hallanom az ajtómon túlról beszűrődő állandó hangokat, és nem kell abban a rettenetes szobában aludnom.

Rádadásul a kaja sokkal, de sokkal jobb.

– Tényleg? – kérdezi egy kis vigyor kíséretében.

Bólintok.

– Odakozmált fasírt és nyúlós sajtos makaróni a legtöbb, amit kaphatsz.

Lachlan nyel egyet.

– Mindenki együtt eszik?

– Többnyire. Hacsak nem csináltál valami rosszat. Akkor a szobádban eszel.

Ívelt szemöldöke alatt a tekintete megkeményedik. Tudom, hogy túl sokat mondtam. A Fairfaxre gondol. Én is a Fairfaxre gondolok, pedig nem akarok. A háza az a hely, ahol szabad vagyok az engem fenyegető sötét dolgoktól. Így is kellene maradnia.

Vissza akarom szívni a szavaimat, és újra akarom kezdeni. Lenézek a vacsorámra, hirtelen már egyáltalán nem vagyok éhes. Felállók, kísétálok a konyhába, és leteszem a tányéromat a pultra. Amikor visszamegyek a nappaliba, Lachlan zavarodottan néz rám. Egy másodpercig irisszanézek rá, aztán lekapcsolom a villanyt. Lassan a nagy ablakhoz indulok, keresztbe fonom a karomat, és kinézek.

Lachlan háza egy domb tetején áll. Innen látni lehet a város pislákoló fényeit. Elképzelem az embereket az otthonaikban, teljesen ellazulva és nyugodtan. Megnyugszom tőle. örökre itt akarok maradni.

– Mit csinálsz? – kérdezi Lachlan.

A körmömmel megkocogtatom az üveget.

– A kilátást nézem.

– A sötétben?

– Így lehet a legjobban látni.

Ha a Fairfaxben volnék, nem látnám magam előtt ezt a képet, és nem éreznék így. Ebben a pillanatban, ha akarnám, kinyújthatnám a kezemet, és megérinthetném, megtapasztalhatnám a világot, amit nézek.

Lachlan hátritolja a székét. Hallom a lépéseit, aztán fiókok nyílását és csukódását.

Egy sercenés.

Ismerős hang, amitől gyorsabban ver a szívem.

Csupán másodpercek kellene hozzá, hogy borostyánszínű fény töltse meg a szobát. Hátranézek a vállam fölött, és látom, hogy Lachlan egy gyufát tart az ujjai között. Nem öngyújtót. Hanem egy egyszerű levélgyufát. Éppen olyat, amelyet a tűzijátékok meggyújtásához használtunk.

Pajkosan rám vigyorog. A szeme élénken csillog a lángtól. Annyi hév van a szemében, hogy hangosan nyelnem kell tőle.

– Mit csinálsz? – kérdezem.

– A tűzzel játszom. – Megrázza a csuklóját, és a láng kialszik – Próbálom feldobni a hangulatot. – Mély hangja közelebről szól, és a szívem kezd felgyorsulni. – Emlékszel, hogy mindig elfújtad a gyufákat?

– Emlékszem – felelem halkán.

Nézem a nappalit, és a sötétben elképzelem, hogy nincs itt egy darab bútor sem. A fapadló eltűnik, és a helyére friss, zöld fű kerül. Megjelenik két fiatal. A fejük leszegve, a hátuk begömbítve, ahogy együtt kuporognak. A szájuk gyorsan mozog. Nem hallom őket. És nincs is szükség rá. A szavaik az agyamba égtek. Elbűvölten figyelem, ahogy a fiú megszólal! „Maradt még egy rakéta. Be akarod világítani az eget?” Egy gyufát tart kettejük közé.

A lány bólint, és rámosolyog. A szíve ott ragyog a szemébe. A fiú odaadja neki a gyufát. Ő elveszi.

Lehunyam a szememet. Mire kinyitom, Lachlan már me nyújtott egy gyufát. A fiú és a lány eltűntek. A bútorok újra a helyükön vannak. Az a két ember kiforrott. Az a lány most már kimutathatja az érzéseit. És az a srác még mindig vigyorog rá, de izzik a tekintete.

Mélyen bennem megnyugszik valami. Szétárad bennem dalra fakasztja a véretem, és a testem bizseregni kezd. Lachlan addig jön felém, amíg már egészen az ablakhoz simulok. A hideg üveg hűsíti a hátamat, előlről pedig az ő teste melegít. Hátradöntöm a fejemet, hogy felnézhessek rá. Felvonja az

egyik szemöldökét arra tüzel, hogy csak próbáljam nem megérinteni őt. Ez az utolsó, amit látok, mielőtt elfújja a gyufát.

Tudom, hogy ennek a kis játéknak az volt a célja, hogy enyhítse a feszültséget, de a szoba mostanra szexuális feszültséggel telt meg. Tudom, hogy Lachlan még nem végzett, és tudom, hogy nem is fog addig, amíg gyakorlatilag el nem olvadok.

Az arca súrolja az enyémet. Hallom, hogy a gyufát végighúzza egy érdes felületen. A kezem ökölbe szorul a combomon. A körmeimet a tenyerembe vágom, félhold alakú mélyedések maradnak utána.

A gyufa az egyetlen, ami elválaszt minket egymástól. Megvilágítja az arcát. A szája érzéki, a szeme ragyog. A borosta az arcán szinte aranyszínűnek látszik.

– Tökéletes vagy – mondom nagyon halkán.

Oldalra billenti a fejét, és mosolyog.

– Nem, nem vagyok. Csak a megvilágítás az oka.

– Az vagy – erősködöm.

A kezével futólag megérinti a nyakamat. A pulzusom vadul ugrik egyet a bőröm alatt.

– Tudni akarod, te milyennek látszol most?

Bólintok.

Azt hittem, el fogja fújni a gyufát, de nem teszi. Közel emeli az arcomhoz, lassan sorra veszi minden vonásomat.

– A szemed csillog. A tűztől majdnem ibolyaszínű. Az arcod piros. És ez a válladra omló szőke haj – a kezével beletúr a hajamba – aranyszínűnek tűnik. Az ajkad pedig nedves, és résnyire nyitva van. – Egy ujj ér az ajkamhoz. – Ha az arcomat néhány centivel közelítem, beszívhatnám az alsó ajkadat... – És akkor, amikor azt hiszem, hogy éppen azt fogja tenni, a szoba elsötétedik.

A kezét elveszi az arcomról. Mindketten hallgatunk.

Mindketten kapkodjuk a levegőt.

– Ez az utolsó gyufám – suttogja szexi hangon. – Akarod, hogy meggyújtsam?

Remegve fújom ki a levegőt.

– Igen.

Lassan végighúzza a gyufát a gyufásdoboz oldalán. És aztán megjelenik a borostyánszínű fény. Lachlan kettőnk közé tartja a lángot.

– Tartsd, Naomi! A láng lefelé indul, az ujjai felé száguld. Még mindig a

kezében tartja, türelmesen várja, hogy reagáljak. Hagyná, hogy a láng elérje az ujjait. Vállalná helyettem a fájdalmat.

A kezem remeg, amikor kinyújtom. Abban a pillanatban, amikor megfogom a gyufát, Lachlan szemhéja félig leereszkedik. – Most vegyél egy nagy levegőt, és fújd el! – mondja rekedten.

Nem azt kéri, hogy fújjam el a lángot. Lachlan azt akarja, hogy fújjam el a fájdalmat, a könnyeket és a rombolást az életemből. És én is ezt akarom tenni, mindennél jobban. Így hát közel hajolok a lánghoz. Lachlan szemébe nézek, és egyetlen nagy lélegzettel elfújom a lángot.

A szoba elsötétül.

A gyufa a padlóra hull.

A hang visszhangzik a szobában. Teljesen mozdulatlanul állok, gyorsan szedem a levegőt. Lehet, hogy a szoba sötét, de a tűz nem aludt ki. Csak átköltözött a testembe. Szétárad az ereimben. Megfojtja a félelmeimet. A bizonytalanságaimat. A szomorúságomat.

Azon kapom magamat, hogy közelebb araszolok hozzá.

És aztán érzem, hogy az ajka az enyémhez ér. A szája nagyon lassan mozog. A szemem lecsukódik. Lachlan keze gyengéden megpihen a nyakamon. A nyelve végigsiklik a számon.

Szétnyitom az ajkaimat. A hüvelykujja súrolja a nyakamat.

Ez a csók gyengéd, mégis határozott.

Ez a csók megköveteli, hogy érezzék.

Ez a csók pótolja az összes elvesztett időt, amit soha nem fogok visszakapni.

Egy arasznyit hátrál. Nem látom az arcát, de érzem magamon a pillantását.

– Hadd érintselek meg! – kéri.

Megteszek mindent, amit kér tőlem. Igent mondok neki, és mielőtt befejezném a beszédet, kinyújtja a kezét, és mindkét mutatóujját a nadrágom övbújtatóiba akasztja. Addig húz előre, amíg a testünk egymáshoz nem ér. Érzem, hogy az ujjai körülfogják a csuklómat. Tenyérrel felfelé szétnyitom a kezemet, várom, hogy a keze összefonódjon az enyémmel, de az ajkai érintik meg a tenyeremet, a csuklóm felé haladnak, ahol a pulzusom dübörög a bőröm alatt. Az ujjai felfelé indulnak a karomon, és elkapják a könnyökömet. A kezemet a nyakára irányítja.

Az érintésétől magabiztos lettem, és megcsókolom. Megcsókolom, mert tudom, hogy ő a legjobb terápia, amit valaha is kaphatok.

Lachlan átterel minket a szobán. Végigmegyünk a folyósónt és át egy ajtón. A szemem sarkából egy nagy ágyat látok. Leülök a szélére, és a szemébe nézek. A háta mögé nyúl, belekapaszkodik az ingébe, és áthúzza a fején.

Fürge mozdulat volt, és a kezem megrándul az oldalamnál, felé akar nyúlni, hogy megérintse. Vágy érlelődik a hasamban! Az ujjaim a takarót markolják, miközben alaposan megnézem őt. Minden, amit akarok, itt van előttem.

Fény szűrődik be az ablakon, kékes árnyalatúvá festi a bőrét. Kiemeli a karján felfelé húzódó inakat és erős bicepszeit. Jól kivehető a hasa kontúrjai, és az élesen izmos V, ami eltűnik a farmerja alatt. Beboríthatna a testével, én pedig teljesen eltűnnék szem elől.

– Azt tehetsz, amit csak akarsz – mondja, nem igazán egyenletes hangon. – Teljesen a tiéd vagyok.

A kezem úgy nyúl felé, mintha saját akarata lenne. Megérintem a mellizma szélét, mielőtt a szemem dél felé téved. Érintettem már őt így. De ez soha nem veszít a varázsából. Mindig találok valami újat és lenyűgözőt, amikor megérintem Lachlant.

Figyelem, ahogy nagy levegőt vesz. Lefelé haladok a hasán. A bőre megfeszül, és megjelennek a hasizma körvonalai. A vérem dübörögve száguld az ereimben, ahogy az ujjaim lefelé sodródnak a csípőjén lógó nadrágjához.

Bátornak érzem magam, és előrehajolok, a fogam hozzáér a bőréhez a farmerja fölött. Az ujjaim megtalálják a gombot a nadrágján. A szeme lángol, figyeli minden mozdulatomat. Lehúzom a farmerját, aztán a bokszeralsóját. A kezembe fogom a farkát. Izgató, hogy amikor megérintem, teljesen az enyém az irányítás. Lehunyja a szemét. A szája kinyílik.

Motyogva káromkodik egyet, miközben a keze felemelkedik, megfogja a tarkómat.

– Naomi... – nyögi. – Lassíts!

– Mi van, ha nem akarok lassítani?

Tudom, hogy ízlelgetnem kellene minden egyes érintést, csókot és harapdálást. Amikor visszamegyek a Fairfaxbe, ebbe az emlékebe kapaszkodhatom majd. De már régen túl vagyok a lassítási opción, nem több távoli emléknél. Túlságosan is rég volt hogy Lachlan csak az enyém volt.

Az enyém, az enyém, az enyém – kántálok gondolatban.

Szorosabban megmarkolom őt. Élesen beszívja a levegőt.

– Ha nem hagyod abba – lihegi -, ennek az egésznek túlságosan hamar vége lesz.

Magamban akarom érezni őt. Azt akarom, hogy szeretkezzünk. Ez az abszolút cél. Ez az egyetlen oka annak, hogy elengedem.

Hátradőlök, és leveszem a blúzomat. Az ágyra ejtem, és reménykedve várok. De Lachlan nem ér hozzám. Meg van dermedve, csak a szeme mér végig tetőtől talpig.

– Mire gondolsz? – lehelem.

A testem tökéletesen mozdulatlan, de uralkodnom kell magamon, nehogy magamra húzzam őt.

– Arra gondolok – mondja lassan, miközben fölém tornyosul, ezért kénytelen vagyok hátradönteni a fejemet, hogy ránézhessen -, hogy bármit megtennék veled... érted... neked. – Lehajol, a szeme egy vonalba kerül az enyémmel. – Arra gondolok, hogy megbűvöltél.

Megcsókolja a nyitott számat. Az orromon keresztül veszem a levegőt, miközben lehúzza a nadrágom cipzárját. Csak egy másodpercre válunk szét. Megszabadulok a nadrágtól. Gyorsan követi a bugyim is. Nem maradt már, csak a melltartóm. Egy kis anyagdarab. Lachlan tekintete azt mondja, hogy ennek is mennie kell. A hátam mögé nyúlok, hogy kikapcsoljam. Lachlan megelőz. Feltérdel. Hátrahajtom a fejemet, hogy figyeljem, amit csinál. A melltartóm másodpercek alatt kikapcsolva. A szemembe néz, miközben lassan lehúzza a pántot a karomon. A hideg levegő a mellemhez ér. A mellbimbóm megkeményedik. Halványan elmosolyodom, miközben figyelem, ahogy Lachlan feldolgozza a látványomat. Átmászom az ágyon. Lachlan követ. Amikor a fejem a párnához ér, ő leengedi a fejét. Ajkak köröznak a bimbóudvaron,

Felváltva foglalkozik mindkét mellemmel, én pedig zihálok.

– Kurvára hiányoztál – nyögi a bőrömbe. Még mindig simogat, mintha attól félne, hogy el fogok tűnni. – Minden porcikád hiányzott.

Az ajka lefelé indul a mellemtől.

Nyitva tartom a szememet, és figyelem őt. Ott a kísértés, hogy lehunyjam a szemem, de teljesen éber akarok maradni. Látni akarok mindent.

A feje még lejjebb halad a testemen. A keze észrevétlenül erősebben szorítja a csípőmet.

Érzem a leheletét a hasamon. Izgatottan mocorgók a takarón. Fogak karcolják a csípőm domborulatát. Mostanra már reszketek. Lachlan megáll, és felemeli a fejét.

- Akarod, hogy tovább simogassalak? – kérdezi halkan morgó hangon.
- Miért kérdezed ezt? – lihegem. – Tudod, hogy akarom.
- Amikor megérintelek, azt akarom, mindig emlékezz arra, hogy én vagyok az, és senki más. – Az ujjai átsiklanak a csípőmön, végig a combom belső részén. – Azt akarom, hogy soha ne felejts el.

Hozzám hajol, az ajkai centikre vannak csupán, de nem mozdul. Még el sem kezdte, és én máris reszketek.

Lachlan közel hajol, és megcsókol a lábam között. Habár felkészültem az érintésére, a hátam ívbe feszülve felemelkedik az ágyról. Lehetetlen teljesen mozdulatlanul maradni. Miközben a szája mozog rajtam, egész idő alatt engem néz. De nem tudok a szemébe nézni. A szemem lecsukódik, és a fejem hátrabanyatlak.

A kezem ökölbe szorul. Belé akarok kapaszkodni. Erre meg arra akarom billenteni a csípőmet, hogy megtaláljam a megfelelő szöveget, de tudom, hogy fel akar gerjeszteni. A nyelve egy gyors csapással felfelé mozog. Levegőért kapkodok. A testem összerándul.

A tökéletes időben találja el a tökéletes pontot. Szinte már ördögi, amit tesz velem. A lábaim egyre csak mozognak a lepedőkön. Az egyik kifelé fordul. A másik a vállára hajtva. Megtalálom a módját, hogy közelebb kerüljek hozzá.

A nyerve fel-le mozog rajtam, a teljes örületbe kerget. Próbálok tartam vele a lépést, ameddig bírom. Aztán végigsöpör rajtam az az irányíthatatlan érzés. A vérem tombolva száguld az ereimben, úgy érzem, mintha apró tűszúrások változtatnák a helyüket a bőröm alatt, és az önuralmam kettétörik.

Elkapom Lachlan tarkóját, az ujjaim a hajába kapaszkodnak. Mozgatni kezdem a csípőmet, megtalálom a ritmusomat. Olyan súrlódás alakul ki, amitől a lábaimat a vállára akasztom.

A kezei átfogják a combjaimat, az ujjai megfeszülnek, és még közelebb szorít a szájához.

A testem minden izma megfeszül. Bizsergek mindenütt. A csípőm felemelkedik. Lachlan belém kapaszkodik, a szája sebesen mozog a bőrömön.

Aztán jön az a bámulatos pillanat, amikor olyan boldogan kába vagyok. A nevét sikoltom.

A testem a matracra rogy. Tökéletes bódulatban bámulom a plafont. Zihálok, élvezem az utóhatást. Színtiszta gyönyör. Csak így lehet leírni.

Lachlan felemeli a fejét és rám villant egy „gyere ide” mosolyt. A keze felfelé halad a combomon, aztán vissza lefelé. Csak nehezen bírom nyitva

tartani a szememet, miközben nézem őt.

Felül, és óvszerért nyúl. A könyökökre támaszkodom, és figyelem, ahogy felhúzza. A keze gyors. A pillantásunk találkozik. A haját összekócolta a kezem. A szeme tágra nyílt, és csillog a vágytól. A mellkasa zihál. Huncut vigyor játszik az arcán, ahogy végignéz a testemen.

Nem kérdez, nem is vár. A két könyökét a fejem két oldalára támasztja, a térde az enyémhez ér, és belém csusszan.

– Istenem, milyen jó érzés! – suttogja rekedten.

Abban az első néhány percben a testem megfeszül, és alig tudok lélegezni. De ez kellemes kín. A keze finoman átfogja a nyakamat, és amikor teljesen bennem van, a homloka megpihen az enyémen.

A csípője félkörben kezd mozogni. Egész idő alatt le sem veszi rólam a szemét.

Mélyebbre löki magát. A lábam felemelkedik. A lábszáram súrolja a bordáit, miközben a szorításom erősebbé válik körülötte, és még mélyebbre nyomom őt magamba. A szemem szinte már felakad.

– Ki van most veled? – faggat.

– Te vagy – lihegem.

– Jó. Emlékezz rá – mondja rekedten, mielőtt változtat a pozíciónkon.

Alattam van, én pedig fölé kerültem. A tenyeremet a mellkasa kemény falára támasztom. – Ki irányít most?

Lepillantok a testünkre.

– Én.

– Igen, te. – A keze átfogja a csípőmet, szorosán belém kapaszkodik.

– Ott vagyok, ahol akarod, hogy legyek.

A szavai izgatók, és a vágy hulláma fut végig tőlük a testemen.

Először lassan mozogok, közben figyelem az arcát. Éppen úgy, ahogy ő figyelte az enyémet.

Az ujjai a bőrömben vájnak. De nem irányít. Hagyja, hogy én tegyem.

Érzem, hogy megfeszülök körülötte, ő pedig felnyög.

Gyorsabban kezdett mozogni, és az izmaim már sajognak. Olyan érzés, mintha a pulzussom vibrálna a bőröm alatt.

Nagy keze a nyakamról a tarkómra vándorol, lehúzza az arcához. A csípője vad lökéssel válaszol.

Az ágy nyikorog.

Mindketten zihálunk.

Veríték borítja a bőrünket. A takarók összegyűrődnek alattunk.

Esek a hangok mindaddig erősödnek, amíg Lachlan egy utolsót nem lök, és a nevémet kiáltja.

– Naomi!

Mindig emlékezni fogok arra, ahogyan a nevémet mondta. A hangja annyira nyers volt. Kitárta az érzéseit az egész világ elé. Ez a férfi fogná az összes fájdalmamat, összegyűjtené, és a magáévá tenné őket.

Összeroskadok rajta. A homlokom megpihen a vállán. A mellkasa hullámzik. Így maradunk, amíg a szívverésünk lelassul.

Nem tudom, mit mondjak. Nem találok szavakat. Így hát legördülök róla. Lachlan csak fekszik ott, a karjával eltakarja a szemét, de amikor megmozdulok, felemeli a karját, és gyorsan pislogni kezd.

Leveszi az óvszert, félredobja, és utánam nyúl.

– Gyere ide! – dörmögi.

Szeretem a hangja mély csengését, ami rekedt a kiabálástól. Lusta, elégedett mosolyra húzódik tőle a szám. Körém fonja a karját, és szorosan magához ölel.

Szex.

Szerelem.

Dugás.

Nevezzük, ahogy akarjuk, de mind egy és ugyanaz. Mindegyikhez át kell adnod magadból egy darabot, amit soha nem fogsz visszakapni. De a megfelelő emberrel minden tökéletes összhangba kerül.

A világ nem forog többé a tengelye körül, az idő lelassul, és ráébredünk, hogy miközben elveszítünk magunkból egy darabot, cserébe kapunk is valamit. Amit adnak nekünk, az éppen megfelelően illeszkedik hozzánk.

Lachlannel kapcsolatban mindig így fogok érezni.

A karjában tart, én pedig tudom, hogy biztonságban vagyok.

32

TÚZ

1 ÉVVEL EZELŐTT

Eldöntöttem, hogy a szerelem betegség.

Bár először nem az.

Először felséges. Mint egy desszert. Semmi sem hasonlítható az első harapáshoz. És nemcsak ízlelgeti az ember, hanem falánkká válik. Tudja, hogy ez lehet a legjobb dolog, amiben valaha része volt, így hát tovább kóstolgatja, kóstolgatja. A mohóság elhomályosítja a józan ítélőképességét, és mire észbe kap, hogy túl messzire ment, már késő. A szerelemnek vége, és nem maradt semmi, csak fájdalom.

Ha ezt tudtam, miért tettem ki magam annak a sok fájdalomnak?

Ágak ropogtak a cipőm alatt, miközben járkáltam. Feljött a Hoki, elüldözve a hőséget. A távolban tücsköket hallottam. Nem foglalkoztam azzal, hogy értékeljem a pillanat békéjének hangjait. Túlságosan dühös voltam magamra. Dühös voltam amiért fogadtam Lachlan telefonhívását. Dühös voltam, amiért beleegyeztem, hogy itt találkozom vele.

Azt mondta, aznap érkezik a gépe, é egy hétig marad. Volt idő, amikor a hazatérése az egész évemet boldoggá tette volna.

De a csók után minden megváltozott. Azt hittem, hogy a dolgok változatlanok maradnak, ám tévedtem. Azon a nyáron amikor tizennyolc lettem, csak vártam és vártam rá, de egyáltalán nem jött haza. Azt mondta, sűrű nyara volt a gyakornoki munkája miatt, és ezt olyan nemtörődöm hangon közölte, mintha biztos lett volna abban, hogy én mindig McLeanben leszek és várni fogok rá. De ki hibáztathatná őt ezért?

Ha a múlt bármit megmutatna nekünk, nekem azt mutatná hogy ott állok és állandóan őt várom. De közel volt a változás. Talán tudta, hogy el fogok menni innen. Talán ez vette rá, hogy hazajöjjön.

Még mindig e-mailezett nekem, és naponta felhívott. Gyakorlatilag többet tudtam róla, mint azelőtt. De szemtől szemben akartam látni őt. Olyan nagy szükségem volt a fizikai jelenlétére, mint a szavaira.

Lépéseket hallottam, és megfordultam. Lachlan felém tartott. A tekintetét a

földre szegezte, s a kezével ellökte az ágakat az arca elől. Végre felpillantott, és a földbe gyökerezett a lába.

Szemügyre vettük egymást.

Farmer volt rajta, és egy szürke póló, ami lazán lógott a hasán és megfeszült a vállán.

A rövidnadrágomba töröltem a tenyeremet, miközben közelebb jött. A szívem dörömbölt a mellkasomban. A Nap aranybarnára színezte a haját. Hosszabb volt a megszokottnál, a hajtincsek a homlokát súrolták. Az arca és az álla borostás volt. És az a szempár, amely az örületbe kergetett, kevésbé játékos és sokkal komolyabb volt.

Kihagytam a formásokat, ahogy mindig is, ha róla volt szó.

– Most érkeztél?

Bólintott, és egyet előrelépett.

– Egy órája landoltam.

Körülnéztem.

– Milyen utad volt?

Figyelmesen rám nézett, és még egy lépést tett előre.

– Unalmas. Úgy terveztem, hogy elintézek egy kis papírmunkát, de egy fickó mellett ültem, aki egész idő alatt beszélt hozzám – mesélte csevegő stílusban.

Elmosolyodtam. Nagyjából most következett volna az, hogy megkérem, mondja el az egész történetet. De ebben, a pillanatban ki kellett mondanom, ami a szívemet nyomta.

– Régóta vársz már? – kérdezte.

Lassan körbejártam, egy makkot rugdostam.

– Nemrég értem ide.

– Jó. Én csak...

Nem akartam ott álldogálni és úgy tenni, mintha minden ugyanolyan lenne. Megtorpantam és gyorsan megfordultam.

– Elmegyek innen, Lach – böktek ki sietve.

Egyetlen hang sem hallatszott. Olyan volt, mintha a szavaim elszívták volna a levegőt körülöttünk. Lachlan tökéletesen mozdulatlanul állt.

– Tessék?

– Felvettek a Millikin Egyetemre. – Mosolyogtam, de ő nem viszonzta a mosolyomat – Ez egy magánegyetem Illinois középső részén. Mindig is

szerettem volna oda jelentkezni, és végre összeszedtem a bátorságomat.

Vártam, hogy mondjon valamit, de nem tette. Zsebre dugta a kezét, és a sarkán hintázott. A szemét a mögöttem lévő fákra szegezte.

– Mikor indulsz? – kérdezte végül. Figyelmesen néztem őt – Néhány hét múlva.

Rám nézett, és láttam a gyötrelmet a szemében.

– Ez nagyszerű.

– Tényleg?

Bólintott.

Előreléptem.

– Mi a baj?

– Semmi, örülök neked, Naomi. – Mosolygott, de a mosoly nem ért el a szeméig.

– Biztos?

– Hát persze. – Keresztbe fonta a karját, és visszanézett az ösvényre.

A karjára tettem a kezemet.

– Mindig azt mondtad, hogy álmodozom, és akarjak valamit McLeanen kívül. Így is tettem. Most pedig elmegyek innen, erre te úgy nézel ki...

Megemelte az állát. Egyenesen a szemembe nézett.

– Hogy nézek ki?

– Dühösnek látszol – válaszoltam nagyon halkán.

– Én csak... csalódott vagyok. Pont akkor, amikor végleg hazaköltözöm, te fogod magad, és elmész.

Ha ez nem velem történt volna, talán nevetek a dolog ironikusságán, de nem tehettem mást, tovább lélegeztem a fájdalom ellenére, amit a tudat okozott, hogy az egész világ összeesküdött ellenünk. Az jutott eszembe akkor, hogy valószínűleg soha nem kapjuk meg a tökéletes lehetőséget, hogy együtt legyünk.

– Tudtam, hogy egy napon majd elhúzod innen a csíkot. Csak nem számítottam arra, hogy az most lesz.

Mielőtt megérkezett, eltökélt szándékom volt, hogy a tudtára adom, mennyire dühös vagyok. Azt terveztem, hogy kiabálni fogok vele. Hová lett az a düh?

– Egész idő alatt végig itt voltam. Mi akadályozott meg benne, hogy haza gyere?

– Tizenhét éves voltál...

– És akkor?

Oldalra billentette a fejét.

– Hiszen csak egy...

Elhátráltam.

– Istenemre esküszöm, ha azt mondd, hogy *kölyök*, begurulok! – kiabáltam.

– Régóta tudod már, hogy az éveink felzárkóztak. Többé már nem olyan nagy a korkülönbség. Tudtad tavaly is és néhány éve is, amikor megcsókoltál.

Dacosan kiegyenesítette a vállát. Az ajka vékony vonallá keskenyedett. Ellent akart mondani. Ám ahelyett, hogy kiabálni kezdett volna, és kifejtette volna a saját igazát, egy lépést hátrált, aztán még egyet.

– Nem állok le veszekedni veled – jelentette ki végül.

– Szóval inkább elmész? – kérdeztem távolodó alakjától. – Ennél az is jobb

– kiabálta a háta mögé.

Régen azt mondtam neked, hogy szeretlek. Ez még mindig így van.

Megállt és megfordult. Idegesen megnyaltam a számat.

– Azért mész el, mert haragszol rám, vagy azért, mert megrémít az, amit érzel?

Csípőre tette a kezét, az állkapcsa megfeszült. A tekintete végigpásztázott mindent, csak rám nem nézett.

– Naomi...

– Így van?– erősködtem.

Csak álltam ott, a kezemet ökölbe szorítottam magam mellett, vártam, hogy válaszoljon a kérdésekre. Régen elmondtam neki az igazat. Ugyanezt érdemeltem én is. Megérdemeltem, hogy a szemembe nézzen, amikor végre megteszi.

Teltek a másodpercek. Éveknek tűntek. És aztán mogyoróbarna szemével belenézett az enyémbé.

– Szeretsz engem? – kérdeztem.

Lachlan mereven állt, egy szót sem szólt. A szívem kalapált a mellkasomban a félelemtől.

Egy lépést tett előre. Egy lépést, amire éveken keresztül vártam. Eltűntette a közöttünk lévő távolságot, és amikor odaért hozzám, mindkét kezébe fogta az arcomat. Az ajka hozzáért az enyémmhez.

Ismerős az a bizonyos egyedülálló csók? Az, amelyik megragad minden fájdalmat, félelmet, bizonytalanságot, szomorúságot, és pillanatok alatt

megsemmisíti azokat? A csók, amely újra visszahoz az életbe.

Ez ilyen csók volt.

Lábujjhegyre álltam. Egyik kezemmel a pólójába kapaszkodtam, a másikkal átöleltem a nyakát.

Hátrafelé terelt, amíg a vállam a fához nem ért. Megfeledkeztem a világról, amely körülvett minket. Minden mozdulatlan dermedt körülöttünk, és nem volt más, csak mi ketten.

A kezünk ugyanakkor nyúlt a másik ruhájáért, gyors és türelmetlen mozdulatokkal. Ügyetlenül matatott a ruhám gombjaival. Egyre lejjebb haladt a hasamig, az anyag meglazult a testem körül. Az ujja hozzáért a hasamhoz, ahogy az utolsó gomb is kiszabadult. A ruhám szétnyílt és előbukkant világos, rózsaszín melltartóm. Az idegeim pattanásig feszültek. Azt akartam, hogy megérintsen, de megragadtam ezt az esélyt és elkaptam a pólója alját. Felemelte a karjait. És már le is került róla a póló.

Nem nyúltunk egymásért. Csak álltunk ott, néztük egymást. Évekig vártam erre a pillanatra, és most végre elérkezett. A szemem bejárta a testét. A mellkasa sima bőrét. A hasizma megfeszült és minden lélegzetvétellel barázdálttá vált. A kezem ökölbe szorult amikor megpillantottam a csípője fölötti izmot, azt amelyik egy V-t formáz, és amelyiktől teljesen becsavarodom.

A kezem remegett, amint a melleim közötti csathoz nyúltam.

Kikapcsolódott és a melltartóm anyaga szétvált, súrolva a bordáimat.

Egy helyben maradtam, azt akartam, hogy alaposan nézzen meg. Úgy, ahogy én tettem vele.

Figyeltem őt és a szívem sebesebben kezdett verni. A pillantása több volt intenzívnél. Szinte már kétségbeesett volt, és arról árulkodott nekem, hogy talán nem én voltam az egyetlen, aki arra várt, hogy ez megtörténjen.

Lachlan káromkodott egyet mielőtt magához rántott. Levegő után kapkodtam, ahogy a bőrünk összeért. A szája mozgott az enyémen.

Hátrahajtottam a fejemet, az ujjaimat a bicepszébe vajtam.

A keze bejárta a bőrömet, őt az ajka is követte. Éreztem meleg leheletét a mellemen, éreztem, hogy a nyelve a mellbimbómat csapkódja.

– Folytasd!– sürgettem.

Soha nem éreztem még ilyen hőséget a testemben. Olyan fölt, mintha másodpercekre lennék attól, hogy lánggra lobbanjak. Nem akartam, hogy vége

legyen.

Egyik kezével a hajamba kapaszkodott. A másik felnyalábolta a ruhám anyagát, és összefogta a derekamnál, mielőtt megmarkolta a fenekemet. Magához szorított, és éreztem, hogy mennyire kemény lett.

Az orromon keresztül lélegeztem, és követtem feszes hasizmai vonalát.

Lachlan a fogai között sípólva szívta be a levegőt. A homlokát az enyémhez támasztotta, miközben kigomboltam a nadrágját. A hüvelykujjam becsusszant a bokszeralsója anyaga alá. A kezem remegett, és alig kaptam levegőt. Készen álltam arra, hogy lássam és érezzem őt.

Lachlan azonban váratlanul elszakította magát tőlem, mintha egy vödör hidegvizet öntöttek volna a fejére.

Zihálva állt ott, a nadrágja veszélyesen közel állt ahhoz, hogy lecsússzon a csípőjéről. Tudtam, hogy én sem festek jobban. Összekócolta a hajamat, az ajkamat pedig felsértette a csókja. Egy kézzel tartottam össze a ruhámat.

– Nem fogom ezt itt csinálni. – A hangja nyers volt.

– Miért nem? – leheltem.

A szeme még mindig izzott, de ellágyult, ahogy tetőtől talpig végigmért.

– Te Naomi vagy – mondta, mintha ez mindent megmagyarázott volna.

– Nem érdekel, hogy hol csináljuk. – Komolyan gondoltam.

A padlón, egy ágyban vagy akár egy fának támaszkodva. Nem számított, hogy hol, csak szükségem volt rá, ahogy arra is, hogy a karomban tartsam. Megint kvittek voltunk a szerel. Amikor is megfeledkeztem a fájdalomról, és teljesen ki éhezve.

– Érints meg most rögtön! – suttogtam, és elengedtem a ruhámat. Az anyag lecsúszott a karomon. A mellbimbóm megkeményedett. Libabőr borította a testemet.

A szája kinyílt, de egyetlen hang sem jött ki rajta.

Visszalépett hozzám, még mielőtt az utolsó szó elhagyta volna a számát. Megragadta a combom hátsó részét, és felemelt.

– Fond magad körém – mondta.

Buzgón köré kulcsoltam a lábamat.

– De a bugyim.. – tiltakoztam.

Megragadtam a derékrészt, és már éppen készültem letolni, de Lachlan megelőzött. Az anyag elszakadt, és a földre hullott. Lélegzet-visszafojtva figyeltem, ahogy a farzsebébe nyúl a tárcájáért, és elővesz egy négyszögletes csomagot. A tárcsa a fűre esett. Letolta a bokszeralsóját. Kemény volt csupán

centikre a combomtól. Nézttem őt a testem remegett, ő pedig felhúzta az óvszert.

A mozdulatai lassúak voltak, és esküszöm, szándékosan csinálta, hagyta, hogy jól meg tudjam nézni. Meg akartam markolni, a bőr annyira puhának látszott. Kinyújtottam a kezemet Lachlan azonban megállított, gyengéden megfogta a csuklómat. Rám nézett, a szája huncut mosolyra húzódott.

Megemeltem a csípőmet. A farka hozzáért a combomhoz.

Az a huncut mosoly elhalványult.

Lassan hatolt belém. Úgy, hogy minden egyes centiméterét érzem. A szám kinyílt. A szemhéjam reszketve lecsukódott. Annyira jó érzés volt.

Vártam, hogy mozogjon, de megállt. A kezébe vette az állama, kényszerített, hogy ránézzek. És rájöttem, hogy nézni akar engem. Nézni akarta a reakciómat, miközben először mozogni kezd bennem.

– Mozogj! – lihegtem. – Mozognod kell!

Azt hittem, rá fog venni, hogy könyörögjek neki. És egész pintén, tudtam, hogy meg is tenném. Ő rá tudna venni, hogy szinte bármit megtegyek.

– Lachlan – ziháltam. – Mozogj!

Végül megadta nekem, amit akartam. Megkönnyebbülést érzem, de csak egy pillanatra. Kezdett gyorsabban ki-be csúszkálni bennem, s éppen amikor rátaláltam volna a ritmusára, mozdított egyet a csípőjén, és a tudatom elsötétült. Szenvedélyesen szájon csókolt, olyan csókkal, amelyet nem édesnek szánt, hanem amellyel örökre meg akart bélyegezni.

Az övé voltam.

A fakéreg beleállt a bőrömbe, és ez arra sarkallt, hogy ívbe feszítsem a hátamat, és Lachlant szorosabban kulcsoljam a lábaimmal.

Oldalra fordítottam a fejem. Láttam a fűre vetülő árnyékunkat. Pislogtam néhányszor, lehetetlennek tűnt felfogni, hogy az mi vagyunk. A férfi két keze a nő feje fölött volt, a fát használták támasznak. A térde egy kicsit be volt hajlítva, miközben a nőbe lökte magát. Rátaláltak a ritmusra. A nő feje hátrabillent, és a teste úgy fonódott a férfi köré, mint egy második bőr. A keze a férfi nyakába kapaszkodott, majd a széles vállára, aztán a hátára siklott. Az ujjai a puha bőrbe mélyedtek, és amikor a férfi visszahúzódott, végighúzta azokat a bőrén, tudván, hogy a nyomában karmolások maradnak majd. A testük összekapcsolódása egy pillanatra sem szakadt meg.

Veríték szaga terjengett a levegőben. De ez nem állította meg őket. Semmi sem állította volna meg őket. Tovább mozogtak, új helyeket találtak, ahol

megérinthetik egymást elég időre ahhoz, hogy ez az érzés soha ne múltjon el.

– Istenem, annyira szeretlek! – mondta Lachlan halkán.

A hangja átcusszant a bőrömön, végigrohant az ereimen, és egyenesen a szívembe hatolt.

A bőröm bizseregni kezdett, úgy éreztem, mintha önálló életre kelt volna. Könnyek szöktek a szemembe. *Maradj, marad/, maradj* –gondoltam kétségbeesetten. Nem akartam, hogy elhagyjon. Igyekeztem összeszedni magam de hiábavaló volt. Már túl voltam azon a ponton. Az izmaim megfeszülte szemem felpattant, és az ég felettem szürke köddé homályosult. A testemet hihetetlennek éreztem, szinte súlytalannak.

Az érzések kezdtek alábbhagyni, mintha eltűntek volna a csontjaim. A fejemet Lachlan vállára ejtettem, és kapaszkodtam, miközben ő sebes lökésekkel mozgott bennem, majd a sarka elemelkedett a talajtól, és egy másodpercig egy helyben tartotta a testét. A fejét hátra hajtotta, amitől szép kilátásom nyílt az állkapcsára és a nyakára. Összefüggés nélküli szavakat kiáltott, s a teste megborzongott. Halványan elmosolyodtam, és megcsókoltam a vállát.

Éreztem, hogy a szíve hevesen ver.

A fejét a vállamra fektette. Hallottam, ahogy újra a bőrömnek suttogja:

– Istenem, annyira szeretlek!

Az ujjaimmal a hajába túrtam.

A karjában tartott, mert nem tudtam mozogni. Rongybabának éreztem magam. A lábam és a karom még mindig körülötte himbálózott.

Amikor a szívverésem lassulni kezdett, végül eleresztett. A lábain leért a földre. Néhány lépéssel odébb botorkáltam, mintha elfelejtettem volna, hogyan kell járni.

Megigazítottam a ruhámat, Lachlan viszont végig mozdulatlanul állt. A mellkasa hullámozott, és a fejét a fának támasztotta.

Begomboltam az utolsó gombot is, és nyeltem egyet.

– Kérlek, ne mondd, hogy megbántad! – mondtam puhatolózva.

A szeme lecsukódott, mintha fájdalmai lennének. Felegyenesedett, ledobta az óvszert, és begombolta a nadrágját. Végül észrevette a pénztárcáját a földön. Felvonta a szemöldökét, mintha fogalma sem lett volna, hogyan került oda.

– Valószínűleg azt kellene tennem, nem igaz? De képtelen vagyok. – Arra a helyre mutatott, ahol mi ketten egymásba gabalyodtunk.

– Ezt soha nem fogom megbánni.

– Akkor miért nézel így?

Felemelte a pólóját, és gyors, dühös rángatásokkal magára húzta. A helyére igazította, aztán döbbsen rám meredt – Még nem végeztem!– robbant ki belőle.

Megtorpantam, a szemem tágra nyílt.

– Elmész innen, és én marhára büszke vagyok rád – suttogta. – De ha ez az este bármit is bebizonyított nekem, az az, hogy szeretlek, és soha nem foglak tudni kivenni a fejből.

Az ajkam szétnyílt, de nem mondtam egy szót sem. Még mindig szédültem a szavaitól. *A szeretlek Lachlan* szájából soha nem fog elévülni. Az a szó villámcsapásként érte a testemet.

Jókedv nélkül nevetett.

– Nem akarlak elengedni.

Nem akartam, hogy elengedjen. Életem végéig mellette akartam maradni. Mégsem mondtam el neki, mit érzek. Egy kis hang azt suttogta a fejemben, hogy ha kimondom, amit akarok, soha nem fog valóra válni.

Odamentem hozzá, a dereka köré fontam a karomat. Felemeltem az arcomat, felnéztem rá. Lehajolt, az ajka lassan mozgott az enyémen. Minden, amit nem mondtam ki, beleáradt abba a csókba. Lachlan viszonzta, olyan szorosan ölelt, hogy alig tudtam lélegezni.

Én húzódtam el először.

– Vissza kellene mennünk – jegyeztem meg sajnálkozva.

Felé nyújtottam a kezemet. Megfogta, és a sajátjába zárta. Mindig igyekezni kellett, hogy lépést tartsak a hosszú lábaival, de ezen az estén lassan sétált. A fű ropogott a lábunk alatt.

– Ideges vagyok – mondtam.

– Amiért itt hagyod McLeant?

– Amiért itt hagyok téged. McLeant. Mindent, amit ismerek – vallottam be.

Megszorította a kezemet.

– Ne izgulj, nem lesz gond.

– Nem tudom, normális-e, hogy ilyen ideges vagyok.

– Új fejezetet kezdesz, még szép, hogy normális.

Meg akartam kérdezni, hogy meg fog-e látogatni.

Féltem nélküle lenni valahol. Amikor távol volt McLeantól, azért még velem volt a faház és a közös emlékeink vigasza. Féltem, hogy ha elmegyek,

az emlékek itt maradnak.

Már látszott a házuk. Égett a villany, és árnyékok mozogtak odabent. Megszorítottam a kezét. Nem álltam készen arra, hogy elengedjem.

– Találkoztál már a szüléiddel?

– Csak egy pillanatra. Ledobtam a táskáimat, és jöttem is hozzád.

Elmosolyodtam. Elsőbbséget élveztem nála.

Odaértünk a tölgyfához. Mindketten felpillantottunk a faházra. Az évek alatt Lachlan apja kicserélte az elkorhadt deszkákat, az idő mégis nyomot hagyott rajtuk.

Volt valami végleges ebben az estében. Olyan érzés volt, mintha lezártam volna a gyerekkorom egy fejezetét. Nem lesz több olyan késő éjszaka, amikor a faházban ücsörögve kiöntöm Lachlannek a szívemet.

Feltámadt a szél. Azt hibáztattam a könnyeimért.

– Lachlan? – szólt az anyukája.

Lachlan egy pillantást vetett rám. Nem akartuk, hogy az este véget érjen, és határozottan nem akartuk, hogy valaki más megzavarjon minket.

Lachlan eleresztette a kezemet.

– Maradj! – tátogta, mielőtt odament a teraszhoz.

Megálltam a tölgyfa mögött, mint egy szökevény. Kikukucskáltam, úgy figyeltem Lachlant és Magyt.

– Mama – üdvözölte Lachlan.

Megölelték egymást, és az anyukája egy puszit nyomói arcára, aztán elhúzódott, hogy megnézze magának.

Szerettem azt, ahogy Magy Haltead szerette a fiát. Ott ragyogott szemében, és abban, ahogyan beszélt vele. Kicsi asszony volt, Lachlan válláig ért. Apró volt ugyan, de szenvedélyes. Senki sem szállt szembe vele.

Valahányszor találkoztunk, mindig köszönt, és nagyon alaposan megnézett, mintha a szememen át látná azt is, mi valójában bennem van.

Mindig halálra rémített.

– Apád azt mondta, hogy a géped már órákkal ezelőtt leszállt – mondta

Magy. – Hol voltál?

– Naomival voltam.

Magy nem mondott semmit. Figyeltem, ahogy a szája rosszállón elkeskenyedik.

– Hogy van? – kérdezte tömören.

– Jól. – Lachlan keresztbe fonta a karját, és nekidőlt a korlátnak –

Nemsokára főiskolára megy.

– Ez nagyszerű – mormolta Magy.

Neki talán nagyszerű.

– Hát persze – felelte Lachlan. – Igazán büszke vagyok rá.

Mindketten csendben maradtak. Magy csak nézte őt, mielőtt odament hozzá, és utánozta fia mozdulatait.

– Emlékszem, mindig fent volt a faházban, és történeteket talált ki arról, hogy elmegy innen.

Lachlan az anyukájára nézett.

– Mindent hallottál?

– Persze. A hálószobám ablaka nyáron nyitva volt. Mindig hallottalak titeket.

Lachlan elvigyorodott. Én a fejemet a fába ütögettem, és grimaszoltam szégyenemben.

– Nem gondoltad, hogy el fog menni McLeanból?

– Voltak kétségeim – válaszolta Magy őszintén.

Figyeltem, ahogy Lachlan válla megfeszül.

– Miért? – kérdezte.

– Lachlan.., – sóhajtott – Nem tudom, hogy képes távol maradni tőled. Attól a perctől kezdve, hogy meglátott, azonnal rajongani kezdett érted, amiből szerelem lett, és egy erős kötődés, ami gyakran gondolkodóba ejt.

Lachlan kihúzta magát. A feje észrevétlenül az én irányomba billent.

– Tényleg?

– Tényleg. – Magy figyelmesen nézte a fiát. – És azt hiszem hogy közben valahogy sikerült megragadnia téged. – Kinyújtotta a kezét, és megkopogtatta Lachlan mellkasát, éppen ott, ahol a szíve dobog. – Egy részed még mindig az övé.

Lachlan nem hazudott, nem keresett kifogásokat. Az anyja szemébe nézett, és mély, nyugodt hangon azt mondta:

– Szeretem őt.

Magy nem vitatkozott, nem próbálta megcáfolni. Helyette bólintott, és elgondolkodva lebiggyesztette az ajkát.

– Jellemezd! – szólta hirtelen. – Jellemezd az iránta érzett szerelmedet!

– Mama... – kezdte Lachlan. De Magy nem tágított. Állt, várta, hogy a fia válaszoljon. – Aminek a jellemzését várod tőlem... arra képtelen vagyok. Olyan, mintha a friss vizet kellene bemutatnom. Szükségem van rá az

élethez. Szükségem van Naomira az élethez.

Magy mély lélegzetet vett.

– Kedvelem Naomit – jegyezte meg mintegy mellékesen.

Kedvem lett volna felhorkanni. Még Lachlan is szkeptikusan nézett rá.

– Komolyan – bizonygatta. – De ennek az egésznek semmi köze ahhoz, hogy kedvelem-e vagy sem. Ami a lényeg, hogy olyan mérhetetlenül és erőteljesen van szüksége rád, hogy semmi sem képes megingatni. Csupán nem hiszem, hogy tisztában vagy azzal, mennyit kell adnod magadból ahhoz, hogy vele lehess.

– Miért mondod ezt?

Hallgatott. Keresztbe fonta a karját, és nekidőlt a korlátnak.

– Amikor igazán szeretsz valakit... egy életre vállalod. Nagyon könnyű azt a bizonyos szót kimondani eleinte, amikor minden olyan egyszerű és tökéletes. Ha Naomi úgy szeret téged, ahogy te hiszed, akkor ott kell lenned, akármi történjék is. A boldogsága, a félelme és a fájdalma, még a gondolatai is, a tieddé válnak, és mindent meg kell tenned, hogy megbizonyosodj arról, ez így is marad.

A szemem tágra nyílt, teljesen sokkolt, hogy Magy Halstead kimondta ezeket a szavakat.

– Én nem fogok elfutni – fogadkozott Lachlan.

– Jó. – Aztán Magy még hozzátette: – Ne okozz neki csalódást!

– Nem fogok.

A szája sarka felfelé görbült, és megölelte a fiát.

– Jó, hogy itthon vagy, szívem. – Mielőtt elfordult, elnézett Lachlan válla fölött, egyenesen rám.

Csak álltam ott, vártam, hogy a nevemen szólítson. De megfordult és bement.

Az ajtó egy kattanással becsukódott.

Lachlan megmerevedett, mintha kőből faragták volna. Előjöttem a rejtékhelyemről, és felé indultam. Révedező tekintettel nézte a földet. Megálltam mellette, és a karjára hajtottam a fejemet.

– Tudom, hogy hallottad – szólalt meg.

– Minden szót.

Sajnálkozva nézett rám.

– Anyám, ő csak...

– Olyan volt, mint egy anya – fejeztem be helyette. Igaza volt, mindenben,

amit mondott.

Elgondolkodva nézett rám.

– Én szeretlek téged – mondta nagyon halkán.

Halványan elmosolyodtam.

– Én is szeretlek téged... de a szerelem nem old meg mindent. Tehát hogyan tovább?

Lachlan lehunyta a szemét, és megdörzsölte az orrnyergét. Nem kérhetem, hogy maradj McLeanben. Megérdeemled hogy kiszabadulj innen, és megkapd a főiskolai élményt... – Hagyta, hogy a szavai a levegőben lógjanak. És reméltem, hogy bármit is mondd ezután, nem fogja darabokra tépni a szívemet.

– Szóval te elmész főiskolára, én pedig itt leszek, várni foglak.

– McLeanben?

Bólintott.

– A gyakornoki munkám után csak egy évig kellett Pittsburghben maradnom.

Az az év már majdnem letelt, és aztán hazajövök.

Ezt tudtam. Csak a McLeannel kapcsolatos részt nem. Nevettem az irónián. A világ kegyetlen tréfát űzött velünk. Éppen amikor eldöntjük, hogy adunk ennek – *kettőnknek* – egy esélyt, egyikünknek mennie kell.

A nevetésem elhalt, és megsajdult a szívem. Megsemmisülten néztem rá. Széttárta a karját, én pedig készséggel sétáltam az ölelésébe.

– Ígérem – súgta a fülembé -, hogy itt leszek.

HAMVAK

Vasárnap késő éjjel Lachlan visszavisz a Fairfaxbe. Az autójában ülünk, a bejáratú ajtó előtt. A kezemre meredek, nem akarok bemenni. Ez a hétvége felvillanyozott, egy lélegzetvételnél friss levegő, amiről nem is hittem, hogy valaha részem lesz benne. Túl hamar lett vége. Olyan érzés volt, mintha Lachlan csak néhány perce jött volna értem.

– Nem akarom ezt csinálni – motyogja.

Remeg a kezem. Az alsó ajkamba harapok, nagyon igyekszem megállni sírás nélkül.

– Ez jót tett neked, ugye? – Lachlan megfordul az ülésében, amitől az illata felém száll. Az elhatározásom darabokra hullik.

Egy könnycsepp gördül le az arcomon. – Jó volt, hogy kiszabadultál?

– kérdezi.

– Minden másodpercét imádtam – suttogom megtörten.

– Én is. – Lachlan közelebb hajol, felém nyúl, és megfogja a kezemet. – Vissza kell menned oda, és jobban kell lenned. Fogalmad sincs, mennyire el akarok hajtani innen, veled az autóban. A múlt éjjel azon gondolkodtam, hová mehetnénk. Talán egészen Maine-ig. Vagy Floridáig? – Elmosolyodik. – De soha nem értem a gondolat végére. Túlságosan is önző lenne tőlem, ha pont most vinnélek el. Tudom, hogy képes vagy rá. Oké?

– Mi van, ha mégsem? – A hangom elcsuklik. – Mi van, ha tényleg elhalványulok, és semmi sem marad belőlem?

– Lehetetlen. – Átfogja a tarkómat. A homlokunk összeér, és a szemünk csak centikre van egymástól. – Valaki csak akkor halványodik el, ha már semmi sem marad neki. De mi itt vagyunk, te és én. Együtt mindig elég erősek leszünk ahhoz, hogy segítsen a túlélésben.

Könnyek hullottak az arcomról az ülés bőrhzatára. Lachlan nem törölte le őket, nem is akartam volna, hogy letörölje.

A kézfejemmel törlöm meg az arcomat, és szipogok.

Rettegéssel nézem a Fairfaxét.

– Az elmúlt két napban tényleg normálisnak éreztem magam. Mindig ezt akarom érezni.

Lachlan szorosan magához ölel. Ez az utolsó. Ez a búcsúölelés, amelytől egész nap rettegetem. Szorosan tart, és olyan, mintha azt remélné, hogy újra egészszé tudja összepréselni az életem darabjait.

Bárcsak megtehetné! Bárcsak ennyire egyszerű lenne!

Én húzódok el először, és megfogom a kilincset, nehogy másodszor is eleredjenek a könnyeim. Mielőtt kiszállok és elmegyek, szenvedélyesen szájon csókolom Lachlant. A szemem lecsukódik, és az ingébe kapaszkodom. Engedem, hogy az ajkam elidőzzön néhány pillanatig, csak utána szakítom el magam tőle.

Kiugrom a kocsiból, és megfogom a táskámat. A metsző levegő jégcsappá fagyasztja a szemem sarkában gyülekező könnyeket.

A jégcsapra gondolok a fán, a jégcsapomra, és ez elég erőt ad nekem ahhoz, hogy előreinduljak, és ne nézzek a hátam mögé. A pokolba térek vissza.

34

HOLTPONT

— Jól telt a hétvégéje?

— Igen – felelem, miközben becsukom az iroda ajtaját.

Szerencsére nem kérdezi meg, mit csináltam. Nem mondtam volna el. Leülök vele szemben.

Dr. Rutledge mosolyog.

— Látszik. Olyan... felfrissültnek tűnik.

— Felfrissültnek is érzem magam – ismerem el. Elfordítom a fejemet, és kibámulok az ablakon. Az elmúlt éjjel havazott, és most friss hótakaró fedi a tájat.

— Tudom, hogy hiányzik.

Dr. Rutledge-re meredek. Ebben a pillanatban előre akarok hajolni és megkérdezni tőle, hogy ki hiányzik nekem... Lachlan vagy Max? Mert a szívemnek mindketten hiányoznak. Lassan végighasad, pont középen, és semmit sem tehetek ellene.

Tudtam, hogy miután visszajövök a Fairfaxbe, el kell mesélnem a történet többi részét. Nem aludtam miatta éjszaka. Nem láttam Lana apját a szobámban. Csak újrajátszottam mindent, amit Rutledge-nek mondtam, és azt a kis részt, ami még elmondatlan maradt. Nem tudtam, készen állok-e rá.

Dr. Rutledge kinyitja a füzetét, a kezébe vesz egy tollat, és hátradől a székén. Az ajka mosolyra húzódik.

— Készen áll?

— Hogy elmondjam a történetem végét?

Bólint.

— Nem tudom – suttogom.

Visszateszi a tollát.

— Mire gondol, Naomi?

Hogy még soha nem jutottam el idáig a történetmesélésben.

— Ez megrémíti?

Vállat vonok.

— Lehet.

— Azt hiszem, én is rémült lennék. – Az állát a tenyerére támasztja, és az ujjaival dobolni kezd az arcán, elgondolkozva nézi az asztalát – Óriási teher magában tartani ezt az egészet. Kiadni azonban még nehezebb.

Tétován bólintok, nem vagyok biztos abban, mit is tegyek vagy mondjak.

— Nem kell ma megtörténnie – jegyzi meg dr. Rutledge. – Haladhatunk a maga tempójában. Örülök az eddigi haladásának.

Én is. A fejlődésem elég sokáig tartott, de legalább sor került rá. Tudom, hogy dr. Rutledge-nek igaza van. Tudom, hogy nehéz kiadni magamból mindent, de az sokkal ijesztőbb a számomra, ami a történetem után következik – az ismeretlen. Úgy érzem, holtpontra jutottam.

Nyirkos tenyeremet annyira dörzsölöm a melegítónadrágom anyagába, hogy a súrlódástól a bőröm bizseregni kezd. Tegnap Lachlan azt mondta, hogy legyek erős.

Légy erős, légy erős, légy erős! Újra meg újra ezt suttogom magamnak, míg végül felpillantok dr. Rutledge-re, és felszegem az államot, ami, reményeim szerint, az eltökéltségem bizonyítéka.

— Képes vagyok folytatni – jelentem ki.

Dr. Rutledge oldalra billenti a fejét, mereven néz rám.

— Biztos benne?

Élénken bólogatok.

— Elmondom a végét.

35

VÉGE

Esett. Esőcseppek százai gyűltek össze az ablakon, és lassan gördültek le, mint a könnyek. A jelzőlámpa piros fénye belevilágított az arcomba a szélvédőmön keresztül. A hideg ablaknak támasztottam a homlokomat, és kinéztem az utcára. Velem szemben egy újságosstandon újabb Maxról szóló cikk volt a címlapon.

Egy hónapja már, hogy óvadék ellenében kiengedték, és McLeanben még mindig tartott a botrány. Ügyfelek hagyták el a családja cégét, és sárba tiporták a jó hírust. Mindenkinek megvannak a saját elképzelései és spekulációi. A többség azt hiszi, hogy igaz, és azt mondják, nincsenek meglepve. Egy kisebb társaság össze volt zavarodva; sokkolta őket, hogy Max képes lehetett ilyen botrányos dologra. De valami közös volt mindannyiukban: egyikük sem sietett a segítségére vagy védte meg őt.

A lámpa zöldre váltott, én pedig gyorsan elhajtottam, az abroncsaim csikorogtak a nedves aszfalton. Kihajtottam McLeanból, és megálltam a családom kocsibehajtóján, gyorsan végigpásztáztam a környéket, hogy meggyőződjek arról, senki sincs otthon. Nem mentem vissza a főiskolára, ahogy augusztusban kellett volna.

Azt mondtam magamnak, hogy csak kihagyok egy szemesztert, és amikor Maxszel és Lanával kapcsolatban minden elcsendesedik, majd visszamegyek. A szüleim nem fogadták jól. Csalódottan néztek rám. Valahányszor beszélgettünk, a szavaik mindig súlyosak voltak, és lehetetlen volt nem hallani a vádat a hangjukban. Kudarcot vallottam, és az ő szemükben ez nem volt opció.

Mielőtt kiszálltam az autóból, írtam egy üzenetet Maxnek, hogy nagyon gyorsan átöltözöm, és aztán nála találkozunk. A fejem fölé tartottam a táskámat, miközben a hátsó ajtóhoz futottam. Madarak tucatjai repültek el fölöttem. Felpillantottam rájuk. Éles V betűt formáztak. Figyeltem, ahogy továbbhaladtak, és már csak kicsi fekete pontoknak látszottak. Azt kívántam, bár feldobhatnám az összes problémámat, és rávehetném a madarakat, hogy elvigyék mindet.

Felhorkantottam a nevetséges gondolatra, és az engem körülvevő tágas

területre meg a fákra pillantottam. A fák között húzódott az én házikóm. A tetejét bizonyára narancs és vörös árnyalatú nedves levelek borították. A nyár néhány héttel azelőtt örökre eltűnt. Magával vitte a forró, napsütötte napokat meg az élénk színeket, és a lehulló levelek, a felhős ég, a dércsípte füvek és a hűvös napok világát hagyta maga után. Elvitte az én optimista kedvemet is, és zavarodottságot meg fájdalmat kaptam cserébe.

De a házikó nem változott. Még mindig őrzött néhány emléket, amit semmi és senki nem tudott elvenni tőlem. Ha lehunytam a szememet, emlékeztem arra, ahogyan Lachlan ölelt és nézett rám egy évvel korábban. Ahogy azt mondta nekem, hogy szeret, és ahogy neki köszönhetően úgy éreztem, mintha minden rendben lenne. Vissza akartam kapni azt az érzést.

Megfeledkeztem az átöltözésről. Bedobtam a táskámat a házba. Lementem a teraszról, mintha transzban lettem volna. Néhányszor megcsúsztam a síkos fűvön, de még mielőtt tudatosult volna bennem, már futottam. A hajtincsek mögöttem lobogtak. A hideg szél az arcomat csapdosta, könnybe lábadt tőle a szemem. Az ujjaim hegyét rózsaszínre csípte a hideg. Felgyorsítottam, és a testem lassan kezdett kimelegedni. Adrenalin áradt szét bennem. Mosolyogtam, ahogy közeledtem a sűrű facsoporthoz.

Minél közelebb értem, esküszöm, hallottam Lachlan hangját. *Istenem, annyira szeretlek, Naomi!*

Fokoztam az iramot, és a hang erősebbé vált. *Ígérem, hogy itt leszek.*

Átfutottam a fák között. Ellöktem az ágakat az arcom elől, egyiket a másik után. A fák felfogták az eső nagyját, de több tucat esőcsepp mégis átjutott rajtuk, és a fejemre csepegett. Végül a tisztásra értem, és megálltam. Lihegtem, miközben a kezemet a térdemre támasztva a házikót bámultam.

Öregebb és viharvertebb volt, mint korábban. De még mindig ugyanaz a ház volt. Mosolyogtam, majd zihálva nevetni kezdtem.

– Jól vagy? – kérdezte valaki a hátam mögött.

Elakadt a lélegzetem, és megfordultam.

Lachlan állt ott, elgondolkodva nézett rám. Bőrig ázott az esőben, amitől a kabátja inkább látszott nehéz tehernek, mint kényelmesnek. A haja a nyakára tapadt, és az arca enyhén kipirult a hidegtől. Ugyanúgy ki volt fulladva, mint én.

Semmi hello. Semmiféle üdvözlés.

– Hogy találtál meg? – Csak ennyit kérdeztem.

– Láttalak futni, és követtelek.

Csendben álltunk ott. Gyakorlatilag érzéketlen voltam a körülöttem zuhogó esőre. Egész nyáron most találkoztam Lachlannel először. Meghökkenem. Nem tudtam, hogy sírva fakadjak-e vagy a karjaiba vessem magam. Kritikus szemmel néztem rá, észrevehető változásokat kerestem. Ugyanolyan volt.

Legutóbb telefonon beszéltünk. Két nappal azelőtt, hogy eljöttem a campusról. Két nappal a nyári szünet előtt, azelőtt, hogy hazavezettem McLeanbe, hogy találkozzam Lanával. Mindennap beszéltünk, de egyre nagyobb feszültség vett körül minket. Nagy volt rajtam az iskolai nyomás. Ő tudni akarta, mi a baj; segíteni akart. Csakhogy nem tudtam megmondani neki, hogy mi a baj. És mérges voltam, mert nem volt arra mód, hogy segítsen nekem.

Mielőtt letettük a telefont, azt mondta, találkozunk, amikor visszajöttem. Helyeseltem. Azt mondta, szeret. Én viszontszerettem.

De mi történt azóta? Minek volt akkora ereje, hogy így szétválasszon minket.

– Jól vagy? – kérdezte Lachlan.

Kipislogtam a szememből az esőt és a múltat.

– Jól vagyok – feleltem alig hallhatón.

Lachlan még mindig kételkedett benne. Egy lépést tett felém. – Mi a baj?

– Semmi.

– Nem úgy viselkedsz, mintha semmi baj nem lenne.

Rám meredt, árulkodó jelet keresett, amely bizonyítja, hogy igaza van, és ha tovább nézek rá, meg is fogja találni. Előrelépett, és felém nyújtotta az egyik kezét. Figyelmen kívül hagytam, mintha mérgező lenne, és ügyeltem arra, hogy kellő távolságot tartsak kettőnk között, de majdnem belehaltam.

Lachlan sebzett arckifejezéssel nézett rám.

– Tudod, hogy együtt vagyok valakivel?

A szavaimat az esőcseppek tették nyomatékosná, amelyek nagy, dühös cseppekben hullottak az égből. Lachlan megállt, és tökéletesen mozdulatlaná dermedt. Semmit sem szólt, így először azt hittem, nem is fogta fel, amit mondtam. Összehúzta a szemét, és az állát olyan erősen összeszorította, hogy egy kis izom láthatóvá vált az arccsontja körül. A feje egy egészen picit elfordult.

– Tessék? – kérdezte lassan. Nem kiabálta túl az esőt, de hallottam őt.

– Maxnek hívják. A nyár elején találkoztam vele egy partin, amelynek ő volt a házigazdája.

Lachlan csak tágra nyitotta a szemét.

– Lana velem volt – hadartam – Vagyis... én mentem vele. El kellett mennie, mert a szülei is ott voltak, és...

Összevissza beszéltem, és tisztában voltam vele. Mégis Lachlan üres arckifejezése miatt hallgattam el. Összevonta a szemöldökét a szeme összeszűkül, mintha nagyon figyelmesen akarna kifürkészni.

– Miről beszélsz? – kérdezte halkán.

Boldogtalanul rámeredtem, ennél nem tehettem többet.

– *Én* vagyok az... – Széthúzta a kabátját, és megmarkolta az inge anyagát. – Lachlan.

– Tudom – mondtam, egy kicsit védekezően.

– Tényleg?

– Hát persze, hogy tudom! – vágtam vissza. – Csaknem egész életemben ismertelek!

Megcsóválta a fejét.

– Biztos vagy abban, hogy jól vagy?

Kinyitottam a számat, de egy szó sem jött ki rajta. Lachlan elérte, hogy kételkedjem magamban. Elérte, hogy úgy érezzem, mintha kezdenék megtébolyodni. Gyűlöltem ezt.

Aztán széttárta a karját. Azt hittem, elég lesz, ha Max része az életemnek. Tévedtem. Mindkettőjükre szükségem volt.

Örömmel mentem oda Lachlanhoz. Annyira meleg és szilárd és stabil volt. Mondogattam magamnak, hogy lélegezzem ki-be, de nem működött. A légzésem szabálytalan volt, görcsösen ziháltam.

Azt kívántam, bárcsak elmondhatnék neki mindent, ami történt. Elkezdéném az elején, és elmesélném neki Lana történetét. Elképzeltem, hogy a fájdalom lehullik a testemről. Lachlan meghallgatna, és minden félelmemnek véget vethetnék, a dolgok rendbe jöhetnének.

– Nem vagyok jól – mondtam a mellkasának.

36

TÜKÖR

Lanával a magunk módján reagáltunk Max letartóztatására.

Osztoztam a szomorúságán és kétségbeesésén, de nem rántott magával. Túl sok düh és agresszió volt bennem, hogy ezt megengedhessem. Mindenért felelősnek érezte magát.

Egy hete nem találkoztam Lachlannel. De nem számított, mert azóta semmi sem volt ugyanaz. Egész nyáron sikeresen a tudatom mélyére számúztam őt, de a találkozásunk hatására minden erőfeszitésem elillant. Úgy éreztem, a fejem összenyomódik és valami lehúzza, mintha egy fájdalmas fejfájás határán lennék. Még mindig rendszeresen dörzsöltem a halántékomat.

Lana a kanapén feküdt. Egy takaróba burkolózott. A zsíros haját kontyba fogta össze. A bőre viaszosnak, sápadtnak látszott. A legtöbb ember akkor lesz ilyen, amikor egy ideje már nem járt a levegőn. Úgy éreztem, féktelen energia gyülemlik fel bennem.

Nem tudtam tétlenül üldögélni, semmit sem csinálva. Felugrottam a székemről, és összecsaptam a kezemet.

– Fel kell kelned! – jelentettem be. – Enned kell valamit!

Lana rám nézett, mintha elfelejtette volna, hogy én is a szobában vagyok.

– Ettem. – A földön heverő üres tányérra mutatott.

– Aha, de egy szelet pirítós nem elég. Tudod, a testednek szüksége van arra a dologra, amit energiának hívnak, ahhoz, hogy tovább működjön.

Félig lehunyt szemhéja alól nézett rám, majd visszapillantott a hátam mögötti tévére.

Elvettem a távirányítót, és kikapcsoltam. Tiltakozott egy kicsit, amikor leültem mellé. Hangosan kifújtam a levegőt, és a lábának támaszkodtam.

– Rajta – nógatott. – Ki vele!

Ránéztem, összehúztam a szemöldökömet.

– Tudom, hogy most ki akarsz osztani – jegyezte meg.

Felsóhajtottam.

– Nem akarlak kiosztani. Csak fel akarlak vidítani. A dolgok... most olyan

furcsák.

– Ezt már mondtad egy hónappal ezelőtt. – Lana a kezét tördelte. –
Visszamegy a suliba?

Egy kicsit megfeszültem.

– Majd a következő szemeszterben. Vagyis... nem tehetek mást, igaz? –
Ránéztem, és erőtlenül rámosolyogtam. Nem viszonzta a mosolyomat. –
A szüleim elvárják tőlem, hogy visszamenjek.

– De te vissza akarsz menni?

– Azt hiszem – feleltem halkán.

Felálltam és járkálni kezdtem a szobában. Az ingem gallérját rángattam,
hirtelen úgy éreztem, fuldoklóm.

– Hogyan összpontosíthatnék bármire most? Úgy érzem, hogy a világom
darabokra hullik körülöttem.

– Lehet, hogy egész idő alatt ez történt.

Közölni akartam vele, hogy ne fecsérelni rám a szót. Semmi újdonság nem
volt abban, hogy rejtvényekben beszél; már hetek óta ezt csinálta. A szavai
mégis rágni kezdték a lelkiismeretemet, paranoiássá tettek, és a hideg
futkosott tőle a gerincemen.

– Mit akar ez jelenteni? – kérdeztem.

Lana rántott; egyet a vállán, de nem fordította el a tekintetét egyenesen az
arcomba nézett.

– Szerintem az igazság végre utolér téged, mindkettőnket, és ez az, amit el
akartam kerülni. Éppen az a dolog, amivel kapcsolatban azt kívántam, bár
soha ne történne meg... megtörtént. Az apám szenvedést okoz az
embereknek.

Amikor végzett a beszéddel, a lakás annyira elcsendesedett, hogy a légy
zümögését is hallani lehetett volna.

Nem mondtunk semmit. Nem volt más, csak a fejemben visszhangzó
szavainak a csengése.

Felálltam és kimentem a szobából.

A nap hátralévő részében kerültük egymást.

Robajra ébredtem.

Azonnal felültem, úgy éreztem, mintha egy álomból szakítottak volna ki.
Eltartott egy darabig, amíg visszaléptem a valóságba, és amikor megtörtént,
az órára néztem. Már majdnem reggel hat volt. A zavarodottságom nem múlt

el. Úgy kellett visszafognom magam, nehogy előrebillenjek. Majdnem teljesen zsibbadt voltam, mégis volt bennem egy szerv, nagyjából akkora, mint az öklöm, ami nem hagyta abba a lázas dobogást. A szívemre tettem a tenyeremet, és vettem néhány mély lélegzetet. Pár perc elteltével a szívverésem még mindig nem tért vissza a normálhoz, én pedig feladtam. Felkeltem az ágyból. A lábam remegett, ahogy kinyitottam az ajtót, és kidugtam a fejemet a sötét folyosóra. Fény szűrődött ki a fürdőszoba ajtaja alatt Lanát szölongattam. A hangom kristálytisza és egyenletes volt, de nem kaptam tőle választ.

Végigmentem a folyosón. A lakásban síri csend volt. Hallottam mindent: az ereimben száguldó véreket, szapora légzésemet és a lépéseim hangját a szőnyegpadlón.

Amikor az ajtóhoz értem, kopogni készültem, de a másodperc törtrészig tétováztam. Volt bennem egy icipici érzés, ami rémül volt, és sürgetve azt mondta, hogy ne menjek be.

Finoman kopogtattam. A szemem lecsukódott, amikor nem jött válasz.

– Lana? – mondtam.

A túloldalon fiókok kihúzását és betolását, szipogás hangját hallottam.

– Lana, bemegyek – jelentettem ki, miközben már nyitottam az ajtót.

Kitártam az ajtót. Csak egy lépésre voltam, amikor megtorpantam. Lana a tükörképet bámulta, egy kést szorította a bal csuklójához.

Nagyon óvatosan közelítettem hozzá, és a nevére szólítottam.

Nem nézett rám.

– Mit művelsz? – kérdeztem.

Pislogott, mielőtt folytatta volna saját maga bámulását. A fejét ide-oda forgatta, kritikus szemmel nézegette a vonásait.

– A bőröm tökéletes – mondta, és a kést a csuklójához érintette. A keze remegni kezdett. Élesen beszívtam a levegőt. – De tudod, mit? – Oldalra billentette a fejét, és a tükörből bámult rám.

Én visszanéztem rá. Lehet, hogy reménytelennek hiszi magát, de én egy embert látok ott. Oh an embert, akinek egész életében harcolni kellett a túlélésért. Ha átküzdi magát ezen az akadályon az életében, megállíthatatlan lesz.

– Temérdek fájdalom van bennem – folytatta. – Egyre csak sokszorozódik.

– És szerinted az, ha megvágod magadat, segíteni fog?

– Igen.

Próbáltam érvelni. Mondtam neki, hogy elmehetünk valahová – akárhová -, amitől majd jobban fogja érezni magát. Éhes?

Lana mindenre nemet mondott.

Tettem még egy kísérletet.

– Mit szólnál valamihez, amitől tudnál aludni? Beveszed, elalszol, és a holnap majd jobb lesz. Képes leszel mindent végiggondolni.

Rám nézett, még mindig a tükörből, mintha elmebeteg lennék.

– Nincs szükségem semmire, ami elaltat. Tudom, hogyan tüntessem el a fájdalmat. – Felemelte a kést. A penge megcsillant a fényben, és elakadt a lélegzetem.

– Add ide szépen azt a kést! – rimáncodtam.

De Lana már nem volt velem. Láttam a szemén, hogy megrekedt az emlékezete zugaiban. Egyre távolabb sodródott a valóságtól.

– Nem érted – mondta.

– Magyarázd el! – Még egy lépést tettem a fürdőszobában, és becsuktam magam mögött az ajtót. Csak mi ketten voltunk a lakásban, mégis szükségét éreztem, hogy becsukjam. Úgy éreztem, hogy ki kell zárom a világot ebből a rendkívül magánjellegű beszélgetésből. – Segíts, hogy megértssem!

Úgy nézett rám, mintha kettőnk közül én lennék őrült.

– Ez – meglengette a kést a levegőben – az egyetlen módja, hogy megszabaduljak a fájdalomtól.

– Nem, nem az – tiltakoztam gyorsan.

A kés visszatért a csuklójához, és bár fehéredésig szorította a fémet a bőréhez, az ujjai irányíthatatlanul remegtek. Arra a tökéletes pillanatra vártam, amikor előrevetődhetek és megszerezhetem tőle, anélkül hogy bármelyikünk megsérülne.

– Lana, hacsak...

– Hagynál szóhoz jutni? – kiabálta.

Az ajtóhoz lapultam. Még soha nem hallottam, hogy valakivel szemben felemelte volna a hangját, különösen velem nem.

Megadón felemeltem a kezemet.

– Igen. Igen. Beszélj! Tiéd a pálya.

Szabálytalanul lélegzett, a csuklójára meredt, mintha az beszélne hozzá.

– Egyszer... – kezdte Lana lassan -, amikor tizenkét éves voltam, a nagymamámat meglátogatta egy hölgy a gyülekezetéből. A nappaliban

ültek, én pedig az ajtónál hallgatóztam. A nagymamám megkérdezte tőle, hogy van. A hölgy, aki a harmincas évei közepén járt, egy kis csomag papír zsebkendőt tartott az ölében. Nemrég veszítette el a kisbabáját, a huszadik hétben járt. Azt mondta: „Még mindig itt van”. Megdörzsölte a hasát „Bár már vége, mindennap érzem őt.”

Mesélt a nagymamámnak arról, hogy néha felemeli a blúzáát, és arra számít, hogy a domborodó hasát fogja látni, és amikor semmit sem lát, egyszerűen csak meg akar halni. A nagymamám azt mondta neki, hogy ne gondolkozzon így, azt mondta, az öngyilkosság bűn.

Lana továbbra is a kést bámulta. Olyan éles intenzitással figyelte, mint a lézer. Végül tettem egy lépést felé, s a kezemet magam elé nyújtottam.

– És tudod, mit válaszolt erre az a nő? Azt mondta: „Bűn az öngyilkosság? Tudom, hogy a fiam most már biztonságban van. Biztonságban van, és boldog. Én csak vele akarok lenni. A halált akarom.” Először arra gondoltam, ki akarná a halált... – Lana rám nézett, igaziból rám nézett, a kinyújtott kezemet és az óvatos tekintetemet észre sem vette. Zihálva nevetett, miközben folytatta: – Én rettegetem a haláltól. A legtöbb ember addig küzd ellene, ameddig csak tud. Ez a nő mégis sóvárgott utána. De aztán eszembe jutott valami. Lehet, hogy ez a hölgy tisztában volt valamivel, amit mi csak később gondolunk végig. Amikor a könnyek és a harag nem elég, talán a halál az egyetlen garantált módja annak, hogy véget vess a fájdalomnak.

Lanának könnyes volt a szeme.

– Abban bíztam, hogy az erőszak és a megaláztatás abba fog maradni. De rá kellett jönnöm, hogy soha nem fog. Akkor miért teszem ki magamat ennek a fájdalomnak? Miért ne vessek véget az egésznek?

Könnyek hullottak a csuklójára. Volt egy röpké másodperc, amikor mindketten arra a tökéletes csuklóra meredtünk, amelyet csupán a könnycseppek csúfítottak el.

Lana lenyomta a kést. A bőr a penge körül elfehéredett. Előrevettem magamat. De elkéstem. Végighúzta a pengét az egyik csuklóján, aztán a másikon.

Csak két másodpercre volt szüksége, hogy felnyissa mindkét csuklóját. Egyetlen csepp vér sem volt a pengén.

A kés a földre hullott. Lana levegő után kapott, és rám meredt. Arra számítottam, hogy rémületet látok majd a szemében amiatt, amit tett, de

boldognak látszott, szinte megkönnyebbültek.

Mosolyogva lepillantott a vérré, amely lassan, de kitartón tört a felszínre és csorgott végig a kezén, hogy aztán a padlóra csöpögjön. Színesre festett könnycseppeknek tűntek.

– Atyaég! – leheltem. Felváltva bámultam Őt és a vért. Kábának éreztem magam.

Lassan kiszivárgott belőle az élet, mégis sikerült felemelnie a kezét a levegőbe, nézte, ahogy azok a könnycseppek végigcsordulnak kísértet fehér bőrén.

– Az egész elhalványul – mondta lenyűgözve.

Aprókat zihálva szedtem a levegőt. Émelyegni kezdtem a vértől. Visszatartottam a lélegzetemet, miközben előreléptem. A tekintetemet nem vettem le Lana arcáról, és az ajkára összpontosítottam. Kis mosolyra húzódtam. Próbáltam boldogságot és nevetést képzelni az engem körülvevő reménytelenség és kétségbeesés helyére.

– Lana, mit tettél? – kérdeztem egy kicsit erőtlen hangon.

A teste holt súlyként rogyott rám. Törülköző után nyúltam, közben pedig megcsúsztam a vérén. Mindketten hátratántorodtunk, és hangos puffanással nekiestünk a falnak.

Lana a vállamra hajtotta a fejét. Lassan lélegeztem, és kábultan néztem fel a plafonra. A fejem lüktetett, fölöttem a fény elhomályosult, majd kiélesedett.

Teljes csendben ültünk ott. Csak az én szapora légzésem és Lana nagyon gyenge lélegzetvételeinek hangja hallatszott.

– Igaza volt – suttogta végül Lana. – Tényleg csak akkor vagy igazán biztonságban, ha meghaltál.

37

SEBEK

Hallottam a monitorok pityegését, állhatatosan törte meg a csendet Lana ágyban feküdt, révedező tekintettel bámulta a tévét.

A szobáján kívül álltam. Kizárólag a szülei akadályoztak meg abban, hogy bemenjek hozzá. Pontban reggel tízkor érkeztek, és azóta is vele voltak. Már két órája. Ahelyett, hogy szeretettel és aggodalommal bánkódtak volna a kislányuk miatt, nem szóltak semmit. Undor és csalódottság volt rájuk írva. Az anyja a táskáját szorongatta, és a nyakában lógó gyöngysort tapogatta. Az apja sem volt sokkal jobb. Az ajkát vékony vonallá préselte, a szeme megkeményedett, miközben úgy nézett Lanára, mintha ő lenne a leggyengébb ember, akit valaha látott. Bekukkantottam a szobába, és közben türelmetlenül dobbantottam.

Az ágya két oldalán ültek, és mindketten a velük szemközti televíziót bámulták. Néhány másodpercenként pislogtak, mint a robotok, amelyeket kiképeztek, hogy emberszerűen viselkedjenek. A tévé reklámra váltott Lana anyja megköszöri a torkát. A keze megtalálta a gyöngysorát.

- És... megérte? – kérdezte a lányát Lana elfordította a fejét, pislogott, és nagyon lassú, de magabiztos hangon válaszolt:
- Minden egyes centimétere.
- Viccesnek tartod?
- Egyáltalán nem – közölte Lana. – Szerintem van a viccelődésnek mókásabb és kevésbé fájdalmas módja is.
- Komolyán beszélek.
- Én is.
- Viccesnek találja, Michael! – szónokolta az anyja. Hangosan beszívta a levegőt az orrán, és felállt. – Ez az egész csak egy vicc neki. Nem érdekli, hogy ez mit jelent a családra nézve. De nem kellene, hogy meglepjen. Ha a saját életével nem törődik, miért is törődne a miénkkel?
- Anyu...
- Erre én nem vagyok képes! – Felkapta a táskáját. Mielőtt kiment az ajtón, még hátranézett a férjére, nem pedig az egyetlen gyermekére. – A váróban leszek.

Megigazította a táskája pántját, és végigsimította a haját, mintha fellépésre készülné. Ha jobban belegondol az ember, így is volt. Abban a pillanatban, amikor kilépett abból a szobából, indult a műsor. Az övé volt Lana szerető édesanyjának főszerepe. Rengeteg munkájába került, hogy megformálja a karaktert.

Becsapódott mögötte az ajtó. A falhoz lapultam, de semmi szükség nem volt rá. Lana anyja felém sem nézett. Csak ment előre, a fejét magasra emelte, a léptei visszhangzottak a folyosón.

Visszanéztem a szobába.

Lana a tévét bámulta. Úgy tűnt, az anyja nem hatotta meg, de észrevettem, hogy egy kissé remeg a keze.

Az apja nem állt fel a székéből. Elég közel volt az ágyhoz ahhoz, hogy a térdét nekinyomja.

– Az orvosod azt mondja, hogy néhány napon belül kikerülhetsz innen – szólalt meg.

Lana csak bólintott.

– Hetente néhány alkalommal el kell majd járnod egy terapeutához, de minden visszatérhet a megszokott kerékvágásba.

És a megszokotton azt értem, hogy hazajössz... ahol lenned kellene.

Lana az apjára pillantott.

– Micsoda?

– Otthon kell lenned, ahol anyáddal majd figyelünk rád, és gondoskodhatunk arról, hogy ez ne történjen meg többször.

Lana pislogott, és amikor a szeme az apjára fókuszált, nem volt más a tekintetében, csak heves undor. Tudtam, hogy most először utasítja vissza nyíltan az apját.

Fogalmam sem volt, miért választotta éppen azt a pillanatot a megfelelő időnek. Lehet, hogy az éjjeli kísérlet közben nemcsak a halál szele érintette meg, hanem a félelmei is eltűntek tőle.

– Baszd meg! – suttogta hidegen.

Michael feje oldalra billent, mintha rosszul hallotta volna.

– Mit mondtál?

– Azt mondtam, *baszd meg!* Miattad tettem azt, amit tettem. – Lana lenézett az ágyára. – Most pedig tűnj el!

– Anyáddal csak segíteni próbálunk...

– Anyu néhány perce kiment a szobából, mert rám se bír nézni. Nem akar

segíteni, és te sem akarsz. Tűnj el!

Nem úgy tűnt, mintha az apja nagyon igyekezne. Az arca kipirult, kétségkívül a dühtől és a zavarodottságtól. A lányára meredt, a szeme tele volt meg nem érdemelt gyűlölettel.

Lana viszonzta a pillantását, a tekintete kifejezéstelen volt és eltökélt.

– Megnyomhatom ezt a gombot – közölte -, és percekben belül itt lesz egy nővér.

Az apja felállt.

Én elsiettem a szoba közeléből. Néhány másodperccel később hallottam hogy az ajtó recsegve kinyílik. Léptek hallatszottak. Az apja nem rohant el, mint az anyja. Várt néhány pillanatig, nekidőlt a falnak, elgondolkodva bámulta a viasszal fényesített padlót, majd elővette a telefonját.

– Tim, hogy vagy? Michael vagyok. Figyelj – Lana apja megköszöri a torkát, és elindult a folyosón -, szükségem lenne egy szívességre...

Követni akartam és ki akartam hallgatni minden szót. A nővér éppen akkor lépett be Lana szobájába. Tudtam, hogy meg fogja mérni a vérnyomását és a lázát, és megkérdezi tőle, hogy szüksége van-e valamire. Gyorsan visszaértem volna, hogy beosonjak Lana szobájába, és végre beszélgethessek vele, de maradtam, ahol voltam, és figyeltem, ahogy az apja távolodik, majd befordult a sarkon, és eltűnt.

Volt még valami a tarsolyában. Nem tudtam, micsoda, de biztos voltam abban, hogy köze van Lanához. Egyértelmű volt, hogy a szülei kétségbeesetten el akarják tussolni az öngyilkossági kísérletét, amennyire csak lehet.

A nővér végre kiment a szobából. Bementem, és óvatosan becsuktam magam mögött az ajtót. Lana nem vette le a szemét a televízióról. Egy régi szitkom ismétlése ment, rögzített nevetéssel, házakkal, ahol soha nem kellett takarítani, és egy családdal, amelynek tagjai minden adandó alkalommal ölelkezni kezdtek.

– Bárcsak az én problémáimat is meg lehetne oldani félóránál rövidebb idő alatt! – jegyezte meg Lana halkán.

– Bárcsak... – sóhajtottam, és az ágya szélére kuporodtam, úgy tettem, mintha nem egy kórterem lenne, aminek fertőtlenítőszaga van, hanem a szobája a lakásban, ahol mindennek akácillata volt. Néztem néhány másodpercig a műsort, mielőtt a barátnőmre pillantottam. – Hogy vagy?

– Ha azt állítanám, hogy rendben vagyok, vagy jól vagyok, hinnél nekem?

– Nem.

– Akkor megmondom az igazat. – Nagyon nyelt. – Szörnyen érzem magam.

Alaposan szemügyre vettem. Az arca, ami rendes körülmények között annyira simának és tisztának látszott, most sápadt volt, szinte áttetsző, a homlokán és a felső ajkán veríték csillogott. Az ajka kicserepesedett. Neki volt a legszebb haja. Szögegyenes és selymes, mint egy kisgyereké. A hátát verdeste, egészen a derekáig ért. A végét mindig szépen egyenesre vágták. De most kocós volt, féloldalas lófarkba fogva. A legrosszabbul mégis a csuklója festett. Mindkettőt vastag kötés borította, holt súlyként heverték az ágyon.

– Szerintem most erősebb a fájdalom – állapította meg komoran.

Felálltam, azt hittem, hogy szüksége van arra, hogy behívjak egy nővért vagy egy orvost segíteni.

– Mi az?

Felemelte bekötözött csuklóit, bosszankodás és szomorúság keverékével nézte őket.

– A fájdalom. Még erősebb. Azt hiszem, túl régóta van már a testemben.

Vagdoshatom a bőrömet, de nem számít – Egyenesen a szemembe nézett. –

A fájdalom soha nem fog elmúlni.

Lassan visszaültem.

Mit mondhattam volna erre?

Próbáltam felidézni valami inspiráló idézetet valamit *bármit*, ami reményt adhatna neki. Semmim sem volt. Ezt mindketten tudtuk.

A keze nehézkesen az ágyra hullott.

– Egy másodpercre azonban maga volt a földöntúli boldogság – ismerte be.

– Tudom, hogy elcseszett dolog ezt mondani. Mégis ez az igazság. Egy másodpercig azt hittem, hogy minden problémám eltűnik. De a fájdalom gallonjai várták, hogy átvegyék minden egyes elveszített vércsepp helyét.

– Bárcsak tudnám, hogy mit is mondjak! – sóhajtottam szomorún. – De ezt nem hozza helyre semmi, bármit is mondanék.

– Nem kérem, hogy hozd helyre. Senki sem tudja.

– És mi történik ezután? – kérdeztem.

– Nem tudom. Az orvos egyre azt hajtogatja, hogy néhány nap múlva kiengednek, hogy a szüleim segíthessenek „felépülnie” összerándultam.

Elvigyorodott.

– Ironikus, nem igaz?

– Nem fogsz hazamenni velük, ugye?

– Nem – jelentette ki Lana határozottan.

Kinyitottam a számat, hogy hangot adjak a véleményemnek.

– Magamra hagynál egy kis időre, kérlek? – kérdezte váratlanul.

– Persze. – Felálltam és elkészöntem, bár ez volt a legutolsó dolog, amit tenni akartam. Az ajtó becsukódott mögöttem. Megrogyva nekítámaszkodtam, a kezemet a térdemre támasztottam, mélyeket lélegeztem.

Néhány pillanattal később elindultam. A lábam remegett, és úgy éreztem, bármelyik percben összerogyhatok.

Felgyorsítottam a lépteimet. Láttam a liftet, de olyan volt, mintha egy elvarázsolt kastélyban lettem volna. Egyre távolabbinak tűnt, úgy éreztem, soha nem fogom elérni.

Futni kezdtem, de a folyosó elkeskenyedett és hosszabbá vált, mérföldekre elnyúlt. Mindenütt nővérek és látogató családtagok voltak. Hallottam fojtott hangokat. Biztos vagyok abban, hogy mindegyiküknek megvoltak a saját problémáik, de abban a pillanatban bármit megtettem volna, hogy életet cseréljek velük.

Ráébredtem, hogy egy kis repedést indított el a józan eszemen, amikor láttam, hogy Lanát megerőszakolják. És minden utána bekövetkezett esemény tovább szélesítette ezt. Erek hálózata jelent meg, amitől törékennyé váltam. Végül kezdtem darabokra törni. Minden utolért, és millió darabra zúzott.

A földre omlottam, és sikítani kezdtem, próbáltam kitörölni Lana szavait.

„A fájdalom soha nem fog elmúlni”

A hangja egyre erősebbé vált, és a világ lassan elfeketült.

Amikor felébredtem, a Fairfaxben voltam.

38

VÁLTOZÁS

Ketyeg az óra dr. Rutledge *íróasztalán*. Hasonlóan a kórházi monitorokhoz.

Dr. Rutledge-re meredek, várom, hogy bekövetkezzen egy új, radikális változás.

Tessék.

Itt a történetem. Napvilágra került, és nem maradt más mondanivalóm. És most mi lesz?

Lassan visszaváltozom azzá az emberré, aki egykor voltam? Vagy talán dr. Rutledge majd csettint egyet, és rájövök, hogy ez az egész csak álom volt.

Addig nem érdekel, hogy mi történik valójában, amíg történik *valami*.

Csak ülünk ott, nézzük egymást. Az óra tovább ketyeg, én pedig kezdek türelmetlenné válni. Megérdemeltem, nem, *megszolgáltam* ezt a változást. Akkor hol van?

– Érti már? – kérdezem türelmetlenül.

Dr. Rutledge bólint.

– Igen.

összehúzom a szememet – Kérem, ne akarjon a kedvemben járni!

– Nem teszem. Megértem, hogy szörnyű helyzetbe került.

– Ha megérti, akkor magyarázza meg nekem, miért vagyok itt. Mondja meg, hogyan végzi elmeógyógyintézetben az, aki csak segíteni próbált a barátnőjének.

A doktornő továbbra is néz rám, nem mond semmit, nem áll elő semmivel.

– Én nem próbáltam megölni magam. Az Lana volt. – Felrántom a ruhám ujját, és felé tartom mindkét csuklómat – Látja? Nincsenek sebhelyek. Semmi.

Lepillant a csuklómra. A sápadt, sebhely nélküli csuklóimra.

– Látja? – Gyakorlatilag az orra alá dugom. – Látja azokat az ereket? Tudom, hogy vér van bennük, és tudom, hogy lélek van bennem, és tudom, hogy van egy életem, amelyet érdemes élni. Habár... jelenleg ez nem valami sok. De tudom, hogy van.

Elfordítja a tekintetét a hibátlan csuklómról, és a szemembe néz.

Leeresztem a karomat, és hátradőlök. Csend vesz körül minket. Az óra kivételével. Az a hülye, elcseszett óra! Fel akarom venni, és darabokra

akarom zúzni. Megdörzsölöm a halántékomat.

– Mondja meg! – esedezem. – Kérem, mondja meg, miért vagyok itt.

Az asztalára dobja a tollát. Előrehajol, és gyengéd, de határozott hangon megszólal:

– Azért van itt, mert összeomlott. Túl sok volt feldolgozni mindazt, ami Lanával történt.

– Ez nem indokolja, hogy valakit, aki teljesen normális és egészséges volt, ide küldjenek – érvelek.

Szomorúan elmosolyodik.

– Amikor valaki olyan idegösszeomlást kap, mint maga, és megtapasztalja azt, amit maga, akkor indokolja.

A szám megremeg. Ostobának érzem magam. Szégyellem magam. És ez nevetséges.

– Haza akarok menni – jelentem ki.

Otthon még az otthonom egyáltalán? Meg fogják engedni a szüleim, hogy hazamenjek?

– Nem. Még nem áll készen rá, hogy hazaengedjék.

A kezembe ejtem a fejemet. Sírjak vagy sikítsak? Nem is tudom.

Várom, hogy a nagy gombóc kirobbanjon a torkomból, de semmi sem történik.

– Mit érez, Naomi?

– Úgy érzem, mintha most tettem volna egy lépést előre, húszat pedig vissza – mondom a kezembe.

– Azt hiszi, nem jut sehova?

Bólintok és ránézek, pislogva próbálom visszafojtani a csalódottság könnyeit.

– Csak válaszokat akarok – felelem csüggedten.

– Akármennyire is akarjuk, hogy egy szempillantás alatt megtörténjen, ez nem így működik.

A szemem lecsukódik, és hallgatom őt, úgy érzem, visszautasítottak.

– Holnap is lesz nap.

Belefáradtam az új napokba és az új optimizmusba, ami velük jár, mert órákkal később, amikor a Nap lenyugszik, magával viszi az optimizmusomat, és megint szörnyen egyedül érzem magam.

Mary kinyitja az ajtót. A kezelésem véget ért. Dr. Rutledge azt mondja, holnap találkozunk. Megjutalmaz az egyik lelkesítő mosolyával.

Nem mondom el neki, amit érzek vagy gondolok. Csak felállók és kimegyek az ajtón Maryvel.

GENEVIEVE

– Dr. Rutledge, beszélhetnénk?

Felemelem a fejemet, Dr. Woods, Naomi régi pszichiáttere áll az ajtóban.

Tim Woods 58 éves, fekete haja itt-ott már őszül. Ráncok formálódnak a szeme és – nem meglepő módon – a szája körül. Soha nem mosolyog. Lényegre törő ember, a konkrétumokra hagyatkozik. A karrierje vége felé jár, csak az alkalomra vár, hogy nyugdíjba vonulhasson. Régen talán számított neki a munkája, de most már nem.

Csak egy futó gondolat, de azon tűnődöm, hogy ez a karrier vajon belőlem is elszívja majd az elhivatottságot, ahogy Tim Woodsszal is tette? Nekem sem fog számítani?

Becsukom az előttem heverő orvosi szakkönyvet, és intek neki, hogy jöjjön be.

– Természetesen.

A könyvemre pillant – Elfoglalt vagy?

– Cseppet sem.

Helyet foglal. Alig váltunk szót dr. Woodsszal, ezért enyhén szólva meglep, hogy az irodámban látom.

– Miben segíthetek? – kérdezem mosolyogva.

Az ujjaival a karfán dobol. A tekintete mogorva. A mosolyom kezd lehervadni, a gyomrom összerándul. Valami baj van.

Naomi Carradine-ről akarok veled beszélni.

A pillantásom az asztalom sarkán heverő mappájára siklik.

A jobb felső sarkába fekete filctollal írták a nevét:

CARRADINE, NAOMI.

– Mi van vele? – érdeklődöm, a szemem a kartonján.

– Gondoltam, tudnod kell, hogy az édesanyja kikérte a

Fairfaxból.

A fejem lassan felemelkedik. Hitetlenkedve meredek a kollégámra. Tényleg jól hallottam?

Tim engem figyel, az ujjait az ajkához támasztotta.

– Tessék? – kérdezem halkan.

– A mai naptól Naomi már nem a Fairfax betege.

Négy év főiskola.

Négy év orvosi egyetem.

Négy év rezidensség.

Tanulással töltött sok-sok óra. Úgy vonszoltam magam keresztül azokon az éveken, hogy közben folyamatosan emlékeztettem magam, miért is akarok pszichiáter lenni: hogy segítsek az embereken.

Mielőtt a Fairfaxbe jöttem, két évig egy kis magánpraxisban dolgoztam. Csonttá soványodott anyukákat fogadtam. A hormonális hullámvasúton rekedt tinédzsereket. Semmi rendkívülivel nem volt dolgom. Véletlenül adódott a lehetőség, hogy itt dolgozhatom, én pedig éltem vele, alig vártam, hogy megmutassam, mire vagyok képes.

Nem tudtam, mit jelent pszichiáternek lenni, amíg meg nem érkeztem ide. Amíg Naomi Carradme a páciensem nem lett. Valahányszor rápillantottam, egy olyan lányt láttam, aki a tükörbe nézve nem lát mást, csak sötétséget. Ezt nem tudtam semmibe venni.

– Miért? – Csak egy egyszavas kérdéssel tudok előállni. Látom a haladást, amit Naomi elért, és rosszul leszek a gondolattól, hogy minden hiába volt Tim megvonja a vállát.

– A szülei úgy hiszik, hogy a gyógyszeres kezelés többet segíthet – Te nem értesz egyet ezzel, ugye?

– Kezd jobban lenni – érvel erőtlenül.

– Igen. De nincs elég jól ahhoz, hogy elmenjen! – tör ki belőlem. Annyira váratlanul. Annyira rám nem jellemző módon. De a türelmemnek annyi – A kezeléseim tartottak valahova. Annyira közel van az áttöréshez. Még néhány kezelés, és hat hónapon belül kiengedhették volna.

– Az édesanyja nem akar még néhány kezelést. Letelt az idő.

Dr. Woods figyelmesen néz rám. Én az íróasztalomat bámulom.

– Alig járt hozzám – jegyzem meg halkan. – Csak most kezdtük elérni a problémák gyökerét.

– Nem vagyunk Naomi ellenségei. Mi...

Felkapom a fejemet. Lecsapok a szavaira.

– Ki az a mi?

Tim elszólja magát.

– Én és a szülei.

Annyira Naomi távozására összpontosítottam, hogy nem is jutott eszembe, honnan tudta Tim egyáltalán, hogy elmegy.

– Mikor beszéltél velük?

– Csak tegnap.

– Miről?

Én nem vagyok a páciensed, dr. Rutledge. Nem szükséges úgy beszélned velem, mintha az lennék.

– De ő már nem a te beteged.

– Ezzel tisztában vagyok. De úgy éreztem, hogy a szüleinek joga van tudni, mi folyik itt – közli éllel a hangjában.

– Feltétlenül. De ha tudni szerették volna, hogyan halad, felhívhattak volna és megkérdezhették volna tőlem. Szívesen tájékoztattam volna őket mindenről. – Dr. Woods szemébe nézek. – Nem te vagy az orvosa. Semmi közöd nem volt hozzá.

Tim szigorú pillantást vet rám.

– Azért beszéltem velük, mert, hogy őszinte legyek, túlságosan közel kerültél Naomihoz.

– Bocsáss meg? – kérdezem nagyon lassan.

– Úgy tűnik, veled kapcsolatban van egy fehér foltod. Túlságosan belebonyolódtál. Te...

– Tudom, mire gondolsz – vágok közbe türelmetlenül. – Ne diagnosztizálj engem!

– Valakinek talán mégis kellene. Nagyon egyszerű: soha nem kötődünk a pácienscinkhez. Ebben a szituációban neked kell lenned az orvosnak, de te ezt figyelmen kívül hagyta. Együtt éreztél ezzel a lánnyal, és törődtél vele, amikor nem kellett volna mást tenned, mint kezelni és az útjára engedni őt.

Amikor a nap végén elmegyek, mindent megteszek, hogy a munkámat az irodámban hagyjam. De Naomi hangja egész hazáig visszhangzik a fejemben. Bevillan az arca, miközben vacsorázom és lefekvéshez készülök. Amikor az ágyban fekszem, látom a plafonon a mappáját a jól olvasható, fekete betűkkel írt nevével a jobb sarkában.

A betűk elkezdnek összemósódni, és csak fekszem ott, miközben remélem, hogy abbahagyják a mozgást, és megmutatják a választ Naomi problémájára.

Nyilvánvaló azonban, hogy csak én vagyok ilyen. Tim Woodsnak nincsenek ilyen gondjai. Olyan nyugodtan ül itt, úgy osztogatja a maró sértéseket, mintha cukorka lenne.

Próbálok jó orvosra lenni – mondom.

– Mi a helyzet a „kimenőjével” a múlt hétvégén? Akkor is jó orvos voltál? Kihúzzom magam a széken.

– Tessék?

– Miért nem kaptak a szülei értesítést?

– Mindez azért történik, mert adtam neki egy kis szünetet?

– Naomi nem veheti igénybe a hétvégi kimenőt. Nem jelentkezhet be és ki a Fairfaxból. Erről nem hozhat döntést. Mégis megengeded, hogy kijelentkezzen, és Lachlan Halstead elvigye.

– Naomi páciens, nem pedig fogoly.

Dr. Woods ajka keskeny vonallá változik. A rosszallása nyilvánvaló.

Azt hiszem, megszegtem az orvosok valamiféle erkölcsi kódexét azzal, hogy elhallgattam a hétvégi kimenőt a szülei előtt. Ők bízták a lányukat a gondjainkra, és értesíteni kellett volna őket arról, ha elhagyja a Fairfaxét. Függetlenül attól, hogy milyen rövid időre. De nem tudok büntudatot érezni amiatt, amit tettem. Tudom, hogy helyesen cselekedtem. Naomi csillogó szemmel jött vissza a hétvégi kimenőjéről. Feltöltődött. Szüksége volt erre a lökésre.

Hogy tudták meg a szülei? – kérdezem gyanakodva. – Várj – felemelem a kezemet -, hadd találjam ki! Te szóltál nekik?

Tim nem mond semmit. Valójában minél tovább beszélgetünk, annál jobban feszeng: fészkelődik a székén, néhány másodpercenként igazgatja a szemüvegét, megköszörüli a torkát, mintha ki akarna böknöni valamit. Összehúzott szemmel figyelem.

– Mit tudsz, amit én nem? – kérdezem halkán. – Semmit – vágja rá, a hangja kimért és hűvös.

Hazug, gondolom.

– Ugyan már! – cukkolom. – Mondd meg az igazat! Mondd meg, miért vádolsz *azzal*, hogy túlságosan közel kerültem az *én* páciensemhez, viszont te magadra vállalod, hogy felhívd a szüleit, és tájékoztasd mindenről, amit csinálok. Ismétlem, az *én* páciensemről beszélünk.

– Elfelejtetted, hogy előttem az *én* betegem volt.

Szigorú pillantást vetek rá.

– A Fairfaxén kívül ismered a családját?

Túlságosan is hamar válaszol.

– Nem.

– Hazug! – Ezúttal kimondom, amit gondolok.

Egy pillanatig nézzük egymást. Nem áll szándékomban meghátrálni. Ő jött az én irodámba. Ő szólt, hogy Naomi elmegy.

Ezt meg kell magyaráznia nekem.

Hangosan kifújja a levegőt, és megdörzsöli az orrnyergét.

– A szülei... közeli barátaim. Az apja aggodalmát fejezte ki Naomi viselkedése miatt. Én javasoltam a kényszergyógykezelést, hogy felvegyék ide. Az volt a terv, hogy a lány csak néhány hónapig marad itt, lehetőséget kap arra, hogy jobban legyen.

Teljes súlyommal hátradőlök, úgy érzem, mintha gyomorszájon rúgtak volna.

– Szóval tettél nekik egy – idézőjelet mutatok – *szívességet*.

– Így is mondhatjuk – válaszol óvatosan.

– És a szülei csak időt akartak nyerni, hogy kitalálhassák, mihez kezdhetnének vele? Igazam van?

– Azt nem mondtam.

– De hiszen nem is kellett mondanod. Nem vagyok ostoba, Tim. A szülei soha nem jöttek el meglátogatni. Egyszer sem. Valójában nem hiszem, hogy valaha is beszéltem volna a szüleivel.

– Ne ítéld meg! – szól rám Tim éles hangon.

– Hibáztathatsz azért, hogy ítélek? A lányukról beszélünk. – Nem tudom leplezni a megvetést a hangomban. – Tehát megmozgattál néhány szálát, hogy bekerülhessen ide. Ugyanezt tetted azért is, hogy elmehessen?

– Természetesen, nem.

– Természetesen, nem... – ismétlem meg lassan. – Ne is foglalkozz azzal a ténnyel, hogy az édesanyja hozta be őt a Fairfaxbe, és hozzájárult, hogy gondját viseljük a lányának. És aztán csodával határos módon megjelenik, és elviszi, mert úgy tartja kedve.

– Ne mondd meg nekem, hogyan működik ez a hely! – mondja gorombán. – Régebb óta praktizálok, mint te.

A tenyeremet az asztalra támasztom, miközben közel hajolok, és nagyon lassan közlöm vele:

Akkor viselkedj is úgy!

A szeme vékony csíkká szűkül.

Felveszem a kabátomat a szélem támlájáról, és a táskámat a földről. Forr a vérem a dühtől, és ha őszinte akarok lenni, van bennem egy kis félelem is. Az

ajtóhoz indulok.

Tim elfordul a székén.

– Hová mész?

A lábammal nyitva tartom az ajtót.

– Beszélek az intézményvezetővel, hogy állítsa ezt le.

Tim leveszi a szemüvegét, megvizsgálja a lencséket, és a fehér köpenyébe törli.

– Naomi egy órája elment az édesanyjával.

Tátott szájjal meredek rá. A közömbössége ezzel az egész helyzettel kapcsolatban magáért beszél. Arra jutok, hogy inkább érezzék túl sokat a betegeim iránt, mint egyáltalán semmit. Soha nem akarok Tim Woodsszá változni.

Undorral nézek rá.

Még nem áll készen arra, hogy visszamenjen a külvilágba. Ha igazi orvos lennél, félretetted volna a kapcsolatodat a szüleivel annak érdekében, hogy azt tedd, ami neki jó.

Kimegyek a szobából, nem érdekel a mondanivalója.

– Ő csak egy páciens. Ennyi, Genevieve! – kiabálja utánam. – Ne kezeld úgy a lányt, mintha családtag lenne!

Egy ápolónő és két beteg megáll a folyosón, és döbbsen merednek dr. Woodsra. Ügyet sem vetek rájuk. Ahogy a bejárat felé rohanok, feltúrom a táskámat, a kulcsaimat keresem.

– Azért jöttem, hogy lássam Naomit – mondja egy mély férfihang.

Megtorpanok, és Lachlan Halsteadet látom meg.

A kulcsokról megfeledkezve, odamegyek hozzá. Félbeszakítom az ápolónővel folytatott beszélgetését.

– Beszélt Naomival? – kérdezem türelmetlenül.

Nincs időm az udvarias csevegésre. Az idő ellenem dolgozik.

Felvonja a szemöldökét. Felegyenesedik. Az a mogyoróbarna szempár azonnal éberré válik, mintha Naomi neve bekapcsolna valamit. Naomi életének minden egyes erőteljes emléke ezzel a férfival kapcsolatos.

– Nem, Miért? Mi folyik itt? Hol van?

Válaszolni készülök neki, amikor észreveszem, hogy az ápolónő a pult mögött minket bámul. Arrébb terelem.

– Az édesanyja ma elvitte.

Kifut a vér az arcából. Összeszorítja az állkapcsát, lehunyja a szemét, és elfordítja a tekintetét. Egy félelmetes másodpercig azt hiszem, a szemem láttára fog felrobbanni – Lachlan, hallotta, amit mondtam?

Bólint, és hátat fordít nekem.

– Maga...

Közbeváágok.

– Nem én voltam, aki elengedte. Én soha nem engedtem volna, hogy ez történjen. Csak most tudtam meg, hogy az édesanyja több mint egy órája eljött érte.

Megdörzsöli az arcát.

– A picsába – suttozja indulatosan. – Ki volt az?

Lachlan tekintete üressé és kifejezéstelenné válik. Olyan tekintet ez, amelyik akkor jelenik meg, amikor valakit a dühe hajt.

Nem áll le, amíg le nem vezetheti az agresszióját.

– Az nem számít – válaszolom szelíden. – De meg kell találnom Naomit. Most rögtön.

Lachlan egy másodpercig rám mered, aztán a parkoló felé mutat.

– Akkor kövessen!

Hálásan rámosolygok. A szívem lecsillapodik, és egy pillanatra azt hiszem, minden rendben lesz. Már majdnem az ajtón kívülre érünk. Csak néhány lépés. Aztán meghallom dr. Woods hangját. Ahogy Lachlan is. Megáll, és hirtelen mozdulattal hátrafordul. Én is megfordulok. Dr. Woods a recepcióhoz sétál, a vele tartó ápolónővel nevetgél. A bejárati ajtót nézi, a pillantása továbbsiklik, majd hirtelen kapcsol. A szeme tágra nyílik, nem az én látványomtól, hanem Lachlanétól. Ráébredek, hogy ők ketten a Fairfaxén kívülről ismerik egymást.

Lachlan előreindul. Nem áll meg, amíg sarokba nem szorítja dr. Woodsot, teljesen fölé tornyosul.

– Tudod, mit tettél? – bömböli Lachlan, Dr. Woods elsápad. Az ápolónő feláll a pult mögött. Néhány beteg abbahagyja, amit éppen csinált, és bámulni kezd.

Lachlanhez futok, elkapom a karját, és megpróbálom hátrébb tuszkolni. Nem dr. Woods miatt, hanem Naomi érdekében, mert minél hamarabb jutunk ki. Innen egyetlen karcolás nélkül, annál jobb.

– Szemet hunytál minden fölött! Hánynom kell tőled! – Lachlan hangja kezd rekedtté válni.

Sikerül néhány lépésnyire elcibálnom. Még néhány ráncigálás, és az ajtón kívül leszünk. De aztán dr. Woods megszólal:

- Lachlan, helyesen cselekedtem. A szülei aggódtak miatta...
- A kurva anyádat! – ordítja Lachlan. – Hallod, amit mondok?
- Na, várj csak egy kicsit, én...

Körbefordulok, és dühösen az orvoskollégámra nézek.

- Fogd már be! – sziszegem.

Alig néhány másodpercig néztem másfelé, de mire visszafordulok, Lachlan már kifelé tolat a parkolóból.

Halkan káromkodom egyet, és visszafutok a recepcióhoz.

Az ápolónő döbbsen arccal néz rám.

- Adja meg nekem Naomi Carradine lakcímét! – mondom neki.

Tágra nyílik a szeme.

- Dr. Rutledge, nem hinném, hogy ez jó ötlet...

- Adja meg a címet! – csattanok fel.

Gyorsan megnézi Naomi kartonját, és elhadarja a címet.

Leírom, a kezem egész idő alatt reszket.

Dr. Woods elállja az utamat, feltartja a kezét.

- Genevieve, nyugodj meg! Te és Lachlan nyilvánvalóan feldúltak vagytok, és...

- Ismered Lachlant a Fairfaxén kívülről?

Rám mered, nem mond semmit, majd bólint.

- Ismerem a szüleit. Elmormolok egy káromkodást, és megkerülöm.

- Gondold végig, hogy mit csinálsz! – kiált utánam dr. Woods.

Megpördülök, néhány lépést teszek hátrafelé, és egyenesen rámutatok az ujjammal.

- Azért csinálom, amit te ma reggel elintéztél. Bármilyen történik, az a te lelkeseden szárad! Megfordulok, és a kocsimhoz futok. Érzem a tekinteteket a hátamon.

Eszembe jut, hogy a munkámat teszem kockára. Akár búcsút is inthetek a karrieremnek. A fejem fölött fenyegetően lebegő nyomasztó gondolat ellenére bevágom az autóm ajtaját, és követem Lachlant. Végre rádöbbenek, hogy valószínűleg túlságosan közel állok Naomihoz és a történetéhez. Beletaszítottam magamat a világába, ahol az igazság hazugságok mögé rejtőzött. Az a lehetőség, hogy hátralépjek és ne tegyek semmit, eltűnt.

Az én hibám, de az én döntésem is.

ÖSSZETARTÁS

A szabadság mámorító.

Amikor olyan sokáig hiányzik az életünkből, a megszállottjai leszünk. Elképzeljük azokat a dolgokat, amiket akkor fogunk tenni, amikor visszakapjuk. Talán megállunk a szabad ég alatt, és annyi friss levegőt szívunk be, amennyit csak bírunk. Vagy talán lefekszünk a fűbe, figyeljük fölöttünk az eget és a lassan tovaúszó kövér, fehér felhőket, annak tudatában, hogy nincs hová mennünk. Minél több idő telik el, annál több mindent képzelünk el, hogy mit is fogunk csinálni. És aztán, amikor megkapjuk a szabadságunkat könnyedén és gyorsan, szinte nem is tudjuk, mihez kezdjünk magunkkal.

Pontosan így éreztem magamat én is, amikor Mary bejött a szobámba, és közölte velem, hogy hazamegyek. A kezében volt a bőröndöm, és ünnepélyes arcot öltött, miközben összepakolta a holmimat. Annyira váratlan volt, annyira a derült égből jött, hogy csak bámultam döbenten. Csendben felöltöztem, közben néhány percenként odanézttem rá.

Mielőtt kimentünk a szobából, visszaadta a cipőfűzőimet és egy csomag smincuccot. Egy körömrészelőt. Egy tollat. És a mobiltelefonomat.

Sokkos állapotban meredtem a tárgyakra. Ez tényleg megtörténik? Egyre ez járt a fejemben. Vagy ez csak egy alaposan kidolgozott, az én káromra elkövetett csínytevés?

Amikor végigmentünk a folyosón, felkészültem arra, hogy Mary visszafordul és azt mondja, hogy ez csak egy felkészülési gyakorlat volt arra a helyzetre, amikor kiengednek, így hát máris vissza kell mennem a hideg, magányos szobámba.

Végül megláttam anyámat a bejárati ajtónál, dr. Woods mellett álldogált. Hamar rájöttem, hogy ez nem vicc. Tényleg elmegyek. Akkor hol van az izgatottságom? Miért nem érkezett meg a félelmem mellé, és rúgta félre, és töltött meg reménnyel? Akkor ott volt, amikor Lachlan eljött értem, pedig az a szabadság csak ideiglenes volt.

Anyám hátrafordult, amikor meghallotta közeledő lépéseinket. Odajött hozzám. Azonnal megcsapott a parfümjé illata.

– Á, hát itt van. – Megölelt.

– Anyu? – A homlokomat ráncoltam a válla fölött, miközben megpaskolta a hátamat. – Mi folyik itt?

Elhúzódott, és karnyújtásnyira tartott magától. Amikor mosolygott, elővillant tökéletesen szabályos, fehér fogsora.

– Haza fogsz jönni.

– Ezt tudom.. de miért? – Semminek nem volt értelme.

– Otthon kell lenned, ezért.

Ez volt valószínűleg az egyedüli magyarázat, amit kaphattam.

– Indulhatunk? – kérdezte.

Nem tartottam helyesnek. Csak előző nap volt, amikor megtörten hagytam el dr. Rutledge irodáját. Azt mondta, még nem állok készen arra, hogy hazamenjek, és most egyszerre itt van az anyám? A gyomrom görcsbe rándult. Lenyeltem a torkomban lévő gombócot, és bólintottam.

– Igen, mehetünk.

A táskámért nyúltam. Mary még mindig fogta, mindkét keze szorosan markolta a pántját. Nem akartam a szemébe nézni. Nem tudom, miért. Csak azt tudtam, hogy ha megteszem, elerednek a könnyeim. Mary mindig annyira szigorú és sztoikus volt, de hozzászoktam. Állandó része lett az életemnek, és fogalmam sem volt, mihez fogok kezdeni nélküle. Széttárta a karját, és magához ölelt. A szorítása erős volt. Nekem kellett elhúzódnom először.

– Vigyázzon magára! – súgta a fülembe, és lesimította a hajamat. Egész idő alatt mosolygott, és a szeme könnyben úszott.

– Úgy lesz – ígértem.

Néhány perccel később kísértáltam a bejárati ajtón az anyámmal. Mielőtt beszálltam az autóba, észrevettem a csupasz fát a társalgó ablaka mellett. Az a bizonyos jégcsap olvadni kezdett. Víz csöpögött lassan a felázott földre.

Ómenként fogtam fel – az itt töltött időm végeként.

A hazáig vezető úton azt próbáltam megfejteni, vajon jó vagy rossz-e, ami történik.

Amikor az anyám megállt a ház előtt, egyikünk sem mozdult, hogy kiszálljon a kocsiból. Megfogta a táskáját, és hangosan kifújta a levegőt. Csak ültem ott, teljesen megdermedtem.

– Itthon vagy – mondta lassan, miközben a kormányt bámulta.

– Ideje megfeledkezni a Fairfaxben tett látogatásodról. – Rám pillantott – Újra egy családnak kell lennünk.

Semmi isten hozott itthon! Vagy ölelés. Csak a hideg, kemény tények.

Ahelyett, hogy ellazultam volna, amiért hazaértem, ledobtam a táskáimat a szobámban, és egyenesen kisétáltam az ajtón, kezemben a kulcsaimmal.

Egy óra telt el azóta, és még mindig vezetek.

Fogalmam sincs, hová megyek, és nem is érdekel. Követem az út kanyarulatait, próbálok nem figyelni a nyugtalan érzésre, amely gyökeret ver a gyomromban. Aggodalmasan dobolok miatta a kormányon. Néhány perccel később leállítom az autót, és kiszállok. A levegő nekem ront, megborzongok tőle. Keresztbe fonom a karomat, és körbefordulok, a kopár földet bámulom.

Amikor eljöttem a Fairfaxból, nem néztem meg a zárójelentésemet. Csak örültem, hogy eljöhettek. Azt feltételeztem, hogy úgy ítélték meg, biztonságosan kiléphetek a külvilágba. Ugye?

Minden elég ártalmatlannak tűnik. Az ég felhőtlenül szürke. Égési meleg van, tekintve a zord, hideg időjárást. A talaj fel van ázva. Vízrel teli kátyúk pettyezik az utat.

Az a jégcsap villan át az agyamon. Lehajolok, a hátamat a kocsiajtónak támasztom, és az arcomat a tenyerembe temetem.

Elképzelem a földre csöpögő vizet.

Csöpp, csöpp, csöpp.

Fogadok, hogy már nincs is meg. Fogadok, hogy semmi nem maradt a fagyott vízből. Miért tölt ez el annyi bánattal? Mert sokat jelentett nekem. Az életemet jelképezte, és mindent, amiért harcoltam. Nincs többé, és én még mindig nem jöttem rá semmire. Sőt, még elveszettebb vagyok. Még összetörtebb.

Amikor a Fairfaxben voltam, egyetlen céloom volt: hogy kijussak és válaszokat kapjak. Az a cél hajtott, még akkor is, amikor úgy éreztem, üresben járok. Attól, hogy kiszabadultam, és még mindig nincsenek válaszaim, reménytelennek érzem magamat.

A csalódottság könnyei csordulnak le az arcomra, majd a fekete aszfalra hullanak. Megtörölöm az arcomat, felállók, és mély lélegzetet veszek. Nem számít, hogy mit érzek, egy dolgot biztosan tudok. Lana ott kint van valahol. Tudom, hogy lehetetlennek és örültségnek hangzik, de érzem a szívverésének visszhangját a fülemben.

Nem a sajátomat.

Csak az övét.

Visszaülök az autóba, megfordulok, és próbálok olyan utat találni, amelyik ismerősnek látszik. Néhány perccel később végre sikerrel járok. A mellettem elrohanó házakat évek óta ismerem. De ügyet sem vetek rájuk. Csak egy dologra összpontosítok: a fülemben visszhangzó szívdobogásra. És minél közelebb érek Lanáék házához, annál erőteljesebbé válik a szívverése. A szívemre szorítom a kezemet. Az én szívverésem egyenletes és nagyon csendes az Övéhez képest, amely hangos, rövid és szaggatott ütemű.

Dr. Rutledge egyszer azt mondta nekem, hogy Lana biztonságban van, és az apja többé már nem bánthatja. Akkor miért robban ki mégis a visszhang a fülemből, amikor a házukhoz érek? Miért érzem őt magam körül?

A bejárati ajtó felé futok, émelyítő megérzéssel tudom, hogy a barátnőm itt van. Lehet, hogy dr. Rutledge azt hitte, hogy Lana biztonságban van, de tévedett. Egész idő alatt tévedett. Ez a gondolat már magában is elég erőteljes ahhoz, hogy a lábam megrogyjon.

Odaérek a bejárati ajtóhoz, és berontok a házba. Zihálok, kétségbeesetten körülnézek. Egy gyertya ég valahol, az illata megcsapja az orromat. Hallom a nagy állóra ketyegését az étkezőből.

Meg akarom találni Lanát. Helyette Maxre bukkanok.
Megtorpanok.

Lana apja dolgozószobájának az ajtaján dörömböl.

– Michael! – üvölti. – Nyisd ki!

A keze őrjöngve veri a kemény tölgyfát. Robaj hallatszik a bezárt ajtók mögül. Félelem száguld végig a gerincemen.

Végigmegyek a folyosón, közelebb Maxhez.

– Nem, nem, nem – suttogom erőtlenül.

Max nem veszi észre, hogy közeledem. Egyet hátralép, és berúgja az ajtót. A fa szilánkokra törik, és az ajtó a zsanérjain lóg.

Berohan a szobába. Én azonban képtelen vagyok. Túlságosan félek bemenni. Már tudom, mit fogok látni, és nem akarom látni. Egyszer elég volt.

Az egyetlen ok, amiért mégis elindulok, az Lana. Hallom a hangját. Hallom, hogy sír és nyöszörög. Bemegyek a szobába, ami el van sötétítve, kizárva a külvilágot. Csak az apja íróasztalán ég a lámpa. És a padlón, az apja íróasztalával szemben, Lana fekszik, az apja lefogja.

Azt hiszem, sikítok, de senki sem veszi észre.

Michael egyik kezével Lana feje fölé szegezi a kezét, a másikkal pedig a száját fogja be. Le van tolvá a nadrágja, ahogy Lana farmerja is.

Lana szeme tágra nyílt és kétségbeesett. A pillantásunk találkozik, és riadtan néz rám.

– Nem... – suttogom.

– A tulajdonom vagy – lihegi az apja. – Az életed az enyém.

– Nem... – nyögöm.

Az apja megfordul, és Maxre néz. Kiabál valamit. Nem értem, hogy mit. Levették a hangot. Nem hallok mást, csak Lana nehéz légzésének hangját.

Max szája gyorsan mozog. Michael elengedi Lanát, és hátraül a térdeire.

Akkor veszem észre, hogy Max a farzsebéhez nyúl, és egy pisztolyt húz elől.

– Állj! – sikoltom.

Max csak megy tovább, és a mutatóujját a ravasz köré fonja.

Egyenesen Lana apjára szegezi.

A háta mögé futok.

– Ne! – kiáltom.

Lana Maxre mered, próbálja figyelmeztetni a szemével, hogy álljon meg. Aztán a kezébe rejti az arcát, a tenyere tompítja a kiáltásait. Az apja megfordul, és megpróbál felállni.

Max meghúzza a ravaszt.

Minden olyan lassan történik, mintha az idő ellenállna, igyekezne egy helyben maradni, ám a cselekedeteink mégis előrehajtják.

A töltény kiszabadul a tárból. Lassan köröz a levegőben. A célzás tökéletes, egyenesen Lana apjának fejére mutat. A golyó eltalálja.

– Menj! – tátogja nekem Lana. A szeme tágra nyílt, rimánkodik és könyörög, hogy hagyjam el a szobát.

Pupilláinak fekete pontszemei beszippantanak, és olyan erős örvénybe kerülök, ahonnan nincs kiút. Abban a másodpercben megváltozik minden. Lana barna írisze, amitől mindig olyan sebezhetőnek és csendesnek látszott. Az írisz, ami olyan sok mindent elrejtett, most sötét, kobaltnék.

Pontosan olyan, mint az én szemem színe.

A földre rogyok és felnyögök. Olyan érzés, mintha valaki belenyúlna a mellkasomba, és kitépné belőlem az életet magát. Alig lélegzem, miközben a fájdalom elkezd átsugározni rajtam.

A testem ólomból van. A járás túlságosan nagy erőfeszítésnek tűnik. Mégis valahogy mozogni kezdek. A testemre bámulok, ahogy valami láthatatlan erő keresztüllöki a szobán. Közvetlenül Lana és az apja fölött lebegek. A szeme, amely most ugyanolyan, mint az enyém, a szemembe néz. A fájdalom kezd

megkettőződni bennem.

Az első golyó átlukasztja az apja bőrét. Elszörnyedve figyelem, ahogy a teste rándul egyet, mielőtt hátrazuhanna a lányára.

Ez az, amikor megtörténik a lehetetlen: a testem egyesül Lanáéval.

Annyira fájdalmas, mintha egy kis nyíláson préselnének be. A bőröm húzódik, ellenáll. Az idegek bizseregnek. Teli tüdőből sikítok. A testem rángatózni kezd. Kétségbeesetten kapaszkodom a levegőbe magam felett.

Nyújtózz, nyújtózz, nyújtózz! Próbálok belekapaszkodni bármibe, ami kiszabadíthat innen. A fájdalom Lanában lélekpusztító, tele van démonokkal, amik arra várnak, hogy legyűrjenek. Ez kezd túl sok lenni, és a kezem erőtlenül a padlóra zuhan.

A szemhéjam elnehezül, a szemem duzzadt a sírástól. Néhányszor pislogok, próbálok alkalmazkodni. De a valóság nem ad időt, hogy alkalmazkodjam. Belém csapódik.

Én nem vagyok Lana! Én nem vagyok Lana! ÉN NEM Ő VAGYOK!
Sikoltja az elmém.

Túlságosan dermedt vagyok ahhoz, hogy bármibe is kapaszkodjam, azon a tényen kívül, hogy nem kapok levegőt – Szedd le rólam! – zihálom. – Szedd le rólam!

Túl sok minden történik. Az agyam túl van terhelve. Mindjárt szétrobban. Túl sok fájdalmat érzek. Apró nyögések törnek rá belőlem.

Nedves, ragacsos anyagot érzek az ujjaimon. Amikor felemelem a kezemet, látom, hogy a bőröm sápadtabb, és a csuklómon nagyjából tíz centis függőleges sebhelyek vannak. A bőr vörös és ráncos.

Az ajkam megremeg.

– Én nem ő vagyok – nyögöm rekedten.

Megfordítom a kezemet, és látom a kékes ereket a bőröm alatt. És az a ragacsos anyag? Sötét, meleg vér az, és az ujjaimon van, lassan csordul lefelé a kezemen, rá a karomra.

– Naomi!

Felpillantok Maxre. Lelőki rólam Lana apját. Amikor lekerül rólam a súly, mohón beszívok minden oxigént, amit csak tudok. Max eldobja a pisztolyt, és mereven néz rám. Az arca sápadt, a szemében vadság. Lana apjának vércseppjei pettyezik az arcát.

Nem az én apám. Az én apám nem bánna így velem – gondolom.

Max megfogja az arcomat, és a szemembe néz, újra kimondja a nevemet, ezúttal aggodalmasan.

– Beszélj hozzám! – unszol.

És aztán pislogok. Csupán egyetlen egyszerű pislogás. De amikor újra kinyitom a szememet, Max Lachlanné változik.

Lehetetlen.

Az elmém játékot űz velem. Vagy talán a világ az, amelyik egy nagy játékot űz? Akárhogy is, kétségbeesetten pislogok, remélve, hogy tévedek.

De Lachlan még mindig itt van, azt a ruhát viseli, amiben Max volt másodpercekkel ezelőtt, és vérpettyek vannak az arcán. A karom alá akasztja a kezét. Az ölébe húz, és ringatni kezd. Úgy fekszem ott, mint egy rongybaba, a karom az oldalam mellett lóg. Lecsukódik a szemem, és akkor egy emlék idéződik fel bennem.

Lassan bontakozik ki előttem, nem ad más lehetőséget, mint hogy magamba szívjak mindent, ami történt Lana a fekete aszfalton játszik, de ez nem lehet Ő, mert emlékszem, hogy ott ülök és rajzolok. Emlékszem a krétadarabokra magam körül, Egy dalt dúdolok, amelyet a dadusomtól tanultam. Csak tizenegy vagyok. A Nap égeti a hátamat, de jó érzés. Tovább rajzolok, húzom a vonalakat, és amikor kész a művem, összegömbölyödöm, pontosan az alkotásom közepén, azon a forró aszfalton, és elalszom. Az emlék itt véget ér. Szép nyári napként emlékszem rá. De Lana átadja nekem az emlék maradékát. Megmutatja, ahogy az apám később rám talál. Haragos. Megkérdezi, mi a francot csinállok. Idegesen azt mondom neki, hogy aludtam. Összehúzza a szemét. Lepillant a művemre, és megkérdezi, mit műveltem. Felállók a rajzomról, és lenézek. A fekete aszfalton egy test körvonalai látszanak. Nem rajzoltam neki szemet, orrot, száját vagy haját. Csak szívet. Mert az én 11 éves eszem szerint csak arra volt szüksége, és szorosan a karjában tartott. Ezen a fekete aszfalton az a szülő van, akit mindig is akartam. Elfogadja a szeretetemet, és cserébe feltétel nélkül szeret engem. Ezen a fekete aszfalton az van, amiben nekem soha nem lehetett részem.

Az apám üvölt a felfordulás miatt, amit a felhajtón csináltam. Azt kiabálja, hogy szerezzek egy slagot, takarítsam le, és utána magamat is szedjem rendbe. Aztán amikor tiszta leszek, megerőszkol.

A testem remegni kezd.

Mindaz a fájdalom, amit éreztem, egy sötét lélek kibontakozása és a másik lélekkel, a tiszta lélekkel való összefonódása volt. A sötétség átadja fekete

emlékeit, remélve, hogy a tiszta lélek ártatlansága elhomályosítja minden fájdalmát.

Karok szorítását érzem. *Csak szoríts, csak ölelj*, gondolom magamban. Akkor talán ez a fájdalom és kín el fogja hagyni a testemet.

Lepillantok, és végre elfogadom, hogy a saját apám vére terjed szét a földön, szivárog be a fapadló repedéseibe.

Az engem tartó test kissé elhúzódik. Lachlan szemébe nézek.

– Annyira sajnálom! – suttogja rekedten.

Ez a fájdalom az enyém, és csak az enyém. Reszketni kezdek, míg végül már görcsösen rángatózom.

Majd az idő felgyorsul, és dr. Rutledge-et látom az ajtóban. Az arca azonnal elsápad, ahogy felfogja, amit a szobában lát. A pillantása a pisztolyról Lachlanre siklik. Gyorsan összerakja a darabkákat.

Aztán rám néz. Nem az orvos szemével. A pillantása tele van sajnálattal és megértéssel. Akkor döbbenek rá, hogy ő mindvégig tudta. Bejön a szobába, félrerugdossa a szilánkokra tört fadarabokat.

– Mi történt? – kérdezi.

Lachlan nem fordul meg. Az ajka egyetlen egyenes vonal, az orrlyukai kitágultak, a tekintete kifejezéstelen.

– Rajtakaptam. Én... – Szorosabban tart engem. – Láttam őt. Láttam őt... – A hangja rekedtté válik és elcsuklik.

Dr. Rutledge lassan közelít hozzánk. Megérinti Lachlan vállát, aki ettől megfeszül. A doktornő hátralép, és gyorsan beszélni kezd.

– Önvédelem volt, rendben? Magára akart támadni, és meg kellett védenie magát Lachlan megfordul, és ránéz.

– Ez nem így...

– Lachlan, meg kellett védenie magát és Naomit! – közli dr.

Rutledge jelentőségteljesen.

Lachlan bólint.

– Vége van – suttogja a doktornő.

Vajon akarom tudni, hogy kihez beszél, hozzám vagy Lachlanhoz?

Lépéseket hallok az ajtón kívülről, és hangok moráját. Anyám sétál be a szobába. Mindenféle érzések villannak fel a szemében, miközben apám élettelen testére bámul. Az arca eltorzul. Odarohan hozzám, és ráveti magát. Olyan hangosan zokog, hogy cseng tőle a fülem.

Miközben neki ömlenek a könnyei, dr. Rutledge a telefonján beszél, lázasan magyaráz. Tudom, hogy a zsaruk és a mentősök mindjárt itt lesznek. Tudom, hogy kérdéseket fognak feltenni nekem. Kérdéseket fognak feltenni Lachlannek. Tudom, hogy egy fekete zsákban, hordágyon elviszik majd az apámat.

Egyedül azt nem tudom, hogyan fogom túlélni mindazt a fájdalmat, amit Lanától kaptam.

Egy órával később a ház előtti lépcsőn ülök egy takaróval a vállamon. Villognak a rendőrautó fényei. Őt zsaruk van itt. Hárman ki-be járkálnak a házból. A másik kettő dr. Rutledgezsel és Lachlannel beszélget. Beszéltek velem néhányszor, és tudom, hogy nem az volt az utolsó alkalom. Két mentős sétál végig a járdán, egy hordágyat kísérek. Anyám még mindig bent van, még mindig zokog. Nem beszéltem vele. És egyszer sem nézett rám. Bár nem hiszem, hogy sok minden történne kettőnk között, ha mégis megtenné. Lana emlékeivel, az én emlékeimmel, amelyek lassan visszatérnek, látom, hogy korábban sem volt köztünk semmi.

Előrenézek. Lachlan felém tart. Egész idő alatt ő volt Max. Még mindig nem bírom felfogni. Van egy csomó dolog, amit nem tudok felfogni.

Megáll előttem.

– Bevisznek kihallgatásra.

A szemem tágra nyílik. Mozdulok, hogy felálljak, ő azonban a vállamra teszi a kezét, és letérdel mellém.

– Ez a szokásos eljárás – teszi hozzá nyugtatásként.

– Én is menni akarok – mondom, a hangom rekedt és karcos a sok sikítástól.

Lachlan elmosolyodik, de a mosoly nem éri el a szemét. Próbálja jobb színben feltüntetni a helyzetet, mint amilyennek látszik. Csak az idejét vesztegeti, mert tudom, hogy nagy a baj. Tudom, hogy annak, ami bent történt a dolgozószobában, komoly következményei lesznek rá nézve.

– Lachlan, én...

– Naomi, semmi baj – vág közbe, a hangja nyugodt.

Dr. Rutledge idejön hozzánk, él leül mellém. Átkarol.

– Lachlannel megyek. Megígérem, hogy minden rendben lesz.

Kétségbeesetten nézek rájuk.

– Nem maradok itt egyedül!

– Nem, nem marad itt. – Dr. Rutledge Lachlanre pillant, majd újra rám. – Bemegy a kórházba, hogy kivizsgálják.

– Én nem... én nem állok készen... A hangom megbicsaklik és elhalkul, mert nem találok a megfelelő szavakat. Nem tudom, hogyan mondjam meg nekik, hogy semmire sem vagyok kész. Nem történt velem elég dolog egy napra? Kaptam válaszokat kérdésekre, de van még bőven olyan, amelyikre nem. Azok a válaszok a fejemben vannak, arra várnak, hogy napvilágra kerüljenek. De túlságosan félek felfedni őket.

Remegni kezdek. Lachlan mögött két rendőr közeledik. Szorosan a karjába kapaszkodom. A fejét az enyémnek dönti. Az ujjait egymás után a tarkómra fonja.

– Többé már nem bánthat téged, Naomi.

Megcsókolja a homlokomat, és feláll. A járdát bámulom, nem vagyok hajlandó nézni, ahogy elmegy. Érzéketlen akarok lenni, de mindent érzek. Nem ez az, amiben Lana annyira jó volt? Érzéketlen tudott lenni. Kordában tartotta a fájdalmat. Csak most jövök rá, mennyire végtelen volt az ő fájdalma. A szívemre teszem a kezemet, mintha ettől enyhülne a fájdalom.

Egy kocsiajtó csapódik, aztán egy másik. Hallom, hogy egy autó elhajt – Kisasszony?

Felpillantok. Egy mentős néz le rám nyugodt arckifejezéssel.

– Mehetünk?

A szabadság mámorító, igen, de miközben az élet rám zuhan, látom az alatta húzódó igazságot: a szabadságnak ára van.

Bárcsak szólt volna valaki, hogy az életem az.

LELEPLEZÉS

1 ÉVVEL KÉSŐBB

„Amikor valaki elég szerencsés ahhoz, hogy egy történetben égen, egy képzeletbeli világban, ennek a világnak a fájdalmai eltűnnek. Amíg a történet tart, a valóság megszűnik létezni.”

Paul Auster

Az élet megy tovább, akár jól vagy, akár nem.

A talaj fagyott, hótakaró borítja. Dermesztő téli éjjel van, amikor látszanak és fényesen ragyognak a csillagok. Mosolyogva nézem, hálás vagyok, hogy ezúttal a „jól vagyok” oldal jutott nekem. Egykor sorompó volt köztem és a külvilág között. Az igazság volt az a sorompó, és nagyon sok mindentől visszatartott. Az életem évtizedekre felfüggesztett üzemmódra volt állítva.

Nem lélegeztem, nem éltem. Egyszerűen fogalmazva, megszűntem létezni. Ám az elmúlt évben már próbáltam megtenni; és bár egész végig tudatában voltam mindennek, ami történt velem, nem hagytam, hogy korlátozzon.

– Kész vagy?

Lachlan Maximilian Halsteadre nézek.

– Kész vagyok.

– Sietnünk kell! – mondja, a lehelete füstfelhőként jelenik meg a levegőben.

– Lefagynak az ujjaim.

Letérdel, és végighúz egy szál gyufát a doboz érdes oldalán.

Életre kel a láng. Lachlan rám néz, és elmosolyodik, mielőtt a lángot a rakéta végéhez illeszti.

Vannak pillanatok, amikor rajtakapom, hogy figyel engem, és mielőtt észbe kaphatna, aggodalmat és szomorúságot látok a szemében. A múltam még mindig nyomasztja őt... minket. De egyre jobb. A sebek minden nappal kevésbé fájdalmasak és észrevehetőek.

A kanóc borostyánsárgán izzik, mi pedig azonnal elhátrálunk.

Lachlan karjába kapaszkodom, hozzábújok, és eszembe jut minden, ami az elmúlt évben történt velünk.

Disszociatív személyiségzavart diagnosztizáltak nálam. Többszörös személyiségzavarnak is hívják, és tudathasadásként ismert. A legtöbb esetben

egynél több személyiségről van szó.

De nekem Lana volt az egyetlen személyiségem.

Az egyetlen alteregóm.

Az egyetlen részem.

És Max megteremtése? Nos, az egy teljesen másik csavar, ami zavarba ejtette dr. Rutledge-et és a többi orvost. Tudom, hogy nem mehetek vissza, és nem változtathatom meg azt, amit gondoltam és akit teremttem. Tisztában vagyok azzal, hogy a túlélés érdekében tettem.

A figyelmemet az égen feltűnő színekavalkádra irányítom.

A következő húsz percben egyik rakétát gyűjtjük meg a másik után. Hamarosan megfeledkezem az arcomat csapdosó metsző szélről. Csak megélem a pillanatot, és élvezem a műsort. Minden, amin keresztülmentünk, ráébresztett arra, hogy az a szerelem, ha megtaláljuk a megfelelő embert ebben a hideg, nyomasztó világban, aki szeret bennünk minden rosszat is. Elfogad mindent, amit mi el akarunk rejteni. És tudom, hogy ő elfogad engem.

A farzsebébe teszi a gyufákat, és rám néz.

– Tetszett a műsor?

– Csodaszép volt Lachlan feláll, és felém nyújtja a kezét – Hazamehetünk?

Bólintok, és megfogom a kezét.

Notes

[← 1]

Az agy elülső részének, a homloklebenynek műtéti úton történő roncsolása, ami személyiségváltozással vagy szellemi leépüléssel jár.

[← 2]

Washington D.C.